V P
MAGAZIN
Special
virtual-project.eu

numărul 1 - Decembrie 2013

Foileton TRACIA MAGAZIN

Continuă în noua formulă

VP MAGAZIN

printr-un număr Special de Crăciun

Vă veți întâlni cu foiletoane vechi şi noi, traduceri inedite în premieră şi multe surprize!

Sărbători fericite!

Echipa Virtual Project

Special - VP Magazin

numărul 1 - Decembrie 2013

ProArte
Lumina din Culoare

Expediţii şi Exploratori
Thor Heyerdahl
Expediţiile RA
Capitolul 8

România
Pitorească
Mănăstirea Crişan

Keith Douglass
Commando
Partea I

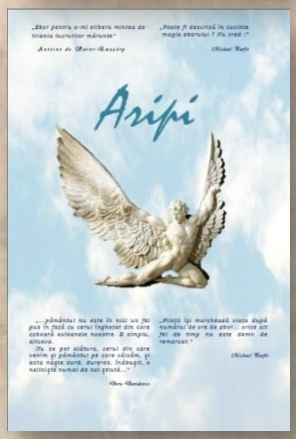

Aripi
Doru Davidovici
Culoarea Cerului
-fragmente-

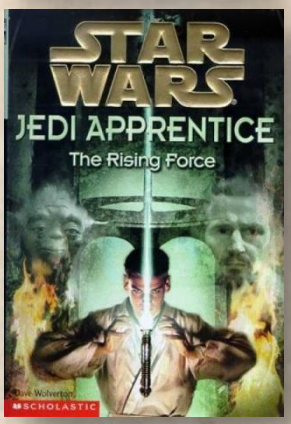

Dave Wolverton
Ascensiunea Forţei
Capitolul 11

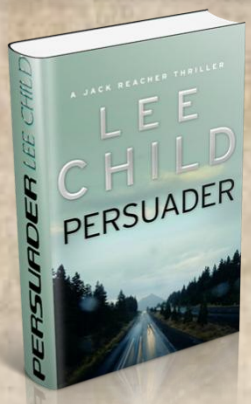

Lee Child
Persuader
Capitolul I

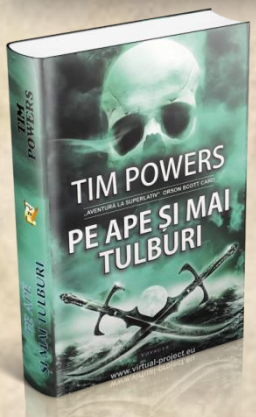

Tim Powers
Pe ape şi mai tulburi
Capitolul 1

Ce mai citim ?

Prezentare de carte
-Fragmente-

Special - VP Magazin

Pro Arte

Lumina din Culoare

РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО

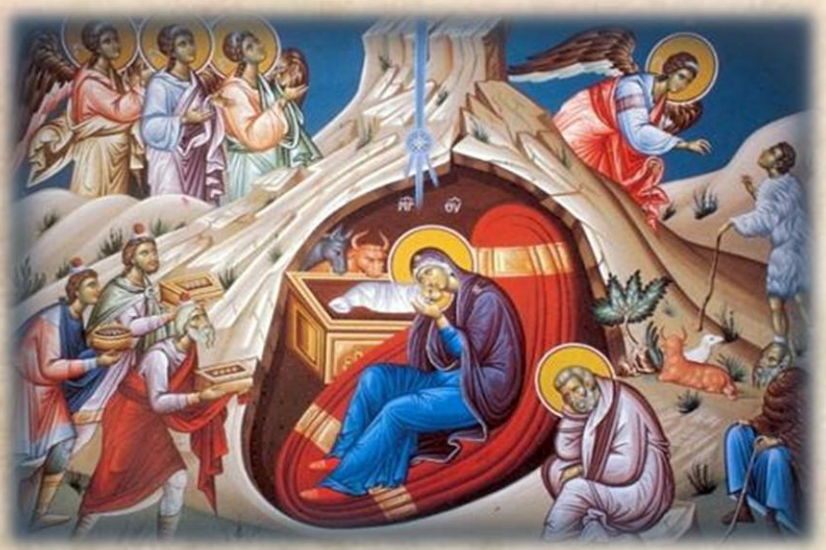

Η ΓΕΝ ΝΗΣΙΣ

MĂNĂSTIREA CRIŞAN

Mănăstirea Crişan, cunoscută şi sub denumirea de Mănăstirea Vaca, este o mănăstire ortodoxă situată în satul Crişan al comunei Ribița, județul Hunedoara. Mănăstirea cu obşte de călugări, întemeiată în secolul al XVI-lea, este situată la o distanță de aproximativ 7 km de Brad şi la 46 km de Deva, cu acces din DN76/E79 şi apoi pe DJ 760 spre Ribița (cca 2 km), apoi dreapta spre mănăstire încă aproximativ 2 km.

Mănăstirea se găseşte la aproximativ 300 m pe partea stângă a drumului, accesul făcându-se pe un drum modernizat ce urcă în paralel cu Pârâul Mănăstirii (sau Pârâul Poienii).

Începutul vieții monahale în Țara Zarandului poate fi legat de existența pe lângă Biserica din Ribița a unui centru monahal încă din secolul al XV-lea, fapt dovedit de conținutul pisaniei Bisericii din Ribița, unde este pomenită şi „o mănăstire”. Întemeierea mănăstirii de la Vaca trebuie pusa în legătură cu ofensiva Reformei, în special a calvinismului asupra bisericii ortodoxe româneşti. Acceptarea Reformei religioase de către familiile nobiliare de origine românească de la Ribița, Nemes Ribiczei şi Bradi, a determinat credincioşii ortodocşi din satele Ribița şi Vaca, rămaşi fără biserică, să-şi construiască propriul aşezământ religios.

Mănăstirea Crişan a fost construită la sfârşitul secolului al XVI-lea şi începutul secolului al XVII-lea prin eforturile localnicilor, dar şi prin sprijinul material primit din partea unor domni ai Țării Româneşti, între care Mihai Viteazul, ctitor a numeroase biserici şi mănăstiri în Transilvania, cât şi prin grija Mănăstirii Prislop, din Țara Hațegului.

Special – VP MAGAZIN

Frământările religioase din Transilvania secolului al XVIII-lea, precum şi deteriorarea mănăstirii au dus la părăsirea acesteia. Documentele menționează o reparație a mănăstirii la 1759 şi o prăbuşire parțială a Sfântului Altar, în urma unei alunecări de teren. Vreme de două secole şi jumătate, nimeni nu a mai viețuit aici, iar pământul a înghițit vechile zidiri.

Ultima menționare a mănăstirii, din anul 1772, o aminteşte pe aceasta doar ca obiect de patrimoniu imobiliar. Cercetările arheologice conduse de profesorul Adrian Rusu din Cluj au atestat existența mănăstirii pe locul în care s-a reconstruit mai târziu. Cu acest prilej s-au găsit mai multe obiecte cu valoare istorică, acestea fiind expuse la Muzeul din Cluj.

După anul 1989, ieromonahul Visarion Neag, fost călugăr la Mănăstirea Sihăstria de Neamț, dar născut pe aceste meleaguri, a luat inițiativa reînființării mănăstirii, fapt împlinit în urma aprobării Episcopiei Aradului şi a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române. Înainte de începerea construcțiilor, a fost necesar să se cumpere terenul fostei mănăstiri, care, între timp, devenise proprietate particulară.

Din anul 1992 a început construcția noii mănăstiri, reluând, după o întrerupere de peste doua secole, viața monahală a străvechii mănăstiri.

În scurt timp a fost ridicată biserica de zid cu hramul „Naşterea Maicii Domnului”, altarul de vară cu hramul „Izvorul Tămăduirii”, ansamblul de chilii pentru personal şi alte anexe gospodăreşti. S-a înălțat mai întâi o clădire cu etaj din zid pentru chilii, trapeza şi bucătărie, după care s-au construit biserica, la nord-vest de această clădire, şi un altar de vară, la nord de biserică.

Biserica mănăstirii Crişan este o construcție din zid, în formă de cruce, compartimentată în altar, naos şi pronaos. Aceasta are şi un mic pridvor închis pe părțile laterale. Uşa de intrare în pronaos este din lemn de stejar, frumos sculptată. Catapeteasma este din lemn sculptat, în partea superioară având o ramă din zid. În biserică nu este evidentă delimitarea naosului de pronaos. În pronaos se află un balcon susținut de doi stâlpi din zid.

Biserica are o turlă mare octogonală, deschisă pe naos, cu opt ferestre ale căror geamuri sunt pictate, şi o turlă pe pronaos, care, până la construirea unei clopotnițe, a servit şi pe post de clopotniță.

Sfântul Altar este luminat de o fereastră dinspre răsărit şi de câte o fereastră pe dreapta şi pe stânga, naosul luminat de câte două ferestre la sud şi nord, iar pronaosul de câte o fereastră pe fiecare parte. Toate ferestrele au geamurile pictate cu sfinți şi mucenici. Pardoseala bisericii este din scândură.

Acoperişul din tablă albă de aluminiu are o streaşină foarte largă, care apără partea superioară a pereților exteriori de vitregiile vremii. Pereții exteriori au în partea superioară un brâu discret, deasupra căruia sunt firide ce găzduiesc chipuri de sfinți. O firidă mare se află în partea de apus a pridvorului; în aceasta sălăşluieşte icoana pictată în frescă cu „Naşterea Maicii Domnului” – hramul bisericii.

Actuala obşte a mănăstirii cuprinde 15 viețuitori, care, pe lângă pravila zilnică, muncesc în gospodăria anexă a mănăstirii. Desigur, între monahii de la Crişan se află şi dulgheri, sudori şi tot felul de meseriaşi, dar la mănăstire încă nu există ateliere prin care aceştia să-şi pună în practică îndeletnicirile. Lucrul la mănăstire, în scop intern, este preocuparea zilnică a viețuitorilor de la Crişan, după slujbele religioase şi celelalte din viața duhovnicească a monahilor.

Pentru credincioşii din satele din jur, dar şi pentru cei din întreaga Transilvanie şi chiar din alte părți ale țării, Mănăstirea Crişan este un loc unic, plin de istorie şi spiritualitate. La slujbele religioase sunt prezenți numeroşi pelerini din întreaga țară.

La mănăstire există posibilități de cazare pentru 50 de persoane.

„Zbor pentru a-mi elibera mintea de tirania lucrurilor mărunte”

Antoine de Saint-Exupéry

„Poate fi descrisă în cuvinte magia zborului? Nu cred!”

Michael Parfit

Aripi

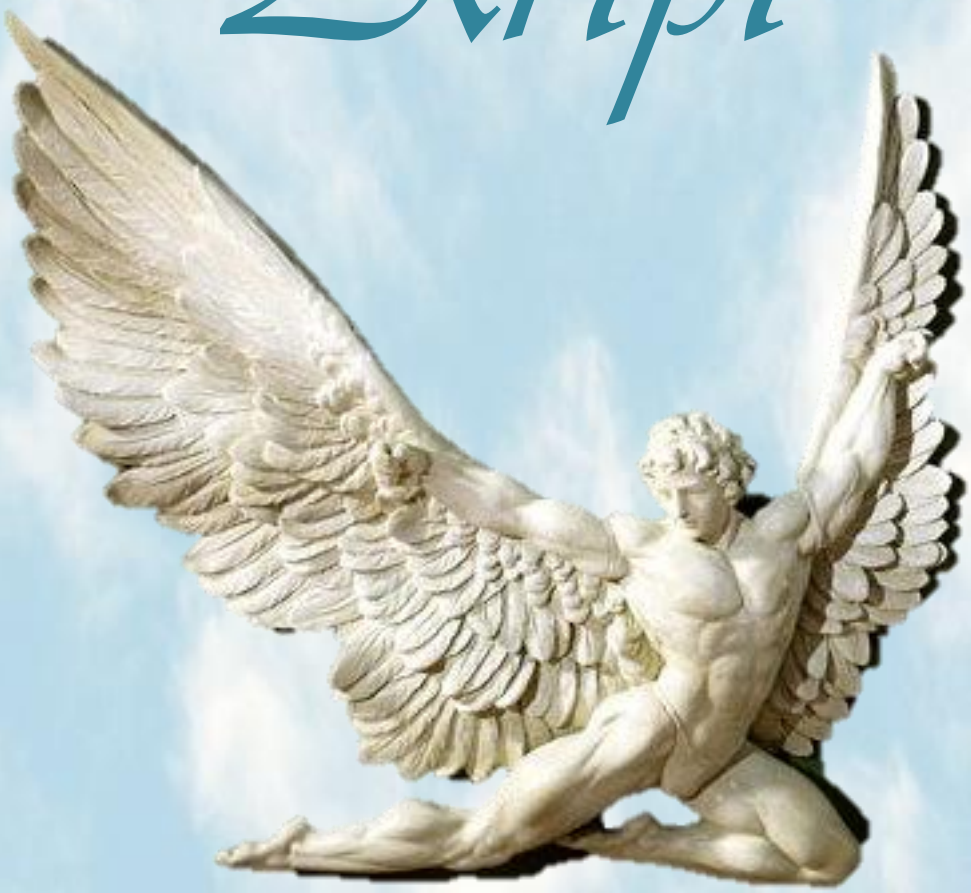

„...pământul nu este în nici un fel pus în față cu cerul înghețat din care coboară avioanele noastre. E simplu, altceva.

Nu se pot alătura, cerul din care venim şi pământul pe care călcăm, şi asta naşte surd, dureros, înăbuşit, o neliniște numai de noi ştiută...”

Doru Davidovici

„Piloții îşi marchează viața după numărul de ore de zbor... orice alt fel de timp nu este demn de remarcat.”

Michael Parfit

Fragmente din volumele lui

Doru Davidovici

„Ce rămâne dintr-un pilot care coboară din avion?
Exact pilotul.
Un fel de jumătate."

Culoarea cerului

— Trebuia să crezi în mine, până la absurd. Până dincolo de absurd. **Te-am învăţat să zbori**.

*

...spune că încerca să înțeleagă – face un gest rotund, se întoarce pe jumătate, astfel ca gestul lui să-i cuprindă şi pe cei rămaşi în spatele nostru, şi pe cei care ne-au luat-o înainte, şi balizajul pistei, şi siluetele opace, neclare ale hangarelor – încerca să priceapă chestia asta... nu înțelegea ce facem aici.

— Pretinde că a reuşit, ... dar din tonul lui pricep că nu e prea convins, ca să reuşeşti trebuie să porți o cască grea de metal alb şi un costum complicat, incomod, cu multe tuburi şi fermoare. Trebuie să ții o manşă în mână, sau măcar s-o fi ținut vreodată, dar nu orice manşă, ci una grea, încărcată, de avion de luptă. Trebuie să simți motorul arzând în spate cu 2000 de grade Celsius, trebuie să cunoşti tânguirea aerului sfâşiat la 2500 de kilometri pe oră. Să fi văzut măcar o dată cerul de dincolo de 22 de mii de metri, să simți legănarea moale a avionului nemaiținându-se pe aerul rar şi înghețat.

"-Tu ai avionul..."

Sigur, cum uitasem, auzisem de multe ori, tipul cu avionul, asta mă scutea de o groază de chestii, inclusiv de cele de care doream fierbinte să nu fiu scutit. *"Eşti chiar fericit?"*, dădeam nătâng din cap, eram, revenisem la zbor dupa zece luni de coate tocite pe băncile Academiei Militare, în ziua aceea zburasem, am fost gata să mă curăţ, din tâmpenie, nu uitasem avionul, nici o clipă, asculta la fel de docil, asta rămâne în sânge, se transforma în reflex, în instinct, în mod de viaţă – pierdusem, se alterase simţul acela atât de fin care apare doar în situaţii limită, cu 1-2 secunde interminabile înaintea situaţiilor limită, vestind, avertizând. Nu mai simţeam avionul în vârful degetelor. Am picat, am văzut copacii întrând în parbriz, casele din marginea satului, ştergeam cu aripa malul înalt al fluviului, lut galben, ciuruit negru de găurile lăstunilor, apa mâloasa din botul avionului o simţeam vălurindu-se în spate, acolo unde jetul atingea oglinda galbenă, în stânga, la câteva zeci de metri, un remorcher vărsa nori de fum. Am trecut lateral, trăgea trei şlepuri încărcate cu Dumnezeu ştie ce, pe punţile încinse de soare marinarii mâncau pepeni cu miez roşu. Am simţit gura brusc uscată, firele colimatorului dansau şi se încrucişau pe piciorul gros al podului. Manşa în burtă, viraj de luptă, iesire dintre maluri, avionul cabrat puternic, zgâriam cerul spălacit cu planul drept, atunci am simţit MIG-ul lăsându-se moale, curgând topit, lichefiindu-se sub mine, ducându-se obtuz în câmpia prăfuita, fără să asculte de comenzile bracate complet. Manşa grea juca inutilă prin cabină izbindu-mi genunchii, limită de viteză, cădeam atârnat, aproape pe spate, acul vitezometrului se târa spre 440, 420, 400 km prăpădiţi pe oră; comenzile umbrite de căderea unui unghi mare de incidenţă,

turajul la relanti, asta era, n-am pus motor, răsucisem jumatatea virajului de luptă din inerţie, rămâneam agăţat sus, la jumătatea traiectoriei frânte. Cădeam, am impins maneta de gaze, motorul prindea greu, difuzorul sorbind în spasme aerul sărac, cald, diluat al câmpiei, viteza mică, debit însuficient, toate astea în timp ce avionul cădea la nesfârşit, încă doua mii de metri până jos, doua-trei sute îmi trebuiau să mă întorc pe faţă, lent, nu acum, să mai prind viteză, am încercat manşa cu vârful degetelor, am simţit tremurul repezit, vibraţia surdă, prevestitoare, de coardă întinsă gata să pleznească, nu acum, mai aveam de aşteptat. Cădeam cu spatele, rezemam câmpia pe umeri, l0 tone de metal deasupra, apoi cerul, albastru şters printre genunchii prinşi în tuburi şi fermoare, de acolo veneam, aerul începea să şuiere în lungul fuselajului, ochii alergau de la vitezometru la altimetru, fixasem limita de şase sute km pe ora la doua sute metri înălţime, nu ultima sansă – şansa, singura, viteza minima care asigură, la altitudinea aceea, întoarcerea avionului pe faţă. Daca nu... aveam să văd ce rămâne de făcut, întotdeauna rămâne ceva de făcut, de la 200 de m, din poziţia mea, nu puteam catapulta. Se săpau cifrele albe pe retină, 450 km pe oră la l400 m, cădeam, 500 la l000, am început să rasucesc avionul, uşor, se înşuruba lent, 550 la 800, scăpam, 600, am întors avionul pe faţă la 600 de metri, pământul mic şi rotund, şi depărtat, îl vedeam ca pe o minge de tenis cenuşie. Asta-i, am cuplat pilotul automat, m-am întins în cabină, mă curăţam ca un tâmpit, nici în şcoală nu păţisem aşa ceva. M-ar fi găsit risipit pe trei

hectare, om şi avion, comisie de anchetă, cutia portocalie din derivă, barograful, filmul negru, de cele mai multe ori voalat exact pe ultimele secunde, necesarele, misterioasele, izbăvitoarele ultime secunde; la concluzii nu îndrăzneam să mă gândesc. Am cuplat forțajul, am făcut o gamă completă de acrobație pe verticală chiar acolo, deasupra celor trei hectare.[...]

[...]Povestea de dimineață, fata de lângă mine, eram întreg, debordam de MINE pe ochi, pe nas, pe gură – mai ales pe gură. Bucureştiul de vară se estompa într-un lac, într-un parc, îmbrațişam în mers umerii subțiri, simțeam brațul rezemat de mijlocul meu, agățat de centura blugilor, ne potriveam, încăpea exact în mine, parca eram vițelul cu două capete şi patru picioare. Mă afundam în părul moale, ne-am oprit, față în față:

— E bine să nu ne mai vedem.

Se făcuse frig.

— Nu acum.

— Ba exact acum. Eu o iau încolo – a făcut un gest spre interiorul parcului – tu urci în maşină şi pleci.

Am strâns mâna îngustă până la durere, adică pe mine mă dureau degetele albite de strânsoare.

— Nu cred că o să pot.

A zâmbit îngustând ochii, aşa zâmbea, cu ochii înguşti, filtra în ei lumina dinăuntru, verde, şi aurie, şi cu puncte scânteietoare de albastru, ştii ce a răspuns?

— *„Tu ai avionul."*

*

Lucrurile mari se consumau între mine şi avion, destul de sus şi destul de departe ca să mă simt în siguranță. Adunasem, în anii de zbor pe supersonic, un palmares impresionant de isprăvi palpitante. Nu numai eu, toți adunam, dar nu asta era esențial. Esențial era ce se petrecea în fiecare din noi, după asemenea isprăvi. Când schimbări mici, abia vizibile, se însumau într-o rezultantă evidentă. Atunci veneau medici în halate albe, ne băteau genunchii dezgoliți cu ciocănele de cauciuc tare şi hotărau: „mai merge" sau „nu mai merge". Părea simplu, poate chiar era simplă şi logică, unic criteriu de discernământ, înghesuirea orelor de zbor în căsuțele strâmte ale unor teste rigide şi întortocheate de al căror punctaj total depindea, simplu, totul.

Ce se petrecea sub limita punctajului obligatoriu, nu interesa. Nu se mai petrece nimic sub limita punctajului obligatoriu.

Uneori aterizam muți, nu înțelegeam, nu era de înțeles ce se întâmplase sus, se căscau ochi avizi, se deschideau guri roşii de curiozitate între şiruri de dinți rânjiți, urechile îşi fremătau pavilioanele cartilaginoase, dornice *să afle*. Nu era nimic de aflat, nu digerasem încă ceea ce ar fi fost de aflat, pluteau în suspensie, între noi şi lume, secundele nelămurite şi care nu se mai lămureau niciodată; se strângeau doar într-un târziu alcătuind un ghem difuz, opac şi categoric, ca şinele de cale ferată răsucite în sus şi sfârşind în două tampoane masive: până aici! Dincolo nu se pătrundea, secundele acelea, smulse nouă, viața trăită peste limitele ei. Atât de incredibil, încât se refuza cunoaşterii. Căutam complicitatea avioanelor, eram atât de noi înşine, sau deposedați de noi înşine, goi, şi evitam pe cei din jur. Erau situațiile de vârf în care n-aveam nevoie decât de avioane, eram mai piloți ca oricând în zilele, lunile, anii urmând acelor secunde fantastice, niciodată

aflate, întrebările erau gheare de foc lucid; pe urmă ne resemnam, ceea ce înnebunea era insistența celor de jos, care vroiau cu orice preț să *afle*. Desenasem un MIG-21 pe coala albă, avântat, dedesubt mâzgălisem: „*Ioane, cum arătam ieri, când am coborât din avion*?”, Dumnezeule, puteam să-mi închipui şi singur, dar vroiam să ştiu de ce nu venise nici un pilot lângă mine să întrebe, să afle, „*ca dracu*”, răspunsul lui Ion era scris mărunt, cursiv, cu cerneală „*ăia se agitau pe lângă tine şi tu nimic, strângeai marginea căştii şi tăceai, erai cam palid*”, dacă există drac palid, m-au durut două zile degetele de strânsoarea aceea, şi de cealaltă, zimții de pe mânerul manşei intrându-mi în palmă, celule de metal înghesuite scrâşnit între celule de carne, flacăra roşie a rachetei explodate sub avion acoperind parbrizul, cupola, totul, se prelingea o pastă fluidă, roşul acela nemaiîntâlnit şi cu care nu m-am mai întâlnit, nu vedeam steaua portocalie din centrul exploziei, nu vedeam şerpii negri de fum târându-se şi umflându-se pe sfera crescândă, pe aerul incandescent, curbat şi țiuind dureros, deschideam ochii mari, sorbeam în ei numai roşul incredibil, dureros, ştiam fără să pot înțelege că mă aflam î*n interiorul* acelei sfere de foc, lansasem rachetele, jeturile cenuşii se arcuiau spre pământ, aproape negre pe albastrul adânc, apoi şocul, explozia rachetei, cea din dreapta, imediat după lansare, frânarea bruscă, globul roşu închegându-se în jurul avionului, apărând sub bot, crescând nemăsurat, dar nu portocaliu şi cu şerpi negri de fum, ci roşu intens, bătând în albastru-vânăt de atâta roşu, pentru că vedeam explozia din interiorul ei, pe o rază de paisprezece metri totul e distrus, piere, metalul se calcinează, dar noi eram în interiorul acelei sfere cu rază de moarte, paisprezece metri de metal sfârtecat, ocrotiți de ea.

Instrucțiunile erau clare, se trece prin centrul exploziei, cel care le scrisese fusese în centrul exploziei? Noi eram în centrul exploziei, am dat manşa lateral, mult, mi-a izbit dureros genunchiul drept, rama cupolei se decupa tăios de negru pe cerul roşu, cădeam, s-a zguduit ceva, cabina se culca pe orizontul galben, cădeam în câmpia nedesluşită de sub noi, aproape pe spate, fluviul îşi târa solemn şi strălucitor volutele negre, se destrăma mult deasupra noastră şi în urmă, am văzut când am redresat avionul, se destrăma în lungi fuioare de fum o sferă sleită de flacără moartă.

Am încercat comenzile, maneta de gaze, bordul – normal, se suprapuneau pe cadranele ştiute cercuri de un roşu bolnav, băteau în albastru de atâta roşu. M-am lăsat în scaun, pilotam după aparate spânzurat în chingi, picioarele împinse sub tabloul de bord, mă tăiau în două chingile întinse, îmi juca în fața ochilor, negru, zimțat, mânerul manşei. Am făcut zbor instrumental, ochii lipiți pe cadranele ştiute, certitudine, decuplat de ce se întâmplă în afara cupolei din plexi, în afara corpului din duraluminiu, acele lipite de repere, mişcările scurte, fine frânte la jumătate şi revenite – cât să țină avionul pe traiectoria perfectă. Refuzam să privesc afară, mă strângeam în cochilia de oțel blindat, abia după ce trecusem radiofarul îndepărtat am ridicat scaunul, am căutat pista, a fost unul din zborurile în care am rămas.

Aterizasem, am degajat, breteaua cobora, am frânat, curba strânsă, se mai citeau în pământul acum fărâmicios şi uscat trei urme adânci, ieşise un MIG-15, nu-i ținuse frâna, roțile se înfundau adânc în pământul mocirlos de la ploaia din noapte, l-au tras cu cablu de oțel înfăşurat pe troliul unui buldozer, cablul pleznise, a țiuit sec aerul, pe fuselajul MIG-ului se adâncea o brazdă cu margini zdrelite: eu nu, am împins palonierul până la

fund şi am frânat, avionul s-a înscris stângaci pe traiectoria strânsă, trepidând. A traversat în goană betonul încins de soarele aspru un hârciog galben cu ochi negri, rotunzi. Nu lipsise prea mult ca hârciogul să fi traversat bretela liniştit.

Am oprit la guri, nu ca pe aerodromul nostru, aici era o rampă de-a lungul căreia se înşirau, oblic, avioanele, am rostogolit marcajul alb pe cauciucul gros al roții de bot şi am oprit icnit în dreptul unui finişor cu paletă roşie. M-am lăsat în scaun, nu fugea nimeni spre noi arătând cu degetul, am ştiut că avionul nu are nimic. Din dreapta venea agale tehnicul, cu scara uşoară de aluminiu pe umăr. Am deschis cabina, m-am dezlegat, am sărit jos; betonul frigea chiar prin talpa ghetelor de zbor. În spate a decolat, huruind îngrozitor şi ridicând nori de praf roşcat, un elicopter din cele mari. Mi-am scos casca, am privit după elicopterul acela, îi lucea rotorul în soare, forfeca lumina ca un OZN cenuşiu-argintiu. L-am văzut pe Ion apropiindu-se, l-am simțit mai mult. A deschis gura să întrebe, să ştie cum am tras, strângeam marginea căştii între degete care nu tremurau, mi-a prins privirea, s-a răsucit scurt pe călcâie, s-a depărtat. Era un cort instalat pe iarba săracă, paraşută ridicată într-un băț şi întinsă în şaisprezece vânturi de suspantele albe, treceau uscat pale scurte de aer fierbinte, mătasea uşoară se ridica şi cobora în răsuflări spasmodice, ca un piept uriaş. Respira aşa, frânt, toată câmpia aceea prăfuită, Chioru a ieşit de sub cort, a arătat spre mine, Ion l-a apucat de braț, au dispărut amândoi sub fâlfâirea cupolei albe. Mi se uscaseră ochii, mi se uscase gura, gâtlejul, primeam în față palele de aer fierbinte, era grozav.

Atunci au apărut generalii. Nu unul – doi – veneau, cu cozoroacele caschetelor grele de frunze aurii de stejar, unde naiba încăpeau atâtea frunze, trei şiruri paralele brodate pe lacul negru, opac de atâta căldură, veneau unul lângă celălalt, aproape lipiți, se atingeau în mers umerii cu epoleți de aur pe care se răsfățau stele de argint, mă țintеau ochi grei sub cozoroacele acelea, veneau ca să *afle*...

*

Se întâmplau lucruri cumva ciudate, răsturnau într-un fel firescul gesturile cu care urcam în cabine, porneam motoarele, decolam. Deveneau obişnuință, niciodată rutină, deveneam stăpânii, singurii, ai maşinii de zburat. Încercam să fim sobri, nu puteam fi sobri. Nu mai ajuta la nimic să fim sobri. Eram mai deştepți decât constructorii cu frunți boltite, care-şi cunoşteau alcătuirea până la cel din urmă şurub – dar moartă. Înțepenită în gânduri, în planşe foşnitoare, în metal lucios, ce folos – prin creierii geniali mişunau numai ecuații. Noi cunoşteam avionul zburând. Fiecare în felul lui, unii lucid, cu rigla inginerească în mână, Ştefan, el calcula totul la a şasea zecimală şi bătea cu palma în rezultatul subliniat roşu: „până aici". Decola, şi zbura „până acolo". După aterizare compara filmul barografului cu cifrele de pe hârtie, îşi făcuse o notiță tehnică de uz personal, storcea din avion tot ce se putea, dar o făcea logic, matematic, ridica din umeri la riposte sceptice, argumentele lui erau rigla şi filmul de barograf. Eu – nu, creierul meu nu era logaritmat, *eu simțeam*. De unde, ce misterioşi transmițători implântați în metalul fremătător, ce receptori necunoscuți în alcătuirea mea obişnuită, ştiam *când* şi *cât*, şi în *ce fel*. Nu osmoză, nu mă confundam cu supersonicul, asta a fost numai de câteva ori şi doar scurt, aşa, clipe de dural şi flacără şi rațiune seacă de metal gonind cu două mii cinci sute de kilometri pe oră, rupeau timpul în felii netede ce nu se atingeau, clipele astea în care nu mai eram.

Alteori însă metalul inteligent devenea, brusc, metal ostil, dar ostil într-un fel copleşitor, care anula tot, sorbindu-ne în prăbuşirea şi pieirea înțeleptei lui alcătuiri. Atunci trebuia

să ne rupem, catapultarea, spatele lipit de scaun, chingile blocate, picioarele înfipte în paloniere, mâinile înmănuşate apucând şi strângând manetele roşii. Trebuia să apăsăm numai, reflex format în ore lungi de exerciții, catapultări la sol, salturi din AN – nu apăsam. Ne cunoşteam valoarea, din şcoală ştiam cât valorăm, mai mult decât toate avioanele care brăzdau de la începuturi încoace cerul patriei, pilotul, atât mai rămânea din noi – dar tot aşa ştiam cam cât costă un avion. Râdeam de Costea care-mi povestea important zecile de milioane din gestiunea lui de cvasi-director în direcția colaterală a unui minister misterios, dar asta nu era tot, nu era fundamentală matematica pe undeva meschină, reducând om şi avion la câteva kilograme de aur pur, mai era ceva care nu se măsura în cifre, în unități precise, exista adormit dar mereu prezent sub casca de metal alb şi apărea umplând cabina în situații limită străpunse de lumina pâlpâitoare a becurilor roşii, de agitația înnebunită a acelor pe cadranele negre, de revolta firescului din noi – articolul unu în conştiința de pilot care intră vâjâind în pământ: să-mi aduc avionul la aterizare. Rupt, mort, sfâşiat, ținut în aer pe cioturile planurilor de voința, răcnetul, duhul pilotului scurgându-se prin manşă în fierăria lui sfârtecată, aici eram mai puternici decât el – mândria de a ne aduce avionul acasă.

Dar pentru a înțelege bucățica asta esențială din a trăi, ca să admiți, trebuia să fi încercat măcar o dată, să-ți fi ars, măcar o dată nişte ani în minutele necesare aducerii unui avion mort la aterizare; să însufleţeşti cu căldura mâinilor scursă prin manşă, să convingi tijele rupte, pompele blocate, camerele de ardere sleite. Face parte din lucrurile blânde care nu pot fi înțelese, sau măcar acceptate, decât de piloți.

Aşa se pierdeau secunde prețioase, uneori hotărâtoare, nu secunde – *secundele* – deşi asta nu se mai află niciodată. Secundele hotărâtoare acordate avionului ca o ultimă şansă, şi care nu se mai află niciodată. Atunci veneau tipii din comisiile de anchetă, curați, bine raşi, severi până-n vârful petlițelor cu frunze aurii, şi radicali în concluziile furnizate de zece tone de metal învălmăşit, afumat, pleznit, amestecat şi înnobilat cu sânge. Cu creierii tescuiți în cadranele zdrobite ale bordului, cu paloniere îndoite de forța acelor secunde încă acordate, cu manşa frântă, păstrând ca o pecete, pentru tot restul vieții ei de metal care a trădat, păstrând strângerea aceea de pumn înmănuşat pentru care nu există cuvinte, ci numai bănuită înțelegere.

Alteori însă reuşeam, veneau la aterizare, aduse prin vraja omului din cabină, avioane care după degajare erau trimise direct la fiare vechi. Avioane care, teoretic, nu puteau să se mai țină în aer. Veneau icnit pe pantă, le ghiceam zborul şovăielnic, undeva, în birouri, se dizolvau foi cu calcule, desene complicate pe planşete de ozalit, tabele cu coeficienți de rezistență. Se duceau dracului într-un vârtej alb, făcând loc fantomelor de avioane cu nituri sărite, cu comenzi blocate, cu turbine tocate, cu ajutaje desfăcute. Uneori se rupeau pe pistă, simplu, aterizau şi se rupeau, se risipeau, vraja era legată numai în aer, jos totul se încadra în legi fireşti, matematică – era clar de ce se desfăceau avioanele alea pe pistă.

*

Mă trezeşte în toiul nopții un zbârnâit prelung de sonerie; mă ridic în capul oaselor, becul roşu clipeşte, explodează tăcut, se stinge, se aprinde iar în bezna camerei, umplută de zgomotul acela sfredelitor. Scutur capul, mă dezmeticesc brusc, arunc jos pătura:

— Alarmă!

În patul de vizavi, Chioru mormăie şi geme, încercând să se ridice. Bâjbâi cu mâna pe noptieră, aprind veioza şi apăs butonul negru, bombat, al sistemului de alarmă. Soneria încetează, numai becul roşu continuă să-şi transmită mesajul, tăcut şi insistent. Pe

coridor, soneria telefonului. Paşi grei alergând, linoleumul lucitor spart de tălpile groase ale bocancilor. Sunetul sec al receptorului de ebonită scos din furca lui, uite, acum o să zbiere... Mă strâng în mine, în timp ce-mi îmbrac salopeta subțire din milaneză.

— Graduu' unu!

Parcă ar fi jurat să dărâme clădirea strigând, în patul de vizavi Chioru s-a ridicat, rezemat în pernă. Cu mâinile sub ceafă contemplă pâlpâirea roşie a becului de alarmă.

— Alarmă de gradu' unu!

Chioru îşi extrage picioarele din pat, le extrage, ăsta e cuvântul, îndoind cu nespusă grijă genunchii ascuțiți, le roteşte încet prin aer, le depune lin pe parchet, se apleacă, unul din papucii de piele fină, marochin de Cordoba, zboară şi izbeşte sec tăblia lustruită a uşii.

Pe coridor, glasul, se curmă brusc. Paşii grei, târşiți, se îndreaptă spre sala de echipare. Chioru mormăie, înjură înăbuşit, nu-şi găseşte harta. Sare într-un picior până la uşă, îşi pune papucul aruncat, cheamă peste umăr: „Haidem".

Şirurile de căşti s-au aliniat în lumina albastră din sala de echipare, ca o flotă de batiscafe pe fundul oceanului. De la uşă mă iau în primire două halate albe, violete în lumina aceea, mă ridică, mă îndeasă în costumul de suprasarcină, trag, întind, desfac şi închid la loc fermoarele late, strălucitoare. Bâjbâi prin lumina albastră un protest vag, somnul brutal întrerupt, kapronul rece se lipeşte de piele, parcă umed, mă face să mă ghemuiesc. Pe urmă mă întind, foindu-mă, costumul de suprasarcină se mulează strâns, la picioare, o spinare strânsă în halat alb îmi trage fermoarele cizmelor de zbor. Simt o privire compătimitoare, Chioru, nu, nu intră în obiceiurile lui de lord, el are mai mult de pătimit cu silueta deşirată, abia cuprinsă în țesătura rigidă, în armătura de tuburi şi fermoare a costumului. Întorc capul, nu mult, nu pot mai mult, pe masa scundă, îmbrăcată în vinilin verde, surprind sclipirea malițioasă a vizorului de plexiglas de la casca etanşă. Mi-au înțepenit umerii şi gâtul în cercul de oțel, două mâini prind casca, golul ei negru-cenuşiu, căptuşit cu ceva moale şi cauciucat, atârnat deasupra capului.

În dreapta Chioru, gata echipat, seamănă teribil cu afişul conferinței „Omul pe Lună". Zace pe scaun revărsat, cu capul dat pe spate, ceafa rezemată de căptuşeala căştii, nasul, gros țâşneşte afară prin vizorul deschis, în timp ce halatele alb-violete îi trag pe picioarele mari, icnind, ghetele de zbor. Fac un semn cu mâna, nu încă, buletinul meteo. Cineva fuge spre camera telexului, nu-mi dau seama cine, nu m-am trezit de tot, cu halatele astea subofițerii de la echipare seamănă teribil între ei. Casca coboară, mă acoperă, închid ochii, o mână bâjbâie pe gât, mai mult simt decât aud clănțănitul scurt al filetului de oțel: gata. Trag în nări aerul mirosind a metal, a cauciuc; aer de avion.

Ridic vizorul, deschid ochii; în uşă, astupând intrarea cu trupul de marțian, Chioru citeşte meteorul.

— Mulțumesc!

Mă ridic de pe scaun, cele două halate albe care m-au echipat se dau la o parte. Merg lângă Chioru, mă înalț pe vârful ghetelor de zbor, caut cu ochii rubrica din dreapta: *acoperit*. Peste tot, acoperit. 10/10, plafon compact. Degetele prietenului meu, înmănuşate, nu mă lasă să văd coloana de cifre din stânga. Chioru lasă jos hârtia, pe una din măsuțele acoperite cu vinilin verde, pornim spre ieşire.

— Cât?

Cizmele de zbor sparg lumina albastră, de acvariu. Chioru se încruntă, adică simt că se încruntă sub cască:

— Jos.

Asta înseamnă că baza inferioară a norilor e afurisit de coborâtă: 200? 250 de metri? Caut să-mi potrivesc paşii cu cadența de barză a amicului meu.

— Cât?

— 120-150 de metri. În unele – locuri sub 100, lămureşte Chioru, plictisit de, insistența mea. Întindem mâinile în acelaşi timp, laba lui neagră, înmănuşată, peste mâna mea caldă încă de somn şi peste metalul clanței.

Din capul scărilor abia luminate de un bec slab, ne prăvălim în beznă. Noaptea mă izbeşte peste fluierele picioarelor, joasă şi neînchipuit de întunecată; simt norii rostogolindu-se de pe cască pe ceafă, mă înfioară umezeala lor pătrunzătoare. Mă uit în sus, spre Chioru, Chioru se uită în jos, spre mine, ochii înguşti, abia bănuiți în dosul pleoapelor umflate, au scântei ironice:

— Pilotule...

Asta pentru că zbor cu „avionul bólnav" – bólnav, pronunță Chioru, cu accent pe prima vocală – n-ar fi trebuit, deşi n-are nimic, doar pilotul automat puțin gângav, a stat mai mult prin hangare, cuplat la bancurile de probă, nimeni n-a putut să-i găsească defectul. Noaptea asta era mai bine să iau alt avion, dar pe mine mă leagă nişte chestii de Bólnav – sentimentalisme – în aviație e voie să fii un pic sentimental, sau poate, nu m-am lămurit încă, chiar necesar.

Santinela se desprinde nehotărâtă de zid, saltă arma în spate, ne măsoară lung, cumva neîncrezător, o clipă invidiez sfânta legătură a infanteristului cu pământul.

— Hai.

Alergăm spre avioane umăr la umăr, adică umărul meu e cam în dreptul ecusonului cusut deasupra cotului lui Chioru. Şi din nou, a câta oară, mă revolt inutil; cum naiba a putut să crească aşa mare? Betonul tropăie sonor sub ghetele de zbor, alergăm spre nimic, spre întuneric, parcă dintotdeauna, cu căştile albe lucind stins în bezna fantastică, cu trupurile mulate, întinse, strânse, laminate de țesătura costumelor de suprasarcină. O rază tăioasă de lumină albă spintecă întunericul, în față câteva sclipiri galbene, roşii, verzi. De aproape disting silueta avionului, strivită de maşinile mătăhăloase, desprinse din beznă cu un uruit surd. Ating în treacăt fuselajul rece, umed...

...Tot ce mai e somn şi pământ se scurge în betonul bretelei prin jambele solide. Avionul bólnav se frământă pe roți încuviințând tăcut: cauciucurile groase, duralul umed, sclipirea bănuita a cabinei bombate, coama masivă, ghemuită în ea ca pentru salt; se încordează, se linişteşte întinzându-se zvelt şi calin a recunoaştere, ca o mângâiere prelungă. Îmi pun mănuşile, abia acum, degetele freamătă singure în tecile din piele fină, dorind să apuce.

— Avionul e pregătit pentru zbor.

Ridic din umeri, strângând cureluşa subțire deasupra încheieturilor:

— Mulțumesc.

Scărița fragilă, mâna înmănuşată rezemata pe rama parbrizului, cealaltă de alveola rezemătorii pentru cap; strâng picioarele trecându-le peste marginea cabinei, mă aşez, întind genunchii, tălpile pe paloniere – avionul îmbrățişează, ocrotitor, din toate părțile.

— Doar n-o să zburați pe vremea asta!

Doru se apleacă peste mine, scurta lui din foaie de cort îmblănită miroase a metal, a ulei şi a lână udă, ca o amintire. Îmi prinde chingile paraşutei, conectează tuburile şi prizele la instalațiile de bord, oxigenul, radioul, în lumina roşie a cabinei mâinile lui par nefiresc de subțiri şi agile. Pocnesc paftaua paraşutei, cuplez radioul, eterul foşneşte discret în urechi.

— Autorule, 231, control.

Vocea lui Chioru, metalică, distorsionată de radio, de antenă, de ploaie. Apăs emisia.

— Şi 232, Autorule.

— Vă aud bine pe amândoi, aşteptaţi.

Eram convins. Mă destind în scaun, mă las să atârn în chingi. În stânga şi în faţă, la câteva sute de metri, baliza roşie de pe acoperişul zebrei. Exerciţiu. Baremul. Noaptea. Mă scoală din somn noaptea, să vadă dacă respect baremul. Dacă reuşesc sa mă echipez şi să alerg la avion, în atâtea minute şi secunde câte au ei înscrise în tabelul care zace pe biroul acoperit cu cristal gros, din camera bine luminată şi bine încălzită. Tabelul liniat îngrijit, cu tuş negru, şi scris cu peniţa redis de un furier zelos, gras, care-şi muşcă buzele de atâta încordare, în timp ce aşterne impecabil cifre şi litere în căsuţele frumos desenate. Mă zgribulesc, umezeala rece pătrunde prin ţesătura groasă a costumului. Fac semn tehnicului să închidă cabina, privesc în treacăt ceasul de bord; acul subţire al cronometrului înaintează în salturi albe, scurte, pe cadranul negru, n-au trecut decât câteva minute de când m-am sculat din somn. Asta-i, echiparea şi fuga la avion. Pe tabelul tras cu tuş de sub cristalul gros al biroului lustruit, umflatul de furier o să bifeze mâine o căsuţă la rubrica „exerciţiu”. Atât. Nu interesează pilotul trezit în toiul nopţii să îndeplinească o misiune de luptă; fiecare cu treaba lui. Treaba mea: cabina roşie. Încordarea, pânda totală dinaintea zborului. Ruperea brutală de tot ceea ce, în coordonate fireşti, însemn eu, sau poate tocmai ăsta sunt, şi atunci ruptura e dincolo? Cafeaua, televizorul, eventualii prieteni, soţia pufoasă a revărsatului furier. Somnul liniştit în patul masiv, mare cât un hipodrom – certitudine. Mă scutur rânjind, le urez noapte bună tuturor. Se răsuceşte ceva în mine, sunt aici, pregătit pentru zbor, avionul, am oroare de epuizarea înceată, vâscoasă, de paşii târşiţi spre celula de alarmă, de apăsarea grea a căştii când cobor din avion fără să fi zburat. De brusca prăbuşire a trupului încordat pentru zbor, coardă pleznită aiurea, când o voce indiferentă comunică prin radio: „*reveniţi la normal*”. Ar fi nedrept, cu atât mai nedrept cu cât există în noaptea asta joasă şi udă, o pernă în care e cufundat un obraz, păr blond răvăşit în jur, aşa, pentru că altfel n-ar avea nici un rost...

Mă pleznesc cu palma peste cască, am luat-o razna, şi încă rău de tot; Chioru, dacă ar şti, şi-ar şterge discret o lacrimă bărbătească în dosul vizorului ridicat, cu degetul mic întins. Apăs pe emisie, apăs numai aşa, fără să spun nimic, troznetul sec din căşti confirmă ca am fost auzit şi înţeles. Chioru comentează:

— Generalii, la ora asta, dorm.

Mă pregătesc să răspund, ce s-ar putea răspunde? Căştile fluieră, ca atunci când se pun în mişcare convertizoarele unei staţii de emisie puternice, de comandament, o voce cunoscută, prea bine cunoscută, rosteşte ironic, ca de lângă noi.

— Te înşeli, generalii nu dorm.

Înghit în sec, mă aranjez mai bine în chingi, dacă nici generalii...

Convertizoarele puternice pun din nou eterul în mişcare, vocea de mai înainte comandă sec, cuvântul arde şi fulgeră înainte de a-l fi auzit şi pricepe ca lumea:

— 231, 232, **GAZ**!

*

La trei mii de metri decuplez forţajul, haloul roşu din jurul avionului îşi pierde din strălucire. Urcăm, cu cincizeci de metri pe secundă, cam mult pentru noaptea asta, altimetrul mestecă miile de metri, „avionul bólnav” soarbe norii, pierdut în masa lor fremătătoare. „*Mobilis in mobili*”[1] gravat în semicerc pe tacâmuri de argint, dar asta a fost demult, fugeam de la şcoala de muzică la Palatul pionierilor unde aşteptau pe planşete de brad schelete fragile din baghete subţiri, aripi, ampenaje, nu-mi spuneau nimic portativele

[1]Mobilitate în mişcare (lat).

şi sunetele pianului negru, mânuit pătimaş de o profesoară cu pieptul plat. La zece mii de metri sunt încă în plafon; poate Chioru a ieşit deasupra.

— 231, control.

Țâşnesc din nori ca un dop argintiu dintr-o sticlă de şampanie; închid ochii, lovit de lumina crudă, agățată şi izvorândă de pretutindeni, despicând în contururi nete marea încremenită de sub noi. Clipesc, îndulcesc panta spre orizontul vălurit. Deasupra şi în stânga, albă, imensă, strălucitoare, detaşându-se net pe fondul pulberii de stele, hipnotizând, atrăgând cu îmbrățişarea, vulcanilor de gheață, luna.

— 232, urcă la cincisprezece mii.

Bordul, normal. Trag de manşă, botul MIG-ului lucind mat taie o linie adâncă pe cerul de catifea neagră presărată cu pulbere fină de aur, convențional aur, tot ce se întâmplă e convențional, cuvinte, nu s-au inventat cuvinte pentru ce se întâmplă aici. Pulverizez o stâncă masivă de granit cenuşiu, mă destind rânjind după încordarea instinctivă în aşteptarea şocului, reflexe, rămân în urmă, halucinant, două-trei castele incredibile şi palatul Frumoasei Adormite încremenit într-o pădure de abur înghețat. Înghit în sec, noaptea ploioasă şi şuba caldă, umedă, a tehnicului, rămase jos, sub nori dar într-un fel definitiv. Zbor dintotdeauna în linişte şi ger fulgerând cu umbra neagră a avionului strălucirea argintie, ustură ascuțit şi ciudat, sub vizorul de plexiglas, ochii, se întâmplă ceva în cabina roşie, nepotrivit cu rachetele de sub planuri. În nopțile astea sunt multe lucruri care nu se potrivesc, nu numai la mine;

— 231, vezi?

— Văd.

Automatul din celula de alarmă ar plânge aici cu lacrimi de bomboane şi țigări; vocea seacă, lucidă a lui Chioru, mă smulge şi mă aduce urgent în cabina avionului. Îmi închipui silueta deşirată, cocoşată sub cupola de plexiglas. Cu genunchii în tabloul de bord, coatele băgate în burtă, cu bărbia proptită în manşă. Cu trupul lui nesfârşit, legat, încătărămat, strâns în chingi şi fermoare. Chioru, deşirat, uscățiv, elegant, ar fi devenit fala unui echipaj de transport. Manierele lui de lord ar fi uluit personalul unui întreg aeroport londonez, din cele mari. A vrut să fie pilot de vânătoare, cred că în seara asta regretă.

— 232, viraj pe 250 de grade.

Stânga, în urcare. Acul scurt al altimetrului şovăie spre 15.000 – la orizontală. Sub mine castelele, stâncile, coloanele de vis, uniformizate de înălțime, s-au topit într-o spumă argintie şi strălucitoare. Pe 250 de grade, douăzeci de grade în stânga lui Chioru, luna în față, acoperind parbrizul, inundând cabina cu raze strălucitoare. Lumina aspră, crudă, joacă în reflexe scurte pe vizorul bombat; vulcani de gheață, nu. Întorc reostatele, măresc la maximum luminozitatea bordului. Becurile roşii sunt calde, liniştesc tot ce răscoleşte vraja albă, neîmblânzită de nimic. Comenzile date lui Chioru se amestecă în căşti cu confirmări înăbuşite, piuit de semnale Morse, sunetul strident al radiomarkerelor.

— 231, văzut.

Chiorul face economie de vorbe, le stochează, le unge le păstrează cu grijă pentru Grifon, caniche-ul lui lățos, singurul suflet din lume în fața căruia prietenul meu a capitulat necondiționat. Grifon e la Bucureşti, dat în grija celui mai bun veterinar, dorind să fie scăpat de râia care l-a năpădit când alerga după vreo frumusețe cu patru labe şi coadă.

— 231, degajat din atac.

Grimasă sub cască, Chioru a terminat, şi-a câştigat bilet pentru loja prezidențială, poate admira nestingherit panorama, nemăcinat de incertitudinea surdă care dispare numai când vezi ținta pulsând ritmic pe ecranul locatorului de bord.

— 232, cuplează.

...Mă scutur, mi se leagănă capul sub casca etanşă, tâmplele se ating de învelişul moale. Cuplez forțajul, luna dansează pe rama parbrizului, fiecare milimetru de cursă al manetei de gaze înseamnă zeci de litri de petrol arzând învârtejiți, lăsând o coadă de flăcări în urma supersonicului.

— Țintă de exercițiu.

Clipeşte, se stinge, apare iar în dreapta, viraj scurt, semnul verzui pulsează în mijlocul locatorului de bord. Automat înregistrez înălțimea, distanța, unghiul în azimut – sub aripi capetele boante ale rachetelor lucesc mat, pline de siguranță obtuză. Mă întind în chingi căutând o poziție comodă, sângele bate scurt şi ritmic şi des, prea des, în gâtlej; când o să mă obişnuiesc? Pe ecran ținta se apropie pulsând misterios, înfăşurată într-o mantie verzuie, ca un spectru. Ridic din umeri sub chingi, a treia sau a patra oară în noaptea asta, n-o să mă obişnuiesc niciodată. Trena verzuie s-a lățit, abia disting semnalul țintei pe ecran.

— Bruiaj.

La distanța normală locatorul nu încadrează. Mă apropii mai mult, apăs – să strivesc – butonul de încadrare; prin mănuşa de piele fină, striațiile butonului sapă şanțuri în deget. Tresare, fuge imaginea, viraj – acum. Semnalul stabil, galben-verzui, fără nici o mantie. Contactele armament decuplate, fotomitraliera. Dau peste cap clapeta trăgaciului, apăs; instinctiv, pleoapele îngustate, privirea filtrată zgârcit spre tabloul de bord: flăcările rachetelor, noaptea, orbesc câteva secunde, şi abia jos, când retrăiesc şi îmi aduc aminte, constat sec, şi mi-e teamă să gândesc mai departe reflex de pilot. Dar asta e mai târziu, la depărtări care nu se măsoară nici în secunde, nici în metri, ci în unități mult mai categorice: sus şi jos, acum, în avion, apăs trăgaciul, fotomitraliera cârâie înăbuşit. Reduc viteza, încă o rafală, frânele aerodinamice saltă şi clatină avionul, ținta joacă în reticol. Acum un an aş fi ratat atacul; veneam cu viteză prea mare, „direct şi impetuos ca un adolescent" comenta Chioru desfăşurând filmul de control în lumină. Avea dreptate, mi se punea o ceață fierbinte pe creier când vedeam semnul verde pe ecran, nu mai era timp să introduc corecția necesară: Degajez în ultimul moment, nu sunt sigur dacă e un câştig atacul rece lucid, calculat, în care fiecare manevră a fost cântărită, măsurată cu grijă şi executată întocmai la momentul potrivit.

— Degajat din atac.

La câțiva kilometri în fața avionul-țintă îşi continuă zborul pierdut în razele lunii, ca într-un tunel spre celălalt tărâm. Înclin MIG-ul mult, o aripă, ară cerul negru presărat cu fire de aur, cealaltă scrâşneşte în aiureala strălucitoare de sub noi, sfera uriaşă se roteşte şi se rostogoleşte lent în jurul nostru.

*

Debitmetrul indică 1.500 de litri de gaz, habar n-am dacă e prea mult sau prea puțin pentru aterizarea care mă aşteaptă. În căşti, Chioru raportează că a trecut verticala stației. Coborâm într-un picaj prelung, cu motorul redus, „avionul bólnav" toarce legănându-mă din pilotul lui automat căruia nimeni nu i-a dat de cap; luna, din spate, alunecă o umbră neagră pe valurile mării argintii. Se mulează pe creste rotunde de talazuri încremenite, se agață de fâşiile rămase suspendate în aerul întunecat, se sfărâmă de masive stânci imateriale umbra asta neagră, ascuțită, cu aripile mult trase înapoi. Cobor jos de tot, zbor la rasul norilor, cocoaşe de mamut se întind, unduiesc în pante line sub lumina de gheață a planetei străine de dedesubt, umbra neagră vine să se lipească, tăcută, pe burta fuselajului şi sub aripi. Zbor aiurea peste întinderea mută, zgomotul motorului se pierde în aerul rarefiat, se opreşte în rama cabinei ermetice, năluci albe se înalță amețitoare, şovăie,

se prăvălesc peste botul masiv, peste aripi, spasme scurte, sângerii în lumina bordului. Străpungem, compresorul macină cristale de gheață în palete, trecem dincolo ca printr-o poartă de infern, câmp argintiu în jur, domolit, vrâstat cu prăpăstii negre de întuneric mărginit brutal la orizont prin înalte ziduri de neant: Goană halucinantă, tăcută ca un început de lume, printre coloanele de abur, piscuri abrupte de cremene imponderabilă, ziduri crenelate de cetăți nemaivăzute. MIG-ul se poticneşte de un turn cenuşiu, ricoşează brusc în sus, spre aburul auriu al stelelor sfâşiate de botul ascuțit. Mă dor ochii de lumina albă, cădem înapoi spre banchiza fremătând de urşi polari, ne cufundăm pe o aripă între două maluri prăvălite, redresăm, trecem pe sub un arc din ace de gheață tăind în două, ca un alt meridian Greenwich, cupola de catifea scumpă.

— Dumnezeii mă-si!

Chioru înjură sec, fără patimă, fără icneli.

— 231, control.

— Nimic – face Chioru. Îmi dansează giroorizontul... nu giroorizontul, creierul încins sub casca etanşă, şi încă ceva, mereu la pândă, care nu se linişteşte decât când simți pământul sub tălpi, uneori nici atunci. La mine n-a apărut încă, poate în grosimea plafonului? Mişc umerii sub chingi, gazul:-1.200 litri, mă regăsesc în cabină, 11.500 de metri, 1.400 km pe oră, bordul – normal. Mai cuprind o data cu privirea ostenită de atâta argintiu mat, să rețin, ce s-ar putea reține? Îngrop casca în alveola scaunului, pătrund în nori. Pe cabină flutură şters, se pierde, apare iar şi se încheagă o ceață cu sclipiri sângerii. „Avionul bólnav" se leagănă neliniştit, încerc să-l rețin, nu reuşesc decât să-i amplific balansul repezit; se întorc împotriva mea, vâjâind, toate chestiile călduțe, asta-i, sentimentalismul n-are ce căuta în aviație. Moft, ochii la giroorizont, 10.000 de metri de noapte înnourată, dedesubt şi undeva pe câmpul negru, fâşia de beton a pistei mărginită de balize galbene, lucind; stins în ploaie. Dincolo de cabină aerul geme sfâşiat, câțiva, centimetri nu prea mulți, de sticlă organică armată, călită, calculată savant, totuşi sticlă – mă despart de noapte, dar astea sunt gânduri – de-o clipă, bordul roşu, giroorizontul clătinându-şi macheta în ritmul oscilațiilor pilotului automat bețiv, busola, 1000 de km pe oră în coborâre; asta-i realitatea mea. E cald în cabină, scapă de sub mască o şuviță de oxigen sub presiune, suflă în sus, pe lângă rădăcina nasului, gâdilând; mă destind o clipă în scaun, mă salt în chingi. Avionul bólnav şi-a potolit oscilațiile, impresionat până în măruntaiele lui electronice de lumea tulbure şi ostilă, fără sus, fără jos, în care orice sistem de referință e o poveste. 8000 de metri, plafonul liniştit nu scutură, numai o vibrație surdă, înăbuşită – noaptea? norii? – agățată de vârful planurilor puternic trase înapoi. Ceața sumbră de pe cabină nu împiedică, nu reține – constată numai, eventual pândeşte.

...a mai fost o noapte cu nori, de mult, o noapte de început, sudoarea rece şi lipicioasă sub costum, înotam în ea ca o sepie în viscerele ei şi toate brațele, opt sau zece, se agitau înnebunite biciuind cabina, pupitrele, bordul, neştiind ce să apuce mai întâi. Avionul se prăvălea rotit, acele se agitau înnebunite în salturi mari giroorizontul nu mai făcea pe savantul, nu mai avea timp să fie savant cu macheta rotindu-se spasmodic pe fondul negru, negru, care indica prăbuşirea. Motorul gâlgâia înfundat îl simțeam înăbuşindu-se în căderea aceea de frunză moartă şi tot ce mai era – rațiune? mai era undeva rațiune? – se îndrepta spre maneta de catapultare. Atunci mi-a părut rău de „avionul bolnav", îl auzeam tânguindu-se şi gemând din tablele supuse la eforturi haotice, în care nimic nu mai putea fi calcul lucid. Vedeam acul gros al altimetrului apropiindu-se de 0 cu fiecare rotație fluturată a acului subțire, atunci l-am simțit gol şi vulnerabil cu toate blindajele lui, cu toate camerele de ardere încinse la 2000 de grade şi cu acele 15.000 de rotații triumfătoare ale turbinei. Atunci l-am simțit covârşitor, cu tot trupul, atunci l-am simțit, metal,

inteligent – dar nu pentru că aşa ar fi trebuit să fie, ci pentru că aşa îl simţeam eu atunci, adică rezonanţa dureroasă, se dizolva în vibraţia surdă, în tânguirea aceea caraghioasă la un avion atât de puternic, freamătul neliniştit ai tuturor creierelor electronice sau fierbinţi care-şi sclipiseră măcar o oră panourile de afişaj, îşi istoviseră măcar un gram de nebunie necesară izbind cu pumnul sau culcându-şi fruntea pe duralul lucios; „zboară!”. N-aveam dreptul să-l las. Se rânduiseră în mine tentaculele furibunde, ordonat; am strâns manşa cu palma năclăită de sudoare şi am spart linia albă a tabloului de bord cu mânerul zimţat; picioarele împingeau palonierele cu forţa unor cilindri hidraulici, am redresat cum am ieşit din nori. Decuplasem pilotul automat gângav, nu-mi venea să cred luminile oraşului de sub mine, trasând străzi şi case – firesc...

— 231, trecut de radiofar.

Vocea lui Chioru, hârâiala asta? La 4000 de metri ridic vizorul şi aerul din cabină năvăleşte în cască cu zgomotul brusc amplificat al motorului. 1000 de litri gaz, pe tabloul de bord markerul clipeşte verde.

— 231, verticala staţiei.

Coborâm blând, 15-20 metri pe secundă. Reduc spre 700 de kilometri, la ora asta oamenii cumsecade dorm. Jos, Chioru a aterizat. Raportează degajarea pistei cu voce uscată care-mi zgârie căştile, şi nu sunt grăbit să-l întreb dacă norii au mai coborât; prefer să-mi imaginez şirul de lumini albastre, balizele căii de rulaj, neonul de la pompe. Ghemuit în şuba lui, Doru o fi mestecat un pachet întreg de tutun.

— 231, cât e baza inferioară?

Glasul meu nu sună atât de vesel şi nepăsător cât aş fi vrut.

— O să vezi...

Chioru îşi păstrează vorbele pentru caniche-ul lui lăţos. Trag o gură bună de aer, mirosind a metal, ulei şi cauciuc călduţ, un prevenit face cât doi nepreveniţi.

— 50 de metri?

Chiorul mormăie ininteligibil, primul lucru pe care o să-l fac acasă o să fie un şut tras de la mică distanţă în botul caniche-ului. Mă lămureşte conducătorul de zbor cu voce plată, inexpresivă, respectă instrucţiunile, să nu producă panică la bord.

— Ceaţă.

Scormonesc prin cunoştinţele de meteorologie, plafonul a coborât, târându-şi burta de sol. Practic, ceaţă. Se întâmplă rar, dar se întâmplă. 600 de kilometri pe oră, 3000 de metri. Viraj pentru axare pe direcţia de aterizare. Aş vrea să-l am alături pe borţosul care-şi agita manşetele aurii demonstrându-mi cum aterizează el cu Boeingul la plafon 0 şi 500 de metri vizibilitate, „Boing”, aşa pronunţă cei de la transport, şi sunt mai competenţi ca toate dicţionarele din lume. 5 metri în coborâre, acele se adună cuminţi pe cadranul negru, suprapunându-se. Încă 20 de grade de viraj, Boeing, adică un fel de calculator zburător, cu eroare de un metru la două traversări ale Atlanticului; cinci oameni în echipaj unul special ca să privească numai aparatele de navigaţie şi să şoptească suav în căşti: „mai la dreapta”... „mai la stânga”. Scot din viraj, maneta trenului, flapsul. „Avionul bólnav” îşi adună cuminte cele zece tone pe direcţia de aterizare, între aripile delta scurte şi subţiri. Becurile verzi clipesc, se sting, se aprind iar; roţile negre, lucind de umezeală, le simt agăţând scame de nori. Nori până jos, şi grăsanul de pe Boeing...

800 de litri, oricum, o ratare e exclusă. Înclin pe stânga, cinci grade, nu mai mult; urmărind acul radiocompasului.

„Al 183-lea avion de tip Starfighter”...

Dumnezeule, începe.

...în Marea Nordului”...

Asta-i cu avioanele proiectate pentru una, şi apoi încărcate cu aparatură şi puse să facă altceva, coşciug zburător, cât zboară, apoi mormanul negru de metal fumegos. Noi, nu...

550 de kilometri pe oră, la 1.400 de metri în axul pistei, ba nu, puțin în stânga, viraj, viteza, nu mai mult de 20 de metri la variometru, turajul, busola, ecranul televizorului, cețos.

...„pilotul s-a salvat”

Asta-i esențial, că a scăpat pilotul.

— 232, în ax.

În căşti, vocea operatorului de la radiolocatorul de aterizare, şi nu-mi pot aminti cine e de serviciu în noaptea asta, aşa cum nu-mi pot goni de pe retină, dansând şi amestecându-se cu indicațiile bordului, grămada de fiare, răsucite, arse, contorsionate, arzând mocnit în iarba aspră şi săracă de la marginea pistei.

Îndulcesc panta, motor, mângâi maneta de gaze, în noaptea asta orice ratare e exclusă. Cap de aterizare, macheta giroorizontului, viteza, înălțimea, puțin sub 800 de metri. Adică exact cât avea şi DC-10 de la Paris...

„...lângă o pădure, 345 de morți, cauzele nu se cunosc încă”... dar se bănuie, întotdeauna se bănuie ceva, misterioasa cutie neagră care ar spune tot, dar e de negăsit; la noi caseta barografului e portocalie şi pe film se imprimă acum 500 de km pe oră coborâre în noapte, la 700 de metri. „Avionul bólnav” se înfundă uşor, motor, *„Portanța e o floare ce înfloreşte din viteză”*, adevăr vechi cât aviația, zugrăvit cu litere uriaşe de var pe portierele hangarului. Refăceam literele în fiecare primăvară, până când...

— 232, în ax, la 10 km.

Cu 550 de kilometri pe oră, asta înseamnă 65-70 de secunde... ...până când literele au fost raşchetate, țăndări de var zburau în toate părțile, portierele au fost revopsite în regulamentarul kaki.

— Ia doua grade dreapta.

Nu sunt singur, bordul şi iar fumul acela acru, de metal ars. Chéri, în seara asta eşti morbid!

120 de metri la altimetru, ceața de pe cabină rânjeşte stacojiu, viteza spre 500 furişat, cu 4-5 metri la variometru...

— 232, 1.250 de metri de capul pistei.

Asta are mania preciziei. Înălțimea, 60 de metri. Reduc uşor spre 450 km pe oră, înclin, revin la orizontală, de jos, licărind prin, pâcla tulbure, raza violetă a proiectorului îşi taie greu drum spre luminile de intrare.

— Capul pistei.

De la 5-6 metri, în redresare, văd lucirea umedă, a pistei, lângă mine, borțosul de pe Boeing îşi țocăie zgomotos navigatorul pe obraji. Reduc motorul complet, balizele sunt puncte galbene, anemice, ne aşternem aşa lin încât simt amortizoarele lăsându-se treptat sub greutatea „avionului bólnav” Paraşuta de frânare, derapajul de rigoare pe betonul umed, degajarea. Lumini violete marchează calea de rulaj, şi doar atunci apăs emisia:

— 232, pista liberă.

***

În exclusivitate pentru VP MAGAZIN

Lee Child

PERSUADER

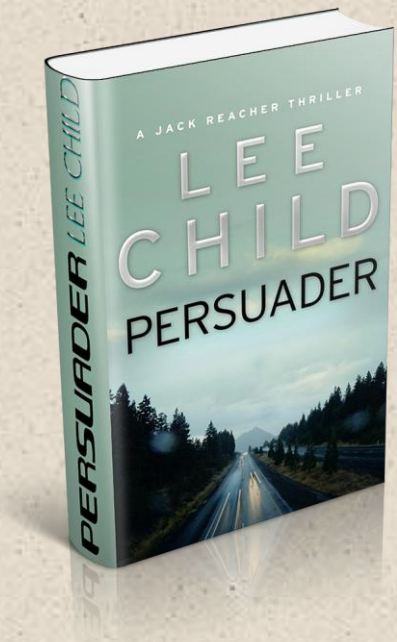

Foileton
Traducerea: Dewlight

Nu iartă şi nu uită. Asta e procedura standard de operare a lui Jack Reacher. Iar Francis Xavier Quinn este cel mai rău individ pe care l-a întâlnit vreodată. Unul care a făcut lucruri cu adevărat de neiertat. Atât de rău... Reacher era bucuros să îl ştie mort. Asta, până în ziua în care l-a văzut, în viaţă şi sănătos, urcându-se într-o limuzină la Boston Symphony Hall.

Fără regrete. Fără explicaţii. Reacher, martor la o încercare brutală de răpire a unui tânăr elev îngrozit dintr-un campus din New England, ia legea în propriile mâini. În felul lui. Numai că un poliţist moare şi Reacher nu rămâne să explice ce s-a întâmplat. Oare şi-a pierdut simţul dreptăţii, nu mai ştie să facă diferenţa între bine şi rău? Doar pentru că, de data asta, e ceva personal?

Aşa începe al şaptelea roman a lui Lee Child. Un roman care se citeşte pe nerăsuflate şi în care eroul lui, Jack Reacher, se întoarce mai pragmatic şi mai decis ca niciodată.

CAPITOLUL 1

Poliţistul a coborât din maşină exact cu patru minute înainte de a fi împuşcat. S-a mişcat ca şi cum îşi ştia deja soarta. A deschis uşa, în ciuda rezistenţei unei balamale înţepenite, s-a întors încet pe scaunul din material uzat, coborându-şi ambele picioare pe şosea. Apoi, a apucat de tocul uşii cu ambele mâini şi s-a opintit în sus şi în afară. A stat în aerul curat şi rece pentru o secundă, apoi s-a întors şi a închis uşa în spatele lui. A mai făcut un pas înainte şi s-a aplecat pe partea laterală a capotei, până în apropiere de far.

Maşina era un Chevy Caprice, veche de şapte ani, neagră şi fără vreun însemn de poliţie, dar cu trei antene radio şi cu jante cromate. Cei mai mulţi poliţişti spun că Caprice este cel mai bun vehicul de poliţie construit vreodată. Tipul arăta ca şi cum ar fi fost de acord cu ei. Arăta ca un detectiv veteran în civil, cu o întreagă flotă motorizată la dispoziţia sa. Ca şi cum el ar fi condus vechiul Chevy pentru că aşa îşi dorea. Ca şi cum nu ar fi fost deloc interesat de noile modele de Ford. Puteam percepe tipul de personalitate încăpăţânată, de poliţist veteran, după felul în care se comporta. Era mare şi solid, îmbrăcat într-un costum simplu, negru, din lână. Era înalt, dar stătea aplecat. Un poliţist bătrân. Îşi întoarse capul şi se uită de la nord spre sud, de-a lungul şoselei, apoi îşi întinse gâtul gros pentru a arunca o privire peste umăr, la poarta colegiului. Se afla la treizeci de metri distanţă de mine.

În sine, poarta colegiului era pur şi simplu un obiect distinctiv. Doi stâlpi înalți de cărămidă răsăreau din gazonul aflat în spatele trotuarului. Între stâlpi o poartă dublă, făcută din bare de fier îndoite, pliate şi răsucite în forme fanteziste, negre, lucioase. Arăta ca şi cum tocmai ar fi fost revopsită. Era, probabil, revopsită după fiecare iarnă. Nu părea să aibă nicio funcționalitate, cu atât mai puțin în ceea ce priveşte securitatea. Oricine ar fi vrut s-o evite ar fi putut merge direct pe gazon. Oricum, era larg deschisă. În spatele ei începea o alee mărginită pe fiecare parte de mici piloni de fier postați la doi metri şi dotați cu lacăte. Fiecare jumătate de poartă era fixată de unul dintre piloni. Larg deschisă. Aleea ducea la un grup de clădiri din cărămidă îmbătrânită, la aproximativ o sută de metri distanță. Clădirile aveau acoperişuri abrupte, acoperite de crengile copacilor. Aleea şi trotuarul erau încadrate cu şiruri de copaci. Erau copaci peste tot. Frunze mici şi ondulate, de un verde strălucitor tocmai răsăreau. Peste şase luni vor fi mari, roşii sau aurii, iar fotografii vor mişuna peste tot, imortalizându-le pentru broşura colegiului.

Dincolo de polițist, de maşina lui şi de poartă, la douăzeci de metri, pe partea cealaltă a drumului, era o camionetă parcată chiar lângă bordură. Era îndreptată spre mine, la cincizeci de metri distanță. Făcea notă discordantă. Era de un roşu stins şi avea o bară de protecție mare în față. Bara era de un negru banal şi arăta de parcă ar fi fost îndoită şi îndreptată de câteva ori. Erau doi oameni în cabină. Tineri, înalți, proaspăt tunşi, blonzi. Stăteau acolo, complet nemişcați, privind înainte, fără a se uita la nimic. Nu s-au uitat la polițist. Nu s-au uitat nici la mine.

Mă îndreptam spre sud. Eram cu o dubă maro parcată în fața unui magazin de muzică. Magazinul era genul de loc pe care îl poți găsi în apropierea unei porți de colegiu. Avea rafuri cu CD-uri pe trotuar şi afişe în ferestrele din spatele rafurilor, făcând reclamă unor formații de care n-a auzit nimeni. Uşile din spate ale camionetei erau deschise. Câteva cutii stăteau stivuite în interior. În mâini aveam un teanc de documente. Purtam haină, pentru că era o dimineață răcoroasă de aprilie. Purtam mănuşi, deoarece cutiile din dubă aveau capse desprinse, acolo unde fuseseră rupte. Purtam o armă, pentru că de multe ori o port. Era băgată în pantaloni, la spate, sub haină, un Colt Anaconda, un revolver imens, din oțel inoxidabil, cu butoiaş pentru cartuşe Magnum 44. Are 35 de centimetri lungime şi cântăreşte aproape două kilograme. Nu este arma mea preferată. Era grea, dură şi rece şi eram întotdeauna conştient de faptul că o purtam.

M-am oprit în mijlocul trotuarului, ridicându-mi privirea din documentele mele şi am auzit motorul camionetei pornind. A rămas acolo unde era, cu motorul la ralanti. Un fum alb ieşea în jurul roților din spate. Aerul era rece. Era devreme, iar strada era pustie. Am trecut în spatele dubei mele şi m-am uitat, pe lângă magazinul de muzică, spre clădirile colegiului. Se vedea un Lincoln Town Car negru care aştepta aproape de una din clădiri. Doi tipi în picioare stăteau lângă maşină. Deşi eram la nouăzeci de metri distanță, niciunul dintre ei nu mi se părea că arată ca un şofer de limuzină. Şoferii de limuzină nu lucrează câte doi, nu arată în formă şi masivi şi nu se comportă încordat şi precaut. Tipii ăştia arătau exact ca nişte gărzi de corp.

Clădirea lângă care aştepta Lincoln-ul arăta ca un fel de internat mai mic. Avea încrustate litere greceşti pe o uşă mare de lemn. În timp ce mă uitam, uşa mare de lemn s-a deschis şi un tânăr slăbuț a ieşit. Arăta ca un student. Avea părul lung, murdar şi era îmbrăcat precum o persoană fără adăpost, deşi avea o geantă care părea făcută dintr-o piele foarte scumpă. Unul dintre bodyguarzi a rămas nemişcat în timp ce celălalt ținea deschisă uşa maşinii prin care tânărul subțire şi-a aruncat geanta pe bancheta din spate, urcând apoi şi el. A închis uşa în urma lui. Am auzit-o pocnind, slab şi înăbuşit, de la nouăzeci de metri distanță. Gărzile de corp au privit în jur pentru o secundă, au urcat amândoi în față şi, un moment mai târziu, maşina a pornit. Treizeci de metri în spatele ei, un vehicul de securitate al colegiului a plecat încet în aceeaşi direcție, nu ca şi cum ar fi urmărit limuzina, ci ca şi cum s-a întâmplat să fie acolo. Înăuntru erau doi

paznici. Stăteau tolăniți pe locurile lor şi priveau plictisiți.

Mi-am scos mănuşile şi le-am aruncat în spatele dubei. Am ieşit în stradă, de unde puteam observa mai bine. Vedeam Lincoln-ul venind pe alee, mergând cu viteză moderată. Era negru, lucios şi imaculat, cu o mulțime de ornamente cromate. Şi multă ceară. Paznicii colegiului erau mult în spate.

A încetinit la poartă şi a virat spre stânga, venind dinspre sud către Caprice-ul negru de poliție şi către mine.

Ce s-a întâmplat în continuare a durat opt secunde, dar mie mi s-a părut că doar am clipit din ochi.

Camioneta roşie s-a mişcat de lângă trotuarul aflat la douăzeci de metri spate. A accelerat puternic. A ajuns Lincoln-ul şi a trecut pe lângă el exact în dreptul Caprice-ului polițist, la doar jumătate de metru de genunchii polițistului. Apoi, accelerând din nou, şoferul a virat brusc şi colțul barei de protecție a lovit cu putere aripa din față a Lincoln-ului. Şoferul camionetei a menținut volanul rotit, a apăsat puternic pe accelerație, forțând Lincoln-ul să iasă de pe şosea. Bucăți de gazon s-au rupt, Lincoln-ul a încetinit vizibil şi s-a lovit de un copac aflat în fața lui. S-a auzit un zgomot de metal deformat şi rupt, sticla farurilor s-a spart iar un nor mare de abur şi mici frunze verzi au izbucnit zgomotos în aerul liniştit al dimineții.

Apoi, cei doi tipi din camionetă au ieşit trăgând. Aveau nişte pistoale mitralieră negre cu care trăgeau continuu în Lincoln. Sunetul era asurzitor şi am putut vedea bucăți de metal căzând jos, pe asfalt. Indivizii s-au apropiat de uşile Lincoln-ului şi le-au deschis larg. Unul dintre ei s-a lăsat pe spate şi a început să-l tragă pe puştiul slăbuț afară din maşină. Celălalt a continuat să tragă cu mitraliera în partea din față. A băgat mâna în buzunarul din stânga şi a scos un fel de grenadă. A aruncat-o în interiorul Lincoln-ului, a trântit portiera, şi-a apucat amicul şi puştiul de umeri, i-a întors şi trăgându-i în jos s-a ghemuit peste ei. Explozia din interiorul Lincoln-ului a fost puternică şi strălucitoare. Toate cele şase ferestrele s-au spart. Deşi eram la mai mult de douăzeci de metri am simțit din plin izbitura suflului. Bucăți mici de sticlă au explodat peste tot în curcubee strălucind în soare. Tipul cu grenada a sprintat la camionetă spre locul pasagerului, în timp ce celălalt l-a împins pe puşti în interiorul cabinei şi a intrat după el. Uşile s-au închis cu zgomot şi am văzut puştiul îngrămădit între ei. I-am văzut teroarea de pe față. Era alb ca varul şi chiar şi prin parbrizul murdar i-am văzut gura deschizându-se într-un urlet tăcut. Am văzut şoferul băgând în viteză, am auzit urletul motorului şi scâşnetul anvelopelor, apoi camioneta care venea direct spre mine.

Era o Toyota. Am putut vedea scris TOYOTA pe grila din spatele barei de protecție. Maşina era ridicată mult pe suspensii şi am văzut un dispozitiv diferențial mare şi negru, în partea din față. Avea mărimea unei mingi de fotbal. Tracțiune integrală. Anvelope mari şi late. Urme de lovituri pe vopseaua decolorată care nu mai fusese curățată de când a părăsit fabrica. Venea direct spre mine.

Am avut mai puțin de o secundă pentru a mă decide.

Mi-am ridicat marginea hainei şi am scos Coltul. Am țintit foarte atent şi am tras o dată în grila Toyotei. Pistolul masiv fulgeră, bubui şi se smuci în mâna mea. Glonțul de calibru .44 a pătruns cu putere şi a spart radiatorul. Am tras din nou în roata din față stânga. Explozia spectaculoasă a împroşcat o mulțime de resturi de cauciuc negru. Fragmente de cauciuc explodat au biciuit prin aer. Camionul a derapat şi s-a oprit cu partea şoferului spre mine, la zece metri distanță. M-am retras în spatele dubei, am trântit uşile şi am ieşit pe trotuar trăgând din nou în roata din spate stânga. Acelaşi rezultat. Cauciuc peste tot. Camioneta s-a rostogolit pe partea stângă, într-o poziție ciudată. Şoferul a deschis uşa, a căzut pe asfalt şi s-a ridicat într-un genunchi. Avea arma în mâna greşită. Şi-a trecut-o în mâna cealaltă şi am aşteptat până când am fost destul de sigur că avea de gând să mă țintească. Mi-am folosit mâna stângă pentru a sprijini antebrațul în care țineam Coltul de două kilograme, am țintit mijlocul pieptului, aşa cum învățasem cu mult timp în urmă, şi am apăsat pe trăgaci. Pieptul tipului a

explodat într-un nor imens de sânge. Puştiul slăbuț stătea nemişcat în interiorul cabinei. Doar ochii îi erau în stare de şoc şi groază. Al doilea tip coborâse din cabină şi ocolea partea din față a capotei, către mine. Arma i se îndrepta în direcția mea. M-am rotit la stânga, m-am oprit o fracțiune de secundă şi mi-am întins antebrațul. Am țintit pieptul şi am tras. Acelaşi rezultat. A căzut pe jos, lângă aripa maşinii, într-un nor de picături roşii.

Puştiul slăbuț începuse să se mişte în cabină. Am alergat la el şi l-am tras afară, peste corpul primul tip. Am fugit înapoi la duba mea. Era inert din cauza şocului şi al confuziei. L-am împins pe scaunul pasagerului, am trântit uşa, apoi m-am întors şi m-am îndreptat spre partea şoferului. Cu coada ochiului am văzut un al treilea tip care venea spre mine, căutând ceva în jachetă. Un tip înalt şi solid, cu haine închise la culoare. Mi-am ridicat brațul, am tras şi am văzut explozia mare şi roşie din piept, exact în aceeaşi fracțiune de secundă în care am realizat că era bătrânul polițist cu Caprice-ul, care încerca să-şi scoată insigna din buzunar. Insigna, o bucată de metal aurie, într-o husă de piele uzată, i-a zburat din mână şi, rostogolindu-se în aer, a aterizat cu zgomot lângă trotuarul din fața dubei.

Timpul s-a oprit.

M-am uitat la polițist. Zăcea pe spate în rigolă. Tot pieptul îi era pătat cu sânge. Era sânge peste tot. Nu mai țâşnea din rană. Niciun semn de viață. Avea o gaură mare şi zdrențuită în cămaşă. Era complet nemişcat. Capul îi era întors şi obrazul strivit de asfalt. Brațele erau întinse pe lângă corp şi i-am văzut venele palide pe mâini. Eram conştient de culoarea închisă a asfaltului, de verdele viu al gazonului şi de albastrul luminos al cerului. Am auzit briza trecând printre frunzele tinere, în timp ce zgomotul focurilor de armă încă îmi țiuia în urechi. L-am văzut pe băiatul slăbuț uitându-se prin parbrizul dubei la polițistul doborât, apoi holbându-se la mine. Am văzut maşina paznicilor făcând la stânga prin poartă. Se mişcau mai încet decât ar fi trebuit. Câteva zeci de focuri fuseseră trase. Poate erau îngrijorați de limitele jurisdicției lor. Poate că erau doar speriați. Le-am văzut fețele roz pal în spatele parbrizului. S-au îndreptat în direcția mea. Mergeau cu maxim 25 de kilometri pe oră. Se târau spre mine. M-am uitat la insigna aurie din rigolă. Metalul era uzat de atâta folosire. M-am uitat către dubă. Era nemişcată. Învățasem cu mult timp în urmă că este destul de uşor să omori un om. Dar nu există absolut nicio modalitate să-l aduci înapoi în viață.

Auzeam maşina paznicilor rulând încet spre mine. Auzeam pneurile strivind nisipul de pe asfalt. În rest era o tăcere deplină. Apoi după un timp, o voce în capul meu a strigat: *du-te, du-te, du-te* şi aşa am făcut. M-am urcat în dubă, am aruncat arma pe scaun, am pornit motorul şi am întors maşina atât de brusc încât aproape am luat virajul pe două roți. Băiatul slăbuț era aruncat dintr-o portieră în alta. Am îndreptat volanul şi m-am îndreptat spre sud, accelerând puternic. Nu aveam o imagine prea clară în oglindă, dar i-am văzut pe paznici aprinzând luminile de avertizare şi pornind după mine. Puştiul de lângă mine, cu gura larg deschisă, nu scotea niciun sunet. Se concentra să stea nemişcat pe scaunul său. Eu eram concentrat să accelerez cât pot de tare. Din fericire, traficul nu era aglomerat. Era un orăşel liniştit din New England, într-o dimineață devreme. Am accelerat duba până la o sută douăzeci de kilometri pe oră şi am strâns mâinile pe volan până când încheieturile degetelor mi s-au albit, uitându-mă doar la drum, ca şi cum n-aş fi vrut să văd ce era în spatele meu.

— Cât de departe sunt? l-am întrebat pe tânăr.

Nu a răspuns. Era încă şocat şi stătea ghemuit pe marginea scaunului său, cât mai departe de mine. Se holba la capotă. Mâna dreaptă era încleştată pe uşă. Pielea îi era palidă, degetele subțiri şi lungi.

— Cât de departe? l-am întrebat din nou.

Motorul urla cu putere.

— Ai ucis un polițist. Tipul ăla în vârstă era un polițist, ştii?

— Ştiu.

— L-ai împuşcat!

— A fost un accident, am spus. Cât de departe sunt ceilalți?

— Voia doar să-ți arate insigna.

— Cât de departe sunt ceilalți?

Se agită, se întoarse şi îşi lăsă capul în jos pentru a putea vedea prin geamurile mici din spate.

— Treizeci de metri, a spus. Părea confuz şi speriat. Sunt foarte aproape. Unul dintre ei a scos o armă pe fereastră.

Exact atunci am auzit pocnetul îndepărtat al pistolului, peste zgomotul făcut de motor şi scâşnetul pneurilor. Am luat Colt-ul de pe scaunul de lângă mine, dar l-am lăsat să cadă la loc. Era gol. Trăsesem deja de şase ori. Un radiator, două anvelope, doi tipi. Şi un polițist.

— În torpedo, am spus.

— Trebuie să opreşti, a spus tânărul. Explică-le că mă ajutai. A fost o greşeală.

Nu se uita la mine. Se uita pe fereastră din spate.

— Am împuşcat un polițist, am spus, având un ton neutru. Asta e tot ce ştiu ei. Asta e tot ce vor să ştie. Nu-i interesează cum, sau de ce s-a întâmplat.

Puştiul tăcu.

— În torpedo, i-am spus din nou.

Se întoarse şi deschise compartimentul. Mai era un Anaconda acolo. Identic. Oțel inoxidabil lucios, complet încărcat. L-am luat de la puşti. Am deschis fereastra până jos. Aerul rece s-a grăbit să intre furtunos. Se auzea sunetul de pistol trăgând, chiar în spatele nostru, rapid şi constant.

— Ei, drăcie!, am spus.

Puştiul era tăcut. Focurile de armă continuau să se audă, monoton, puternic şi rapid. Cum de ne ratau?

— Aşează-te pe podea, am spus.

M-am întors într-o parte, până când umărul meu stâng s-a blocat în tocul uşii, şi mi-am întins mâna dreaptă până când noua mea arma era complet ieşită pe fereastră şi îndreptată spre înapoi. Am tras o dată şi puştiul s-a uitat la mine cu groază, apoi a alunecat înainte, ghemuindu-se în spațiul dintre marginea din față a scaunului şi bord, cu brațele în jurul capului. O secundă mai târziu fereastra din spate, la trei metri de locul unde îi fusese capul, explodă.

— Drace!, am spus din nou.

Am îndreptat maşina spre marginea drumului, pentru a-mi îmbunătăți unghiul, şi am tras din nou.

— Trebuie să-mi spui ce se întâmplă în spate, i-am spus. Stai cât mai aplecat.

Puştiul nu se mişcă.

— Ridică-te, i-am spus. Acum. Trebuie să te uiți în spate.

S-a ridicat şi s-a răsucit până când a avut capul suficient de sus ca să poată vedea. A observat fereastra spartă din spate. L-am văzut realizând că avusese capul chiar pe linia găurii din parbriz.

— Voi încetini un pic, am spus. Vreau să-i scot de pe drum.

— Nu face asta, a spus tânărul. Încă poți să îndrepți lucrurile.

L-am ignorat. Am redus viteza la optzeci de kilometri pe oră, am tras de volan în dreapta şi maşina paznicilor viră instinctiv în stânga, spre flancul meu. Am tras ultimele trei cartuşe spre maşină, spărgând parbrizul şi maşina a virat de-a latul drumului, ca şi cum şoferul ar fi fost lovit sau o anvelopă ar fi explodat. S-a îndreptat către o lizieră de arbuşti plantați pe marginea drumului şi apoi a dispărut din vedere. Am aruncat pistolul gol pe scaunul de lângă mine, am închis fereastra şi am accelerat puternic. Puştiul era tăcut. Doar se uita în partea din spate a dubei. Geamul spart făcea un zgomot ciudat ca şi cum ar fi aspirat aerul dinăuntru.

— Bine, am spus cu respirația tăiată. Acum suntem liberi.

Tânărul se întoarse spre mine.

— Eşti nebun? m-a întrebat.

— Ştii ce se întâmplă cu oamenii care împuşcă polițişti? i-am replicat.

N-a avut niciun răspuns la asta. Am condus în tăcere cam treizeci secunde, mai mult de jumătate de kilometru, clipind şi gâfâind şi privind drept înainte prin parbriz ca şi cum am fi fost hipnotizați. Interiorul dubei mirosea a praf de puşcă.

— A fost un accident, am spus. Nu-l mai pot aduce înapoi. Deci, treci peste asta.

— Cine eşti tu? a întrebat el.

— Nu, cine eşti tu?

A devenit tăcut, respirând cu greutate. Am verificat oglinda. Drumul era complet pustiu în spatele nostru. Era complet pustiu şi în fața noastră. Eram singuri, în câmp deschis. La zece minute de ieşirea către autostradă.

— Sunt o țintă, a spus. Pentru răpire.

Ciudat mod de exprimare.

— Au încercat să mă răpească, a spus.

— Crezi?

A dat din cap.

— S-a mai întâmplat înainte.

— De ce?

— Bani, a răspuns tânărul. Pentru ce altceva?

— Eşti bogat?

— Tatăl meu este.

— Şi cine este el?

— Doar un tip.

— Dar un tip bogat, am spus.

— Importă covoare.

— Covoare? i-am spus. Ce fel de covoare?

— Covoare orientale.

— Poți deveni bogat importând covoare orientale?

— Foarte, a spus tânărul.

— Ai un nume?

— Richard, a spus el. Richard Beck.

Am verificat din nou oglinda. Drumul era încă pustiu în spate. Încă pustiu în față. Am încetinit un pic, am stabilizat duba pe mijlocul benzii de mers şi am încercat să conduc la fel ca o persoană normală.

— Deci, cine erau tipii ăia? l-am întrebat.

Richard Beck clătină din cap.

— Nu am nicio idee.

— Au ştiut unde trebuia să fii. Şi când.

— Mă duceam acasă pentru ziua mamei mele. E mâine.

— Cine ar şti asta?

— Nu sunt sigur. Oricine îmi cunoaşte familia. Cineva din comunitatea noastră, cred. Suntem cunoscuți.

— Există o comunitate? A covoarelor?

— Suntem competitori, a spus el. Aceiaşi furnizori, aceeaşi piață. Ne ştim unii pe ceilalți.

N-am spus nimic. Doar am încetinit la nouăzeci de kilometri pe oră.

— Ai un nume? m-a întrebat.

— Nu!

A dat din cap, ca şi cum a înțeles. Deştept băiat.

— Ce ai de gând să faci? m-a întrebat.

— Am de gând să te las în apropiere de autostradă, am spus. Poți face autostopul sau poți chema un taxi, apoi poți să uiți de mine.

A devenit tăcut.

— Nu te pot duce la poliție, am spus. N-am cum. Înțelegi asta, nu? L-am ucis pe unul de-al lor. Poate chiar trei. Iar tu m-ai văzut.

A rămas tăcut în continuare. Trebuia să ia o decizie. Autostrada era la şase minute distanță.

— Mă vor închide, am spus. Am greşit, a fost un accident, dar nu mă vor asculta. Niciodată n-o fac. Aşa că nu pot să mă expun. Nici ca martor, nici ca altceva. O să dispar, ca şi cum n-aş fi existat. Am fost clar în privința asta?

A tăcut în continuare.

— Şi nu le da o descriere, am spus. Spune-le că nu-ți aminteşti cum arăt. Spune-le că erai în stare de şoc. Sau, te voi găsi şi te voi ucide.

Nu a răspuns.

— Te voi lăsa pe undeva pe aici, i-am spus. Nu m-ai văzut niciodată.

S-a foit. S-a întors într-o parte pe scaun şi s-a uitat direct la mine.

— Du-mă acasă, a spus el. Îți vom da bani. Te vom ajuta. Te putem ascunde, dacă vrei. Ai mei vor fi recunoscători. Adică, şi eu sunt recunoscător. Crede-mă. Mi-ai salvat fundul. Chestia cu polițistul a fost un accident, nu? Doar un accident. Ai avut ghinion. Era o situație sub presiune. Ştiu asta. Vom păstra tăcerea.

— Nu am nevoie de ajutorul tău, am spus. Trebuie doar să scap de tine.

— Dar trebuie să ajung acasă. Ne-am fi de ajutor reciproc.

Autostrada era la patru minute.

— Unde este casa ta? l-am întrebat.

— Abbot, a spus el.

— Abbot, unde?

— Abbot, Maine. Pe coastă. Între Kennebunkport şi Portland.

— Ne îndreptăm în direcția greşită.

— Poți să întorci spre nord, o dată ajuns pe autostradă.

— Trebuie să fie minim 300 de kilometri până acolo.

— Îți vom da bani. Îți vom recompensa efortul.

— Te-aş putea lăsa în apropierea Bostonului, am spus. Trebuie să fie un autobuz către Portland.

El a clătinat din cap, cu violență, ca şi cum avea un atac de apoplexie.

— Nu se poate! Nu pot lua autobuzul. Nu pot rămâne singur. Nu acum. Am nevoie de protecție. Tipii ăia ar putea fi încă acolo.

— Tipii ăia sunt morți, am spus. Ca şi nenorocitul ăla de polițist.

— Ar putea avea asociați.

Aceasta era o altă exprimare ciudată. Puştiul părea mic şi speriat. Pulsul i se zbătea nebuneşte la gât. Îşi trecu mâinile prin păr dându-l pe spate şi se întoarse cu fața spre parbriz ca să mă lase să-i văd urechea stângă. Numai că nu era acolo. Era doar o rană cicatrizată. Arăta urât.

— Mi-au tăiat-o şi au trimis-o prin poştă, a spus el. Atunci când s-a întâmplat prima dată.

— Când?

— Aveam cincisprezece ani.

— Tatăl tău nu a plătit?

— Nu suficient de repede.

Nu am spus nimic. Richard Beck stătea acolo, arătându-mi cicatricea, încă şocat şi speriat, respirând greu.

— Eşti bine? l-am întrebat.

— Du-mă acasă, a spus el, rugător. Nu mă poți lăsa singur acum.

Autostrada era la două minute de noi.

— Te rog, a spus el. Ajută-mă.

— Ei, drăcie! am spus pentru a treia oară.

— Te rog. Ne putem ajuta reciproc. Trebuie să te ascunzi.

— Nu putem păstra duba, am spus. Trebuie să presupunem că descrierea ei a fost transmisă în tot statul.

Se uită la mine, plin de speranță. Autostrada era la doar un minut.

— Va trebui să găsim o maşină, am spus.

— Unde?

— Oriunde. Sunt maşini peste tot.

Era un mall mare amplasat la sud-vest de ieşirea spre autostradă. Îl puteam vedea din depărtare. Erau câteva clădiri maronii uriaşe, fără ferestre şi pline de reclame luminoase. Parcarea enormă era pe jumătate plină cu maşini. Am intrat în parcare şi am condus o dată în jurul ei. Era mare cât un oraş. Oamenii mişunau peste tot. Mi-a dat o stare de nervozitate. Am mai dat o tură şi m-am îndreptat către un şir de containere de gunoi aflate în partea din spate a unui magazin.

— Unde mergem? m-a întrebat Richard.

— În parcarea personalului, am spus. Clienții vin şi pleacă mereu. Sunt imprevizibili. Dar angajații magazinului sunt acolo tot programul. E mai sigur.

S-a uitat la mine mirat. M-am îndreptat spre un şir de opt maşini parcate lângă un perete. Era un spațiu liber lângă o Nissan Maxima vechi de aproximativ trei ani, de o culoare anostă. Ar merge. Era un vehicul suficient de anonim. Parcarea era liniştită şi goală. Am parcat cu spatele, lipind spatele dubei de zid.

— Trebuie să maschez fereastra spartă, am spus.

Puştiul n-a spus nimic. Mi-am vârât Colt-urile descărcate în buzunarele hainei şi m-am strecurat afară din maşină. Am încercat uşile Maximei.

— Găseşte-mi nişte cabluri, am spus. Ceva mai gros.

— Ai de gând să furi maşina?

Am dat din cap, fără să spun nimic.

— Crezi că este o mişcare inteligentă?

— Aşa ai crede şi tu, dacă ai fi împuşcat din greşeală un polițist.

Puştiul s-a uitat în gol, apoi s-a îndepărtat şi a început să cerceteze prin jur. Am golit pistoalele şi am aruncat cele douăsprezece cartuşe goale într-un container de gunoi. Puştiul s-a întors cu un cablu electric de trei metri, pe care l-a găsit într-o grămadă de gunoi. Am scos plasticul izolator cu dinții, am făcut un mic cârlig la capăt şi l-am băgat sub chederul de cauciuc din jurul ferestrei Maximei.

— Stai cu ochii în patru, am spus.

În timp ce puştiul scana parcarea, am introdus firul în interiorul maşinii şi l-am mişcat până am reuşit să ridic siguranța uşii. Am aruncat înapoi sârma în coşul de gunoi, m-am aplecat sub volan şi am scos masca din plastic. Am bâjbâit printre fire, până când le-am găsit pe cele două de care aveam nevoie şi le-am conectat. Demarorul a scâncit şi motorul a pornit cu un duduit. Puştiul m-a privit impresionat.

— Tu nu trebuie să faci vreodată asta, am spus.

— Crezi că este o mişcare inteligentă? a întrebat el din nou.

Am dat din cap.

— Mai inteligent de atât nu se poate. Nu va observa nimeni dispariția până diseară, la şase sau chiar la opt. Depinde când se închide magazinul. Vei fi acasă cu mult înainte de ora aceea.

Se opri cu mâna pe uşa pasagerului, scutură din cap şi se strecură în interior. Am dat scaunul şoferului în spate, mi-am reglat oglinda şi am ieşit din locul de parcare. Am pornit uşor printre maşini. O maşină de poliție se deplasa încet, la aproximativ o sută de metri distanță. Am parcat din nou, pe primul loc gol pe care l-am văzut, şi am stat acolo, cu motorul în funcțiune, până când polițiştii s-au îndepărtat. Apoi m-am grăbit spre ieşirea din parcarea mall-ului. Două minute mai târziu ne îndreptam spre nord, pe o autostradă largă, cu o sută de kilometri pe oră. Maşina mirosea puternic a parfum şi erau două cutii de şervețele în ea. Era un fel de blană de urs pe fereastra din spate,

fixată cu ventuze de plastic transparent, prinse în locul labelor. O mănuşă Little League era aruncată pe bancheta din spate şi am auzit o bâtă de aluminiu rostogolindu-se prin portbagaj.

— Sunt ale unui copil, am spus.

Puştiul nu a răspuns.

— Nu-ți face griji, am spus. Probabil are asigurare. Ca orice cetățean responsabil.

— Nu te simți aiurea? a spus el. Despre treaba cu polițistul?

M-am uitat la el. Era palid şi se ghemuise iar, cât mai departe de mine. Mâna îi era sprijinită de uşă. Avea degete lungi de muzician. Cred că încerca să mă placă, dar nu-mi păsa.

— Se mai întâmplă şi lucruri din acestea, am spus. Nu tot ce se întâmplă poate fi controlat.

— Ce fel de răspuns este ăsta?

— Singurul posibil. Au existat pagube colaterale minore. Nu înseamnă nimic dacă nu se întoarce împotriva noastră. Ca să închidem subiectul, nu putem schimba nimic, aşa că ne vedem de treabă.

A rămas tăcut.

— Oricum, a fost vina tatălui tău, am spus.

— Pentru că e bogat şi că are un fiu?

— Pentru că a angajat gărzi de corp proaste.

Se uită în altă parte, fără să spună nimic.

— Erau gărzi de corp, nu?

A dat din cap fără să spună nimic.

— Deci, nu te simți vinovat? l-am întrebat. În ceea ce priveşte gărzile de corp?

— Un pic, a spus el. Nu-i cunoşteam foarte bine.

— S-au dovedit a fi inutili, i-am zis.

— Totul s-a întâmplat atât de repede!

— Băieții răi aşteptau acolo, am spus. O camionetă veche şi ponosită ca aceea pierzând vremea într-un oraş mic şi liniştit? Ce fel de gărzi de corp nu observă aşa ceva? Nu au auzit de evaluarea situațiilor periculoase?

— Vrei să spui că tu ai observat?

— Am observat.

— Nu-i rău pentru un şofer de dubă.

— Am fost în armată. Am fost polițist militar. Ştiu ce înseamnă să fii gardă de corp. Şi înțeleg ce este o pagubă colaterală.

Tânărul dădu din cap, nesigur.

— Ai un nume? a întrebat el.

— Depinde, i-am spus. Trebuie să înțeleg cum vezi lucrurile. Am intrat într-o mulțime de belele. Cel puțin un polițist este mort şi tocmai am furat o maşină.

A devenit din nou tăcut. I-am lăsat timp să se gândească. Aproape ieşisem din Massachusetts.

— Familia mea apreciază loialitatea, a spus el. Ai făcut un serviciu fiului lor. Le-ai făcut şi lor un serviciu. Le-ai salvat nişte bani, cel puțin. Îți vor arăta recunoştință. Sunt sigur că ultimul lucru pe care îl vor face ar fi să te dea de gol.

— Trebuie să-i suni?

Clătină din cap.

— Mă aşteaptă să ajung. Atâta timp cât nu sunt necazuri nu este nevoie să-i sun.

— Polițiştii îi vor suna. Ei cred că eşti în pericol.

— Nu au numărul. Nimeni nu-l are.

— Cei de la colegiul trebuie să aibă adresa ta. Pot să-ți găsească numărul.

Clătină din nou din cap.

— Colegiul nu are adresa. Nimeni nu o are. Suntem foarte atenți la chestii de genul ăsta.

Am ridicat din umeri, am tăcut şi am mai condus încă un kilometru.

— Dar tu? i-am spus. Tu ai de gând să mă torni?

L-am văzut atingându-şi urechea dreaptă. Cea pe care o mai avea. Era, în mod clar, un gest subconştient.

— Mi-ai salvat viața, a spus el. Nu am de gând să te torn.

— Bine, am spus. Numele meu este Reacher.

Am trecut rapid prin Vermont şi ne-am îndreptat spre nord-est, dea lungul statului New Hampshire, pregătiți pentru drum foarte lung. Efectul adrenalinei trecuse, puştiul trecuse peste starea de şoc şi amândoi eram obosiți şi somnoroşi. Am întredeschis fereastra pentru a aerisi maşina. Era zgomotos, dar zgomotul m-a ținut treaz. Am vorbit despre una şi alta. Richard Beck mi-a spus că are douăzeci de ani. Era în primul an la colegiu. Era pasionat de un gen de artă contemporană care suna ca un gen de pictură cu degetul pentru mine. Nu era foarte sociabil. Era singur la părinți. Avea o familie stranie. Erau o familie strâns unită şi jumătate din el ar fi vrut să nu îi aparțină, iar cealaltă jumătate avea nevoie de ea. Era, în mod evident, traumatizat de răpirea precedentă. M-a făcut să mă întreb dacă nu i-au făcut şi altceva, în afară de chestia cu urechea. Poate ceva mult mai rău.

I-am spus despre armată. I-am subliniat calificările mele de bodyguard. Am vrut să-l fac să se simtă în siguranță, cel puțin temporar. Conduceam rapid şi sigur. Maxima avea rezervorul plin. Nu trebuia să ne oprim pentru alimentare. Puştiul n-a vrut să mănânce. M-am oprit o singură dată pentru a folosi toaleta. Am lăsat motorul pornit, aşa că nu a trebuit să conectez din nou cablurile de aprindere. Când m-am întors la maşină l-am găsit stând inert în interiorul acesteia. Am trecut prin Concord, New Hampshire şi ne-am îndreptat spre Portland, Maine. Timpul trecea. Devenea mai relaxat, pe măsură ce ne apropiam de casă. Dar şi mai tăcut, de asemenea. Ambivalență.

Am trecut granița statului şi, la aproximativ douăzeci kilometri de Portland; s-a răsucit şi a verificat cu atenție în jur, apoi mi-a spus s-o iau pe următoarea ieşire. Am intrat pe un drum îngust care se îndrepta spre Oceanul Atlantic. Am trecut pe sub I-95, apoi am parcurs mai mult de cincisprezece kilometri peste promontorii de granit, mărginite de ocean. Era genul de peisaj care ar fi arătat minunat în timpul verii. Nu era cazul acum. Erau o mulțime de copaci piperniciți bătuți de briza sărată şi stânci golaşe curățate de murdărie de furtuni şi maree. Drumul se răsucea şi se întortochea ca şi cum încerca să ajungă cât mai departe, în inima ținutului. Am zărit oceanul în față. Avea o culoare gri, metalică. Din când în când era câte un intrând la stânga şi la dreapta drumului. Am văzut mai multe plaje mici, cu nisipul plin de pietre. Apoi, drumul s-a întors la stânga şi brusc la dreapta şi ne-am pomenit pe un promontoriu în formă de mână. Mâna se termina brusc cu un deget, ivindu-se direct din mare. Era o peninsulă stâncoasă, de o sută de metri lățime şi opt sute de metri lungime. Am simțit vântul lovind maşina. Am intrat pe peninsulă şi am văzut o linie de conifere verzi, piperniciți şi cocoşați, care încercau să ascundă un zid de granit, dar care nu erau destul de înalți sau masivi pentru a reuşi. Zidul avea peste 2,5 metri înălțime. Avea deasupra bobine mari de sârmă ghimpată. Lumini de securitate erau montate la intervale egale. Se întindea perpendicular pe drum, pe toată lățimea de o sută de metri a degetului. Zidul se înclina brusc la capete, terminându-se în ocean, unde fundațiile sale masive erau construite pe blocuri imense de piatră pline de muşchi şi de alge marine. În mijlocul zidului, o poartă masivă de fier părea închisă.

— Aici este, a spus Richard Beck. Aici locuiesc.

Drumul ducea direct la poartă. În spatele porții se vedea un drum de acces lung şi drept. La capătul aleii era o casă de piatră cenuşie. Puteam s-o văd acolo, la capătul degetului, chiar lângă ocean. Lângă poartă era o gheretă. Acelaşi model şi acelaşi material ca şi casa, dar mult mai mică şi mai joasă, practic lipită de zid. Am încetinit şi am oprit maşina în fața porții.

— Claxonează, mi-a spus Richard Beck.

Maxima avea un desen în formă de goarnă pe capacul volanului. Am apăsat pe el cu un deget şi goarna a piuit politicos. Am văzut o cameră de supraveghere îndreptându-se în direcţia noastră. Un ochi de sticlă care se uita la mine. După o pauză lungă, uşa cabanei s-a deschis. Un tip într-un costum negru a ieşit. În mod clar costumul provenea de la un magazin care comercializa mărimi XXL şi a fost, probabil, cea mai mare mărime pe care au avut-o vreodată, dar chiar şi aşa era foarte strâns la umeri şi prea scurt la mâneci pentru cel care-l purta. Era mult mai mare decât mine, ceea ce-l încadra cu uşurinţă în categoria ciudaţilor. Era un gigant. S-a apropiat de poartă şi s-a uitat atent. A petrecut ceva mai mult timp uitându-se la mine şi o perioadă scurtă de timp uitându-se la tânăr. Apoi, a descuiat poarta şi a deschis-o larg.

— Condu direct la casă, mi-a spus Richard. Nu te opri aici. Nu-mi place prea mult tipul ăsta.

Am trecut de poartă fără să mă opresc. Am condus încet şi m-am uitat atent în jur. Primul lucru pe care-l faci când ajungi undeva este să cauţi o cale de ieşire. Zidul se întindea până la apa învolburată, pe ambele părţi. Era prea înalt pentru a sări peste el iar sârma ghimpată din partea de sus făcea imposibilă escaladarea. În spatele lui era o zonă liberă de aproape treizeci de metri, ca un *no man's land*, sau ca un teren minat. Luminile de securitate acopereau toată zona. Singura cale de ieşire era poarta, pe care gigantul tocmai o închidea în spatele nostru. Am putut să-l văd în oglindă.

Era ceva de mers până la casă. Oceanul gri se întindea pe trei laturi. Casa părea mare şi veche. Părea locuinţa unui căpitan întors de pe mare, de pe vremea când uciderea balenelor a constituit averea multor oameni respectabili. Era în întregime din piatră, cu frontispicii complicate, cornişe şi ieşituri. Toate suprafeţele dinspre nord, spre ocean, erau acoperite cu licheni gri. Restul părea a fi verde. Avea trei etaje şi o duzină de coşuri de fum. Acoperişul era complicat. Frontoane peste tot, cu jgheaburi scurte şi zeci de ţevi groase de fier pentru a drena apa de ploaie. Uşa de la intrare era de stejar şi era întărită cu benzi de fier. Aleea făcea un semicerc în faţa casei. Am urmat-o în sens invers acelor de ceasornic şi am oprit chiar în faţa uşii. Uşa s-a deschis şi un alt tip într-un costum negru a ieşit. Era aproximativ de mărimea mea, care-i mult mai mică decât cea a tipul din gheretă. Însă nici el nu mi-a plăcut prea mult. Avea o faţă de piatră şi o privire goală. A deschis uşa de pe partea pasagerului, lucru absolut de aşteptat, având în vedere că tipul cel mare din gheretă trebuie să fi sunat.

— Vrei să aştepţi aici? mi-a cerut Richard.

A ieşit din maşină şi a intrat în întunericul din interiorul casei, în timp ce tipul în costum a închis uşa de stejar pe exterior şi s-a postat chiar în faţa ei. Nu se uita la mine, dar ştiam că sunt în privirea sa periferică. Am deconectat firele de sub volan, întrerupând motorul şi am aşteptat.

A fost o aşteptare destul de lungă, aproape patruzeci de minute. Fără motorul pornit interiorul maşinii s-a răcit. Eram zguduit uşor de briza mării care bătea în jurul casei. Am privit drept înainte, prin parbriz. Mă uitam spre nord-est, prin aerul clar şi rece. Vedeam coasta curbându-se spre stânga. La aproximativ treizeci de kilometri depărtare vedeam o pată în aer. Probabil poluare din Portland. Oraşul în sine era ascuns în spatele unui promontoriu.

Uşa de stejar s-a deschis din nou, garda de corp a păşit cu inteligenţă într-o parte şi o femeie a ieşit. Era mama lui Richard Beck. Niciun dubiu în privinţa aceasta. Absolut niciun dubiu. Avea aceeaşi constituţie firavă şi acelaşi chip palid, aceleaşi degete lungi. Purta blugi şi pulover gros, pescăresc. Avea părul răvăşit şi aproximativ cincizeci de ani. Părea obosită şi tensionată. S-a oprit la aproximativ doi metri de maşină, ca şi cum mi-ar fi oferit posibilitatea de a realiza că ar fi mai politicos dacă aş ieşi şi ne-am întâlni la jumătatea drumului. Aşa că am deschis uşa şi am ieşit afară din maşină. Eram înţepenit de-a binelea. Am făcut un pas înainte şi ea mi-a întins mâna. Am luat-o. Era rece ca gheaţa, osoasă şi plină de tendoane.

— Fiul meu mi-a spus ce s-a întâmplat, a spus ea. Avea o voce joasă care suna puţin

răguşit, ca şi cum ar fi fumat la greu, sau ar fi plâns. Nu pot să vă spun cât sunt de recunoscătoare că l-aţi ajutat.

— El e bine? am întrebat-o.

Mimica feţei sugera că nu ştie ce să răspundă.

— S-a întins în pat acum.

Am dat din cap şi i-am lăsat mâna. A căzut inertă pe lângă corp. Un moment de tăcere stânjenitoare.

— Sunt Elizabeth Beck, a spus ea.

— Jack Reacher.

— Fiul meu mi-a explicat situaţia dificilă în care sunteţi, a spus ea.

O expresie neutră, reuşită. N-am răspuns.

— Soţul meu va fi acasă în seara asta, a spus ea. El va şti ce să facă.

Am dat din cap. O altă tăcere stânjenitoare. Am aşteptat.

— Vreţi să intraţi? a întrebat ea.

S-a întors şi a păşit înapoi în hol. Am urmat-o. Am trecut prin uşă şi am auzit un sunet. M-am uitat în jur şi am văzut un detector de metale instalat lângă glaful interior al uşii.

— Vă deranjează? a întrebat Elizabeth Beck.

Ea a făcut un fel de gest sfios spre mine şi apoi spre tipul mare şi urât, îmbrăcat în costum. Tipul s-a apropiat, gata să mă pună la pământ.

— Două pistoale, am spus. Descărcate. În buzunarele hainei mele.

Le-a scos cu mişcări exersate care sugerau că a pus o mulţime de oameni la pământ, înaintea mea. Le-a pus pe masă, s-a lăsat pe vine, trecându-şi mâinile în sus pe picioarele mele, apoi s-a ridicat pipăindu-mi braţele, talia, pieptul şi spatele. Foarte amănunţit şi deloc blând.

— Îmi pare rău, a spus Elizabeth Beck.

Tipul în costum s-a îndepărtat şi o altă tăcere stânjenitoare s-a lăsat.

— Aveţi nevoie de ceva? a întrebat Elizabeth Beck.

Mă puteam gândi la o mulţime de lucruri de care aveam nevoie. Dar am clătinat din cap.

— Sunt cam obosit, am spus. A fost o zi lungă. Chiar am nevoie de un pui de somn.

Mi-a zâmbit scurt, părând fericită, ca şi cum faptul că ucigaşul de poliţişti doarme undeva, ar scuti-o pe ea de presiunea socială.

— Desigur, a spus ea. Duke vă va conduce în cameră.

S-a uitat la mine din nou. În ciuda tensiunii şi palorii chipului era o femeie frumoasă. Avea oase fine şi pielea frumoasă. Acum treizeci de ani trebuie să fi fost foarte frumoasă. Se întoarse şi dispăru în interiorul casei. M-am întors către tipul în costum. Am presupus că era Duke.

— Când primesc armele înapoi? l-am întrebat.

Nu a răspuns. Doar mi-a indicat scara şi m-a urmat. Apoi, mi-a arătat scara pe care s-o urc în continuare şi am ajuns la etajul al treilea. M-a condus la o uşă şi a deschis-o. Am intrat într-o cameră pătrată şi simplă, lambrisată cu lemn de stejar, plină de mobilier greu şi vechi. Un pat, un dulap, o masă, un scaun. Un covor oriental pe podea. Părea subţire şi învechit. Poate era un covor vechi şi neprețuit. Duke a trecut pe lângă mine şi mi-a arătat unde e baia. Se purta ca băiatul de serviciu dintr-un hotel. A trecut din nou pe lângă mine şi a ajuns înapoi la uşă.

— Cina e la opt, a spus el.

Apoi a ieşit şi a închis uşa. Nu am auzit niciun sunet, dar când am verificat-o am constatat că era încuiată din exterior. Nu se vedea nicio gaură de cheie pe interior. M-am dus la fereastră şi am privit afară. Eram în partea din spate a casei şi tot ce am putut vedea a fost oceanul. Eram orientat spre est şi nu era nimic între mine şi Europa. M-am uitat în jos. Cincisprezece metri mai jos valurile spumegau în jurul stâncilor. Venea mareea.

M-am întors la uşă, am lipit urechea de ea şi am ascultat cu atenție. N-am auzit nimic. Am verificat tavanul, cornişele şi mobilierul, foarte atent, centimetru cu centimetru. Nimic. Nu erau camere de supraveghere. Nu-mi păsa de microfoane. N-aveam de gând să fac niciun zgomot. M-am aşezat pe pat şi mi-am scos pantoful drept. L-am întors şi mi-am folosit unghiile pentru a scoate un cui din toc. Am rotit tocul de cauciuc ca pe o uşiță, am întors pantoful cu fața în sus şi l-am scuturat. Un mic dreptunghi de plastic negru a căzut pe pat. Era un dispozitiv wireless destul de comun. Doar un produs comercial, dar reprogramat pentru a trimite email-uri la o singură adresă. Era puțin mai mare decât un pager. Avea o tastatură înghesuită, cu taste mici. L-am pornit şi am scris un scurt mesaj. Apoi am apăsat *send*.

Mesajul era: *Am intrat!*

VA URMA....

LEE CHILD s-a născut în 1954 la Coventry, în Anglia. Urmează liceul la Birmingham (într-o venerabilă instituție frecventată cândva de J.R.R. Tolkien) şi studiază dreptul la Sheffield. Lucrează cu jumătate de normă într-un teatru, apoi se angajează la studiourile de televiziune Granada din Manchester. Este concediat în 1995, după optsprezece ani de muncă asiduă (şi o activitate sindicală deloc pe gustul patronilor). Cititor pasionat încă din copilărie, Child transformă criza în ocazie: îşi cumpără hârtie şi pixuri şi se apucă să scrie. Rezultatul: *Capcana Margrave (Killing Floor, 1997),* primul roman cu Jack Reacher, succes instantaneu în Marea Britanie şi SUA. Romanele care i-au urmat până acum au urcat, fără excepție, pe primele locuri în clasamentele de vânzări şi au fost publicate în zeci de țări.

Expediții și Exploratori

Thor Heyerdahl

1914 - 2002

Thor Heyerdahl a fost un etnograf şi explorator norvegian cu realizări ştiinţifice în zoologie şi geografie. A devenit celebru datorită Expediţiei Kon-Tiki în care a navigat 4.300 mile (aproximativ 7.000 km) din America de Sud până în Insulele Touamotu.

1938 -	Fatu Hiva	- Hunt for Paradise
1947 -	Kon-Tiki	- The Kon-Tiki Expedition: By Raft Across the South Seas
1955 - ’56 -	Rapa Nui	- Aku-Aku: The Secret of Easter Island
1969 - ’70 -	Ra	- The Ra Expeditions
1978 -	Tigris	- The Tigris Expedition: In Search of Our Beginnings

Expedițiile RA

CAPITOLUL VIII

DE-A LUNGUL ȚĂRMULUI AFRICII, SPRE CAPUL YUBI

Un cocoş cîntă. Se simțea o mireasmă de fîn proaspăt. Eram la o fermă. Nu, sigur, nu eram la o fermă, pentru că zăceam neajutorat pe o targă ce se legăna în mers. M-am trezit într-un sac de dormit şi am auzit apa clipocind sub mine şi valurile înspumîndu-se la urechea mea. Desigur : eram într-o barcă. Am întredeschis ochii şi am văzut valurile gri-albăstrui printre crăpăturile peretelui de bambus din fața nasului. Eram pe „Ra" ! Mirosul de fîn venea de la saltelele care fuseseră umplute în Maroc cu iarbă proaspăt uscată.

Cocoşul cîntă din nou. L-am auzit iarăşi, acum că eram treaz, şi am zbughit-o în patru labe pînă la deschizătura peretelui de bambus ca să privesc afară. Trebuia neapărat să fim foarte aproape de țărm, chiar să ne izbim de el.

Cît puteam cuprinde cu ochiul nu se vedea nimic în afară de crestele valurilor care se spărgeau, dar drept în fața noastră privirea ni se oprea pe o velă de un roşu închis, întinsă ca un arc, ce ne purta cu viteză pe suprafața mării. Prin vuietul valurilor am auzit, de partea cealaltă a velei, un cotcodăcit furios şi din nou un cîntat de cocoş. Sigur, erau găinile noastre în cotețul din față. Încet, m-am tîrît afară, numai cu nişte chiloți pe mine. Aerul era rece şi Iuri şedea pe punte, echipat ca un eschimos, scriindu-şi impresiile.

Trebuia să fim departe în larg acum, deoarece bătea un vînt tăios dinspre nord şi crestele valurilor se ridicau haotic cu 3—4 m deasupra văilor ce se formau şi chiar privit de pe catarg orizontul apărea ca o trecere ondulatorie între cer şi mare, în toate direcțiile.

„Unde sîntem" ? întrebă Iuri.

„Aici", i-am răspuns, intrînd în cabină şi împiedicîndu-mă de navigatorul care zăcea întins, fără cunoştință parcă, în timp ce medicamentele şi microbii îşi disputau o strînsă competiție în corpul lui. Numai el ştia să folosească un sextant. Eu ştiam doar cum se conduce o plută de buşteni. Dumnezeu ştia unde eram ! Aveam nevoie de un pulover şi de o bluză de vînt. Un fluierat foarte vesel străbătu prin orchestra de scîrțîituri şi prin mugetul valurilor, dinspre spațiul îngust aflat între velă şi cabină. De după peretele de bambus se ivi figura sănătoasă şi bărboasă a lui Carlo :

„Masa-i gata". Ceai *karkadé* fierbinte à la Nefertiti şi pîine cu miere Tutankh'amon.

Abdullah sări în cabină şi-l trezi şi pe Georges, vecinul său african. Roiam lacomi în jurul lui Carlo, care ne-a servit dejunul pe capacul cotețului; de la bucătărie ne-am luat cîte un borcan mare, un sac de cartofi sau un burduf plin cu apă, ca să ne aşezăm pe ele. Trebuia să curățăm puntea şi, treptat, să ne facem viața cît mai plăcută îndată ce vom fi învățat să stăpînim cîrma.

„ Unde sîntem ?" întrebă Georges.

„Aici”, răspunse Iuri, în timp ce trecea spre pacienții lui cu două căni de *karkadé* fierbinte.

„Africa e încă aici, am adăugat, arătînd cu mîna înspre babord. Mai vrei să ştii şi altceva ?”

„Da, spuse Georges. Cum puteau cei din trecut să-şi determine poziția fără sextant sau compas ?”

„Estul şi vestul îl puteau determina după soare, spuse Carlo, iar nordul şi sudul după Steaua Polară şi Crucea Sudului”.

„Şi ştiau să determine latitudinea măsurînd unghiul dintre orizont şi Steaua Polară, am adăugat eu. El este întotdeauna de 90° cînd te afli în Polul Nord, şi are valoarea zero, Polara atingînd aproape orizontul dacă te găseşti la Ecuator. Dacă eşti la 60° latitudine nordică Steaua Polară este la înălțimea de 60° deasupra orizontului şi dacă te afli pe paralela de 32°, şi ea are înălțimea de 32°. Dacă vezi Steaua Polară, poți şti deci latitudinea direct după unghiul sau de înălțime. Fenicienii, polinezienii şi vikingii aproximau longitudinea, calculînd distanța parcursă în funcție de viteză; curenții oceanici fiind invizibili constituiau întotdeauna un factor de nesiguranță atîta vreme cît navigatorii nu aveau repere la uscat.”

În muzeul egiptean din Cairo, Georges văzuse instrumentele cu care vechii egipteni măsurau unghiurile corpurilor cereşti cu multe mii de ani în urmă şi ştia cîtă importanță aveau Soarele şi Steaua Polară în calculele lor, atît în astrologie cît şi în arhitectură. M-am hotărît să imaginez un instrument rudimentar, făcut de mînă, aşa încît fără cunoştințe nautice speciale să putem determina cel puțin latitudinea. Direcția o puteam aprecia întotdeauna după Soare şi Lună şi după cele mai cunoscute constelații.

Ceaiul roşu, *karkadé*, egiptean avea gustul unui suc de cireşe fierbinte şi era reconfortant şi stimulator. Pesmeții egipteni arătau ca nişte chifle turtite. Erau crocanți şi atît de gustoşi încît, cu sau fără miere, nici unul dintre noi nu a mîncat cu atîta poftă merindea în călătorie. Bine dispuşi pentru a începe o nouă zi, am intrat cu toții în cabină urîndu-le sănătate celor doi bravi pacienți. Norman era într-adevăr bolnav, dar şi el şi Santiago aveau moralul foarte ridicat. Necazul lui Santiago era gradul mare de umezeală de pe „Ra” care plutea doar cu vreo două palme deasupra nivelului mării, ceea ce a făcut ca toate hainele, sacii de dormit şi păturile să fie impregnate de aer sărat de mare, iar pielea continuu iritată, cea mai mică mişcare provocîndu-i dureri. Iuri era ocupat cu cei doi pînă peste cap. Cum erau bolnavi, pesemne că le era tare greu să zacă şi să asculte cu inima oprită trosnetele, țipetele, scîrțîiturile şi sforăiturile asurzitoare pe care le scoteau, la fiecare izbitură a valurilor, snopii de papirus, în timp ce se unduiau, se strîngeau şi se întindeau în nenumăratele lor legături de parîmă. Din cînd în cînd barca scotea nişte sunete, ca şi cum sute de mii de exemplare din „New York Times” erau rupte în bucăți sub lăzile în continuă mişcare pe care dormea Norman. Şaisprezece lăzi de lemn au fost stivuite pe duşumeaua din răchită împletită a cabinei — cîte două de fiecare om cu o saltea de paie pe deasupra, iar două lăzi libere au fost rezervate pentru stația de radio şi instrumentele de navigație ale lui Norman. Deoarece papirusul unduia pe valuri ca o coajă de banană, duşumeaua flexibilă a cabinei avea aceeaşi mişcare şi împreună cu ea lăzile şi saltelele, vertebrele şi spinarea, dacă nu şi umerii şi şoldurile oamenilor de pe ele, în funcție de felul în care fiecare şedea pe ele, pe spate sau pe o parte. Era ca şi cum ai fi dormit pe spatele unui şarpe de mare viu.

Pe punte această mişcare sinuoasă a lui „Ra” nu era mai puțin evidentă. Dacă cineva stătea la pupă privind de-a lungul punții, vedea balustrada galbenă agitîndu-se o dată

cu masele de apă de dedesubt, iar dacă se ridica şi arunca o privire peste prova înaltă şi arcuită de dinaintea velei, aceasta împreună cu puntea teugă se ridicau ritmic ca şi cum ar fi vrut să privească peste crestele valurilor şi, în clipa următoare, se scufundau atît de brusc, încît vîrful provei abia se mai vedea pe deasupra cotețului de găini. „Ra" semăna cu un uriaş monstru marin ce gîfîia înotînd cu unduiri largi, mîrîind, sforăind şi agitîndu-se ca să sperie toate recifele şi obstacolele din calea lui. Cel mai ciudat lucru era catargul bipod cu vela uriaşă. Era ea o aripioară dorsală umflată, ce se mişca încoace şi-ncolo, în acelaşi timp cu marele snop de muşchi rotunzi ai lui „Ra". Era aproape 1m între el şi peretele cabinei, unde Carlo îşi îngrămădise lăzile pentru gătit; apoi distanța se micşora atît de mult, încît trebuia să fii foarte atent să nu-ți prinzi călcîiul sub duşumeaua cabinei sau baza catargului. Catarg, cabină şi punte de comandă, toate erau legate de puntea flexibilă cu parîme, ceea ce permitea o mişcare aproape simultană. Dacă n-ar fi fost aşa n-am fi supraviețuit primei zile. Dacă nu ne-am fi conformat principiilor de construcție antice, dară am fi bătut puntea în cuie, dacă am fi făcut cabine din scînduri rigide sau am fi asigurat catargul cu cabluri de oțel în loc de parîme vegetale, am fi fost sfîrticați, tăiați şi sfîşiați de la primele valuri. Suplețea şi flexibilitatea fiecărei părți ne asigurau că marea nu avea, practic, nici o şansă să rupă fibrele elastice de papirus. Totuşi, a fost o mare surpriză pentru noi în prima zi cînd tîmplarul nostru, Abdullah, şi-a făcut măsurătorile şi ne-a arătat că puntea de comandă se depărta cu mai mult de 20 cm de peretele din spate al cabinei, iar alteori se apropia atît de mult, încît dacă ți-ar fi prins un deget intre ele ar fi fost un dezastru. Era vital să fim tot timpul în alertă şi să avem grijă de fiecare deget pînă cînd aveam să ne simțim la bord ca acasă. Dar priveam viitorul cu oarecare neîncredere, cumpănind comportarea probabilă a bărcii noastre de papirus, peste cîteva săptămîni, cînd ar fi fost la fel de elastică şi cu legăturile slăbite ca în cea de-a doua zi petrecută pe mare.

Din experiența dobîndită cu pluta „Kon-Tiki" ştiam încă înainte de plecare că cea mai primejdioasă amenințare a călătorilor pe plute erau cazurile de om la apă. Nu puteam să ne întoarcem şi să navigăm cu vînt strîns, cel puțin cu lipsa noastră de experiență. Nici măcar un bun înotător nu ar fi reuşit să ne ajungă la viteza cu care ne deplasam. Aveam o cutie mare ce conținea o prețioasă plută de salvare, din cauciuc, pentru şase persoane, fixată strîns între stîlpii care susțin catargul pe puntea de comandă, la pupă, dar aceasta era numai pentru a fi folosită în cazuri extreme, de primejdie, şi nu putea fi lansată fără a tăia întreaga punte de comandă. Un topor era atîrnat, gata să fie folosit în acest scop. Dar nici măcar această plută de salvare dreptunghiulară, dacă ar fi fost lansată, n-ar fi putut atinge viteza bărcii şi ne-am fi trezit despărțiți. Astfel, legea numărul 1 era : rămîi la bord. Nu te mişca dintr-un loc în altul fără a fi gata în orice clipă să te prinzi cu capătul parîmei tale de siguranță. Carlo Mauri ne-a făcut la fiecare cîte o saula „țin-te bine" cu cîrlig, pe care o purtam întotdeauna strînsa în jurul corpului, cu cîrligul gata să fie agățat la timp, îndată ce ieşeam din cabină, de parîmele ce leaga barca, de straiurile catargului sau de împletitura de răchită a punții de comandă.

M-am agățat de această lege pînă la limita absurdului, fără să țin cont do vreme, şi le-am povesti celorlalți despre Herman Watzinger care abia fusese salvat de Knut Haugland, cînd căzuse peste bordul lui „Kon-Tiki". Georges, campionul în scufundare submarină, şi Abdullah, venit din inima Africii, nu prea înțelegeau de ce nu era destul pentru ei să se lege doar cînd erau de cart, singuri, noaptea, sau sa se prindă de bara transversală de la pupă bazîndu-se în cele din urmă pe instinct. Georges a pus la inimă ordinul cînd a înțeles că era foarte important, dar pe Abdullah îl gaseam aproape în fiecare zi cîntînd fericit, chiar pe marginea sulului de papirus, cu parîma de salvare atîrnată ca o coada de maimuță. În cele din uxmă, m-am repezit la el:

„Abdullah, am spus. Această apa este mai mare decît toată Africa şi de o mie de ori mai adîncă decît lacul Tchad, în care Georges se poate scufunda pănă la fund .

„Ah, oui !"[1] spuse Abdullah impresionat.

„Şi este plină de peşti care mănîncă oameni. Sînt mai mari decît crocodilii şi înoată de două ori mai repede."

„ Ah, oui !" a repetat receptivul Abdullah, întotdeauna încîntat de a învăța ceva nou.

„Dar nu înțelegi că dacă vei cădea peste bord te vei îneca, vei fi mîncat şi nu vei mai vedea America ?"

Un zîmbet larg şi patern se lăți pe fața lui Abdullah, care îşi puse blînd o mînă uriaşă pe umărul meu.

„Nu înțelegi", spuse el. „Priveşte". a

Îşi ridică puloverul şi scoase la iveală un pîntece negru bine făcut. În jurul lui era legată o bucată de sfoara groasa, iar de sfoară atîrnau, pe spate, patru pungi mici de piele.

„Cu astea nu mi se poate întîmpla nimic", ma asigură el. Pungile îi fuseseră date de tatăl lui; au fost umplute de un vraci, acasă în Ciad. Judecînd după alte pungi pe care le văzusem de vînzare într-o piață din Bol, ele conțineau gheare de leopard, pietricele vopsite, semințe şi fărimituri ele plante uscate. Abdullah îşi trase la loc puloverul, conspirativ şi dînd triumfător din cap. Acum eram liniştit ? Nimic nu i se putea întîmpla lui Abdullah. Dar ca să-mi facă plăcere, a acceptat şi el să se lege cu parîma.

Prima surpriză a lui Abdullah a fost cînd, dimineața devreme, dădu buzna să-mi spună că sarea se vărsase în apă. În toată apa. Cum s-o fi întîmplat? Mă alarmasem şi eu serios şi l-am întrebat ce borcane încercase.

„Nici un borcan," spuse Abdullah, tremurînd şi arătă spre mare. Nu-şi dăduse seama pînă atunci că oceanul este sărat. Cînd i-am explicat că va fi sare pe tot drumul, din Africa pînă în America, a întrebat cu ochii larg deschişi de unde venea acea sare scumpă. După o explicație geologică, Abdullah ajunse la desperare. Santiago ne spusese că trebuie să fim economi cu apa de băut de la bord ; fiecare putea să bea doar un litru sau trei sferturi de litru pe zi. Abdullah răspunse că el are nevoie de cel puțin de cinci ori pe atîta apă, deoarece, ca musulman, trebuie să-şi spele brațele şi picioarele, capul şi fața, de fiecare dată cînd se roagă. Şi se ruga de cinci ori pe zi !

„Poți folosi apă de mare pentru rugăciuni", l-am liniştit. Dar Abdullah nu primi. Conform religiei lui, pentru ceremonia spălării trebuia folosită apă pură. Or, cea de mare este sărată.

Înainte de a fi rezolvat problema sării, pe Abdullah îl apucă o altă spaimă. Georges trăsese din pat maimuțica somnoroasă, şi o băgase într-un geamantan perforat unde stătuse toată noaptea; de emoție micuța doamnă lăsase o urmă lichidă pe salteaua lui

[1] Ah, da ! (în franceză).

Abdullah. Acum Abdullah era în mare încurcătură. Maimuța făcuse asta ? Dacă vreun cîine sau o maimuță se murdărea pe hainele unui credincios, acesta nu se mai putea ruga patruzeci de zile ! Abdullah începu să dea ochii peste cap cu desperare. Patruzeci de zile fără Allah !

Georges restabili scrupulele morale ale lui Abdullah cu o minciună sfruntată. Nu era maimuța, ci picături de apă de mare. Gîndirea practică a lui Abdullah acceptă explicația fără să-şi bage nasul în probleme ceva mai mirositoare. Pentru orice eventualitate am hotărît ca maimuța să poarte pantaloni şi să nu mai fie lăsată să şadă pe salteaua lui Abdullah ; apoi l-am întrebat dacă el, care are nevoie de apă curată pentru rugăciuni, s-a gîndit vreodată cîte maimuțe şi cîți cîini trăiesc în jurul surselor de apă ale lacului Tchad. Aici în larg, pe mile întregi nu întîlneşti nici un cîine, iar puținul lichid pe care-l produce Safi îl lăsăm în urma noastră. Nicăieri în lume nu poți găsi apă mai curată decît în mare.

Abdullah ascultă şi se gîndi. După o clipă el supunea unei analize îndelungate o căldare de pînză cu apă de mare. Apoi începu ceremonia spălării cu o viteză teribilă şi cu îndemînarea unui scamator. După aceasta Abdullah se duse la compas, unde Iuri îl ajută să găsească direcția aproximativă în care se afla Mecca. Cu cuviosenia unui călugăr, el îngenunchie pe salteaua sa, în pragul colibei şi începu să spună rugăciuni spre răsărit cu fruntea prosternată pe saltea. Apoi îşi luă lungul şirag de mătănii şi începu să depene iar rugăciuni, mărgea după mărgea, ca mazărea dintr-un sac, iar ruga lui era atît de sinceră, încît cu toții — copți, catolici, protestanți, liberi cugetători sau atei — am fost obligați să-i respectăm credința sa nestrămutată.

Vîntul crescu în tărie. Deveni aproape violent. Fără cîrme-vîsle nu aveam controlul ambarcației. Totuşi „Ra" aluneca în direcția ce părea bună. Abdullah, simțindu-se acum curat şi pe dinăuntru şi pe dinafară, mi se alătură pe puntea de comandă cu un cuțit şi un burghiu. Trebuia să găsim un mijloc de a potrivi şi fixa penele rupte ale ramelor-cîrmă de brațele lor. Era bine dispus şi mormăia melodii din jungla africană în timp ce se lupta să se țină pe picioare, iar tunica sa lungă era umflată de rafale. Veni şi Carlo cu talentul lui de a face noduri alpine şi cînd vîntul deveni violent, aproape că reparasem prima vîslă. Cîteva rafale puternice din direcții diferite au mascat brusc vela, care se răsuci înainte ca noi să putem întinde şi reajusta şcotele şi murele.

Un vînt din prova se năpusti cu toată puterea asupra velei mari. în timp ce greaua vergă, lungă de 7 m, pe care era învergată vela, se izbi atît de violent de vîrful catargului, încît acesta amenința să se rupă, vela mare flutura în zmucituri violente, gata să fie sfîşiată de catarg. Răsturnă coşuri de fructe şi se prinse de cotețul de găini, făcînd păsările să cotcodăcească şi să țipe, în întrecere cu ordinele noastre. Un coş de provizii se rostogolea după noi. Nimeni nu ştia ce este în el, pentru că intendentul nostru, Santiago, zăcea în pat împreună cu inventarul său. Iuri a trebuit să-l țină, ca şi pe Norman, aproape cu forța în pat, în timp ce eu mă cățăram pe puntea de comandă ca să conduc bătălia împotriva velei uriaşe. În rafalele furtunii se auzi o voce slabă, purtată de vînt pe crestele înspumate, împreună cu răpăitul, bubuiturile şi scîrtîiturile velei şi ale snopului de papirus.

Nu era prudent să încercăm acum coborîrea velei; ar fi zburat peste valuri ca un zmeu. Trebuia să ne punem nava din nou pe direcția cea bună, în parte prin orientarea velei, în parte prin manevrarea bărcii. Uriaşul Georges, cu ajutorul unei rame obişnuite, legată de snopul de papirus în locul unde pupa se înalța ca o coadă, începuse s-o întoarcă cu pupa în vînt. S-a aruncat peste bord o ancoră de furtună de forma unei umbrele, legată cu o parîmă lungă ; nimic nu este mai eficace pentru reducerea vitezei şi

menținerea bărcii cu pupa în vînt. De pe puntea de comandă priveam orientarea acului magnetic, în timp ce mă luptam cu desperare să mă agăț, ca să nu fiu aruncat peste bord de un colț de velă a cărei şcotă flutura biciuind aerul pe cînd încercam să o leg într-un bord al comenzii. În acelaşi timp observam ca micul echipaj să fie în siguranță şi repartizat astfel încît să tragă exact de parîmele ce trebuiau manevrate. Prin rafalele de vînt strigam ordine, în italiană lui Carlo, în engleză lui Iuri, în franceză lui Abdullah şi în engleză, franceză sau italiană, cum îmi venea la gură, lui Georges, dar adevărul este că eu însumi nu ştiam în propria mea limbă denumirea parîmelor pe care pretindeam să le manevreze, aşa încît admirația mea față de puterea de înțelegere a acestui echipaj, care nu avea nici o experiență pe mare, atinse culmea la sfîrşitul zilei.

După ce am salvat prețioasa velă, am fixat scotele, am legat toate ramele cu un *guara* indian, în bordul bărcii, la pupa şi la prova şi am ridicat la bord ancora de furtună; totul a continuat paşnic ca şi înainte. Am răsuflat şi noi un pic, timp în care am încercat să inventez cîteva cuvinte prin care să înțeleagă fiecare cît era de vital să acționăm fulgerător, dacă s-ar mai fi întîmplat ceva de felul acesta. Prin zăbrelele de bambus puteam auzi, din cînd în cînd, slab, între rafalele de vînt, fragmente din instructajul făcut de Norman, care avea încă febră. Făcuse înainte tot posibilul ca să ne învețe pe toți, în engleză, expresii ca : a vira, a fila sau a mola funga ce ridica vela, murele ce controlau fiecare capăt al vergii de care atîrna vela, cît şi scotele legate la cele două colțuri, babord şi tribord, de la baza velei. Dar practica ne-a arătat acum că întrucît trei dintre oamenii în serviciu înțelegeau slab engleza, sau chiar de loc, se produceau întotdeauna încurcături dacă cineva îi striga spre exemplu lui Iuri sau Carlo : „Vira mura din tribord” ; sau lui Abdullah : „mola scota babord !”

Stăteam toți cinci, gîfiind dar triumfători, pe puntea de comandă, încercînd să inventăm cîteva expresii practice în esperanto, cînd deodată s-au auzit din nou zgomote amenințătoare dinspre vela mare ; şi cu toate că de data aceasta fiecare era la postul său, atît vela cît şi barca au făcut din nou aceeaşi întoarcere în vînt. Şi aceasta ni s-a întîmplat apoi în repetate rînduri. Eram derivați în aceeaşi direcție, cu un bord sau uneori chiar cu pupa înainte şi cu vela şi verga zbătîndu-se haotic într-un bord sau în altul. Trebuia să supraveghem ca vela să fie mereu plină şi să nu fluture, spre a evita ruperea vergii, dar uneori izbuteam doar orientînd-o în bordul neindicat. Astfel, dacă o orientam spre suportul din babord al catargului bipod în loc s-o tragem către cel din tribord, atunci vela se comporta bine, dar „Ra” devia automat cu 90° spre dreapta sau spre stînga față de direcția pe care trebuia să navigăm spre a ne îndepărta de țărm. Perioade de timp dureros de lungi am navigat cu vela plină spre țărmul african, în timp ce vîsleam, întindeam manevrele curente, ne luptam cu ancora de furtună şi încercam să fixăm ramele în diferite poziții, stil *guara*, în efortul nostru de a reveni la drumul convenabil. Dar fără cîrmele mari inițiale barca refuza pur şi simplu să accepte vreun compromis. Vela ne împingea fie spre sud-est, fie spre sud-vest; niciodată între aceste direcții. De fiecare dată cînd vreo rafală de vînt neaşteptată ne întorcea, vîrful provei se îndrepta spre sud-est. Centrul invizibil al țărmului african se apropia tot mai mult. Carlo îşi petrecea vremea cocoțat în vîrful catargului ce se zbătea sălbatic, dar din fericire nu vedea nici urmă de coastă. Totuşi, noi ştiam că țărmul, care la sud de Safi devia spre interior, se orienta din nou spre larg ceva mai la sud. De-abia

reuşeam să avem cîtva timp controlul asupra velei, că aceasta se şi întorcea în celălalt bord şi flutura cu atîta violență încît toți trebuia să ne folosim greutatea corporală şi întreaga noastră forță ca să nu fim aruncați în mare. Pălăriile zburau, una după alta, peste bord ; cea mai regretată pierdere a fost fesul musulman a lui Abdullah, colorat ca un curcubeu, care, practic, era o parte din Abdullah. Acum fiecare ne legam automat cu saula de siguranță de cîte ori ne schimbam locurile. Maimuța îşi avea centura ei personală şi făcea acrobații încîntătoare cu capul în jos pe straiurile catargului; păsările se aflau în siguranță în cuşca lor, care era acum acoperită şi bine amarată, la distanță de velă.

În timpul zilei vîntul schimbător bătea în rafale atît de puternice, încît echipamentul şi greementul erau în permanent pericol de a fi pierdute înainte de a restabili controlul asupra guvernării ambaraației. Vela trebuia strînsă. Nu aveam altă alternativă decît să încercăm s-o coborîm printre rafale.

Chiar în momentul în care doi oameni filau funga, iar ceilalți trei erau la şcote spre a coborî verga şi vela pe punte, o rafală violentă mătură vela mare ca pe un steag, peste bord. Iuri şi Abdullah se luptară din greu să recupereze scota scăpată din mîini şi care sălta pe valuri în babord. Ceilalți trei ne-am prins cu picioarele şi genunchii de tot ce am găsit la îndemînă ca să nu fim aruncați peste bord de şcota din tribord — ultima noastră speranță de a recupera vela înainte de a dispărea pentru totdeauna sub valuri. Deodată, dinspre catarg şi greementul său de susținere se auzi un zgomot înfricoşător, iar snopii de papirus scîrțîiră şi se răsuciră atît, încît pentru prima dată am avut sentimentul de nelinişte că în clipa aceea barca noastră magică s-ar putea răsturna. Un lucru era sigur : nici o altă barcă cu vele din lume, de 15 metri lungime, n-ar fi putut suporta această presiune gigantică fără să se răstoarne imediat, în afară de cazul în care catargul s-ar fi rupt imediat.

Centimetru cu centimetru recuperăm verga şi cea mai mare parte a velei deoarece o bucată destul de mare încă mai atîrna peste bord, pe valuri, în falduri, conținînd multe pungi cu apă. în efortul nostru de a elibera din ghearele mării această greutate enormă am lovit o altă ramă, foarte prețioasă, care a dispărut sub valuri şi a apărut apoi, legănîndu-se în siajul nostru.

— La revedere, în America, strigă Carlo către ramă, dar noi sosim mai repede decît tine.

Îmbibată cu apă de mare şi împovărată de o vergă cu aproape 2 m mai lungă decît lățimea bărcii, vela trebuia să fie întoarsă şi întinsă de-a lungul babordului. Triumfători, dar atît de extenuați de parcă am fi rezistat douăzeci de reprize pe un ring, noi cei cinci ne-am aşezat pe ea, încercînd să stăpînim acest rebel dragon roşu zburător, care se mai zbătea încă în convulsii, cînd faldurile îi erau umflate de rafalele de vînt. În cele din urmă, am izbutit să stăpînim bruta.

Deodată se făcu o linişte neobişnuită la bord. Numai un scîrțîit ritmic, liniştit, ne făcea să simțim că marea-mamă a adoptat barca de papirus „Ra" ca pe un leagăn marin cu oameni plini de neastîmpăr ce trebuiau acum legănați ca să adoarmă înainte de a li se fi întîmplat vreun rău prin răsturnarea leagănului sau izbirea lui de țărm. „Ra", cu catargul dezgolit, îşi reluă din nou drumul pe care-l voia, paralel cu țărmul, care nu mai amenința să ne izbească.

M-am uitat la Carlo. Începu să zîmbească. Chicoti. Apoi începu să rîdă fără nici o reținere. Ne uitam țintă la el.

„Acum nu mai avem nici velă, nici cîrme. Nu mai este nimic la bord care să se supună voinței omeneşti. La cîrmă este acum natura. Îndată ce vom înceta să ne mai luptăm cu ea, vom putea să ne destindem şi să ne simțim bine".

Am început să privim în jurul nostru. Nimic altceva decît linişte şi ordine pretutindeni. Nici vergă, nici velă, nici cîrmă, nici necazuri; iată-ne legănîndu-ne într-un hamac comun de papirus, în timp ce puternicul curent oceanic ne tîra încotro îi plăcea, şi tocmai în direcția în care voiam să mergem. Abdullah se tîrî în cabină şi se întinse cu micul său radio de buzunar la ureche. Georges voia să pescuiască. Iuri mîncă o portocală şi plecă cu un burduf să prepare o băutură din alcool chirurgical, în timp ce Carlo începu să cotrobăie prin saci şi coşuri ca să găsească ceva pentru o masă mai bună. Santiago zăcea nemişcat în cabină cu micul său inventar şi număra cănile cu apă, curmale, ouă, măsline sau grăunțe pentru găini. Eu am luat un cuțit marinăresc, vrînd să cioplesc un instrument care să ne indice latitudinea. Apoi Norman nu se mai putu abține :

„Totu-i în regulă, fraților", mîrîi el. „Dar nu pentru cei de-acasă. Am promis ieri că vom stabili o legătură-radio. Trebuie să ştie că totul e-n regulă, altfel se vor teme că ne-am înecat".

Iuri a fost de acord şi l-a ajutat pe Norman, care mai avea temperatură, să strîngă salteaua ca să poată deschide cutia zăvorită de sub picioarele lui şi să scoată micul emițător-radio pentru cazuri de urgență, cu un generator de mînă. Puțin mai tîrziu un post de radio-recepție din Safi a răspuns clar apelului lui Norman, care i-a transmis că ni s-au rupt amîndouă cîrmele, dar continuam să traversăm Oceanul Atlantic fără probleme. I-a prevenit că în viitor nu vom putea stabili legături radio regulate, deoarece rama pe care fusese fixată placa de împămîntare zăcea ruptă pe punte. Dacă ar fi aruncat-o peste bord în valurile agitate, placa de cupru ar fi retezat şi legăturile de socar şi papirusul. Norman era atît de slăbit încît s-a băgat înapoi în sacul de dormit, în timp ce Iuri împacheta stația de emisie-recepție radio, iar Carlo se strecura în cabină cu o băutură fierbinte.

Georges nu prinsese nici un peşte, dar veni în cabină cu o idee. De ce să nu micşorăm vela. Chiar şi o bucată mai mică din ea, întinsă, ne putea ajuta să traversăm mai repede pe vîntul acela. Vela fusese cusută în aşa fel încît să poată fi folosită chiar şi numai o treime sau două din ea şi era suficient să întrebuințăm doar partea de sus, dacă vîntul era prea puternic. Am considerat bună ideea lui Georges şi Norman dădu, încet, aprobator, din cap. Noi cei teferi ne-am strecurat din nou afară pe punte, mai inimoşi după un prînz copios bazat pe cîrnați sărați şi legume proaspete. După o luptă desperată am reuşit să întoarcem verga cu vela şiroind de apă, mutînd-o din babord pe traversul bărcii, aşa încît la fiecare bord cîte un metru din ea ieşea în valuri. A fost greu să terțarolăm vela din cauza vîntului schimbător, trecînd de la adiere pînă aproape la furtună, dar datorită eforturilor noastre combinate, totul a decurs bine, astfel că trăgînd vela în sus peste cotețul găinilor şi peste restul încărcăturii, am rulat-o pînă cînd a rămas desfăşurată numai o treime din ea. Mare ne-a fost bucuria cînd, ridicînd fişia îngustă de velă pe arboretul catargului, aceasta s-a umflat prinzînd vînt. Cu ancora de furtună trasă la bord şi cu ramele legate la postul lor navigam spre sud-vest peste crestele valurilor, bucurîndu-ne de această nouă victorie asupra elementelor naturii.

Au trecut cincisprezece minute. Era în după-amiaza celei de-a doua zile petrecute pe mare cînd o rafală de vînt lovi din nou vela. Am sărit cu toții ca unul, la mure şi la scote, cînd am auzit primul zgomot înăbuşit al sulului greu şi umed de la baza velei, pe care îl izbea violent verga rigidă. Izbitura următoare a răsunat ca un strigăt de ajutor al

catargului, şi inimile noastre s-au strîns cînd am auzit în continuare un trosnet şi un pocnet ce ne-au făcut să ne cutremurăm pînă în măduva oaselor. Am privit în sus şi am văzut verga, atît de necesară pentru susţinerea velei, curbîndu-se în jurul punctului de sprijin, pe catarg, în timp ce vela se plia oa un liliac oare-şi strînge aripile. Pe curbura vergii au apăruit aşchii de lemn, ca nişte gheare furioase. A trebuit să coborîm tot ce mai rămăsese din greement ca să evităm ruperea velei în bucăţi. Aceasta a fost cea de-a doua zi a noastră pe mare. A doua zi pe mare !

Nici n-au ajuns bine pe punte rămăşiţele vergii rupte şi vela făcută grămadă, că „Ra" a devenit din nou supusă ca mai înainte, iar fermecatul sul de papirus a continuat să se onduleze în direcţia dorită ca un şarpe de mare îmblînzit ce ne purta în spate.

— Cam asta-i, spuse Carlo, şi se tîrî în pat mulţumit.

Abdullah fugi iute spre pupă, se spălă pînă la genunchi şi pînă la coate pentru următoarea rugăciune către Allah. Iuri se duse în pragul cabinei chicotind cu pipa în gură şi cu jurnalul în mînă, iar eu m-am aşezat lîngă el cu cioplitura mea.

„E totul sub control ?" întrebă Santiago, scoţîndu-şi cu băgare de seamă capul afară din sacul de dormit.

„Totul, am răspuns noi în cor. Totul. Am rupt tot ce se putea rupe. N-a mai rămas decît papirusul".

Restul după-amiezei a trecut în linişte înăuntrul cabinei, în timp ce furtuna urla afară. N-am văzut nici o navă, dar am făcut noaptea de cart cu rîndul, deoarece ne deplasam pe drumul costier, în jurul Africii. Toată noaptea m-am căţărat pe catarg căutînd vreo lumină în zare. Singurul lucru de care ne temeam era ciocnirea cu vreo navă sau cu stîncile primejdioase de pe ţărm.

La o jumătate de oră după miezul nopţii am fost trezit de Carlo, care stătea aplecat deasupra mea ţinînd în mînă o lampă cu parafină. Cu ochii larg deschişi, îngrijorat, mi-a şoptit că la babord se vedeau lumini la orizont. Eram derivaţi direct către ele de un curent puternic din nord-vest. Mă culcasem îmbrăcat şi n-a trebuit decît să-mi pun centura de siguranţă înainte de a mă năpusti pe punte. Bătea un vînt rece, muşcător, de putere mijlocie, iar cerul era acoperit. Prin noaptea de smoală am văzut toate luminile înşirate de-a lungul orizontului. Se aflau în faţa noastră, pe direcţia în care eram derivaţi, aşa cum observase deja Carlo. Patru dintre ele erau foarte mari, iar cea de-a cincea mai slabă. Trebuia să fie coasta marocană. Carlo stătea lîngă catargul ce se clătina. Ni se părea că ne apropiem repede. Ceilalţi trei ce se odihneau au fost chemaţi afară. Acum ar fi fost momentul să încercăm să tragem la rame spre a ne salva de la o moarte tragică pe stînci. Apoi şi lui Carlo şi mie ni s-a părut că vedem o lumină verde. încă una şi o alta roşie. Nu era ţărmul ! O flotilă de vase mari de pescuit, dispersate, naviga chiar spre noi. Vînăt de frig, echipajul s-a înapoiat la culcare. Curînd după asta, trei nave mari ce se legănau pe valuri trecură chiar prin prova noastră. Al patrulea, care tanga puternic, ne arăta bordul după ce stopase maşina, aşa încît „Ra" se îndrepta cu prova chiar pe el. Am aprins lanterna de pe peretele cabinei şi am semnalat: „Ra , OK, Ra, OK". Pescadorul a pus maşina înainte schimbînd de drum cu o clipită înainte de a nu mai putea evita abordajul. A mai trimis cîteva semnale de neînţeles şi încet, încet a dispărut în noapte.

Georges a rămas de cart înfăşurat ca o mumie egipteană într-o bluză de vînt şi în nişte pături, iar eu am intrat în pat. Nici chiar strigătul răguşit al celor o sută de mii de trestii de papirus înmănunchiate nu izbutea să acopere murmurul încîntător şi neîntrerupt al fiului Nilului, pe care vîntul de la pupă îl aducea prin peretele subțire de răchită împletită ce despărțea bîrlogul nostru comod de universul de afară.

Era încă înnorat cînd se iviră zorii celei de-a treia zile petrecute la bord. Vîntul bătea mai puțin fioros, dar marea era mai agitată ca niciodată. Am constatat cu satisfacție că valurile ce se zbăteau turbate în jurul nostru reuşeau doar să ne salte în aer. Marea ne purta ca pe o minge şi nici cel mai perfid val nu izbutea să împroaşte apă pe punte. Întreaga încărcătură era uscată. Fără velă, fără cîrmă, fără sextant şi fără a ne şti poziția, fără uscat în vedere, a treia zi a fost paşnică, aşa încît am izbutit să înjghebăm o cîrmă şi să consolidăm partea din mijloc a unei bîrne ce urma să înlocuiască verga ruptă.

Abdullah tocmai îşi spăla capul ras, pentru rugăciune, cînd se opri şi scoase un țipăt gutural de revoltă. Cu siguranță că marea nu este curată I Cineva îşi făcuse treburile în ea şi el se murdărise pe cap. Pe fundul găleții din pînză de velă a lui Abdullah pluteau reziduuri negre, mai mari sau mai mici. Am privit peste bord. Sute şi sute de bucăți similare pluteau în jurul nostru. Mari, ca asfaltul. Chiajr şi după o oră ele continuau încă să plutească în cantitate tot aşa de mare. Trebuie să fi fost reziduuri evacuate de pe un tanc petrolier. De sus, de pe catarg, am căutat ticălosul, dar nu se vedea nici urmă de navă, deşi marea a fost toată ziua poluată cu asemenea reziduuri.

Spre prînz am trecut pe lîngă un peşte-lună, care stătea leneş la suprafață, iar mai tîrziu am fost vizitați de aproape o sută de delfini, care ne-au înconjurat sărind vertical din valuri într-un şir vesel, înainte de a dispărea tot aşa de brusc precum apăruseră, spre plăcerea şi bucuria de nedescris a lui Abdullah.

A patra zi a fost mult mai caldă şi mai calmă, iar soarele a apărut printre rupturi de nori. Mult timp am putut vedea clar silueta îndepărtată, albastră, a țărmului african, ridicîndu-se sub forma unui munte cu două cocoaşe. Santiago era într-adevăr bolnav, în timp ce Norman se simțea mult mai bine ; nu mai avea febră şi Iuri i-a dat voie să iasă afară şi să măsoare înălțimea meridiană a soarelui. Dar deoarece nu aveam cronometru la bord, iar cu stația de emisie-transmisie radio pentru cazuri de urgență nu mai reuşeam să prindem postul de radio-recepție din Safi, nu puteam încă să stabilim ora exactă ca să determinăm o poziție demnă de încredere. Acest fapt îi neliniştea pe cei doi oameni din cabină, deoarece Norman considera că în cazul în care continuam să zărim țărmul continental însemnează că nu vom reuşi să trecem pe lîngă insulele Canare. Eram purtați spre trecerea primejdioasă dintre Fuerte Ventura şi Capul Yubi de pe continentul african. Santiago, care trăise în copilărie pe Insulele Canare, putea să confirme ceea ce indicau documentele de navigație ale lui Norman : Capul Yubi era spaima tuturor navigatorilor, pentru că de la stînci se întindea o fişie joasă, înşelătoare, de nisip, ca o limbă, în cel mai primejdios loc al oceanului, chiar acolo unde țărmul Africii se îndreaptă spre sud.

Stăteam la provă pe vela strînsă grămadă şi mîncam, cînd am auzit un țipăt puternic scos de veşnic atentul Abdullah, care îşi terminase masa şi se îndrepta spre cabină pentru rugăciune :

„Cai ! Cai !” apoi se corectă : „hipopotami !”.

M-am uitat în direcția în care arăta cu mîna şi îndată am văzut ieşind din nou la suprafață două balene mari care ne priveau cu ochii lor mici, indolenți; apoi au pufăit aruncînd un amestec de aer şi de picături de apă. Abdullah nu văzuse niciodată

hipopotami aşa de mari în Ciad şi s-a distrat foarte mult. Faptul că un mamifer putea să aibă coadă de peşte i se părea ca dintr-un basm din *O mie şi una de nopți*. O balenă şi-a luat rămas bun, ridicînd politicos din coadă şi Abdullah a rămas mut de uimire în fața inventivității lui Allah.

În a cincea zi ne-am trezit cu un vînt din nord, muşcător şi cu o mare foarte agitată. Ne-am îmbrăcat cu toate hainele pe care le aveam, dar lui Abdullah tot îi clănțăneau dinții. Cinci zile talazurile ne-au izbit fără încetare de la travers tribord, aşa cum calculasem dinainte, deoarece întreaga noastră călătorie se desfăşura în zona alizeelor de nord-est. De aceea construisem cabina cu uşa în bordul opus, adică în babord, plasînd-o astfel sub vînt. Construisem cabina şi instalasem partea cea mai grea a încărcăturii către tribord spre a echilibra barca ce se înclina spre babord sub acțiunea vîntului asupra velei şi a evita astfel răsturnarea. Atît noi cît şi cei ce ne-au îndrumat eram conştienți că bărcile cu vele trebuie să aibă greutatea principală în bordul din vînt spre a nu se răstuna. În cea de-a cincea zi experiența a început să ne arate că în această privință bărcile de papirus se comportă altfel decît oricare altă barcă din lume. Este singura ambareație unde încărcătura trebuie plasată în bordul de sub vînt, deoarece papirusul absoarbe în bordul din vînt tone de apă de mare deasupra liniei de plutire, prin spargerea continuă a valurilor şi ambarcaiea stropilor de apă de-a lungul acestui bord, în timp ce bordul de sub vînt rămîne uscat şi deci mai uşor. Cantitatea de apă absorbită în bordul expus vîntului devine treptat atît de mare, încît nava se înclină în bordul din vînt, în loc să urmeze legea normală de a se înclina sub vînt.

Era prea tîrziu să mutăm cabina în planul diametral al navei deoarece era bine amarată cu o parîmă rezistentă, pe sub fundul bărcii de papirus. Am mutat toată încărcătura mobilă de la tribord la babord, dar această măsură nu părea să fie suficientă. Sulurile de papirus situate deasupra liniei de plutire, în tribord, trebuie să fi absorbit cîteva tone de apă de mare, care ne însoțeau acum în călătorie ca o încărcătură invizibilă, cîntărind mai mult decît cele cîteva sute de kilograme de alimente şi apă de băut pe care reuşisem să le deplasăm în bardul opus. În concluzie, navigam de fapt pe o ambarcație care se înclina sistematic în bordul din vînt.

Norman se restabilise complet şi în timp ce noi ceilalți restivuiam încărcătura, el încerca să lege sub apă îndărătnica placă de aramă ca să poată stabili o legătură radio prin care să aflăm ora exactă. Avea un motiv întemeiat să presupună că ne aflam mai aproape de țărm decît calculasem fără cronometru cu o zi înainte şi că, de fapt, ne îndreptam direct spre țărm, către Capul Yubi.

În timpul nopții se dezlănțui o adevărată furtună. Vîntul urla printre straiurile catargului şi „Ra" părea că se dezmembrează pe măsură ce apele furtunoase ale oceanului se izbeau de noi tot mai sălbatic. Am făcut de cart cîte doi toată noaptea ca să nu cădem prin surprindere pe bancurile de nisip de la Capul Yubi şi am supravegheat cu atenție toate parimele de legare. Nici un capăt de socar nu s-a rupt. Nici o trestie de papirus nu s-a slăbit. Dar lemnul punții de comandă s-a frecat atît de puternic de colțul cabinei de bambus, încît tot ceea ce se afla acolo era acoperit cu un strat fin de rumeguş. Santiago suferea de insomnie pentru că noaptea era imposibil să închizi o clipă ochii, dacă nu erai frînt de oboseală, din cauza lăzilor care jucau sub noi, în timp ce cabina, puntea şi catargele se legănau în contratimp făcînd o larmă cît o mie de pisici cu cozile prinse între parîme. Cabina se apleca atît de mult spre tribord încît nimeni nu putea sta pe o parte fără să se rostogolească. Pe un rînd dormeau patru membri ai echipajului noi ceilalți trei aveam în bordul nostru instalația de radio şi echipamentul de navigație. Abdullah se rostogolea peste Georges, acesta peste Santiago, iar Iuri, care se

afla la margine, se proptea în ceilalți cu mîinile şi genunchii pentru că era deja sprijinit de peretele cabinei. Am aşezat toate hainele pe care nu le foloseam sub capătul din tribord al saltelei. Carlo m-a imitat aşa încît nu eram aruncați peste Norman sau peste instalația de radio.

Furtuna a continuat să se dezlănțuie toată noaptea, cu valuri de 4 pînă la 5 m înălțime, care trimiteau peste bord, în rafale, picături fine de apă sărată. În dimineața celei de-a şaptea zile „Ra" părea, cît ar fi de ciudat, la fel de rezistentă, iar parîmele mai strînse. Creasta unui val enorm care absolut inexplicabil, s-a spart peste pupa noastră acoperîndu-l pe Norman pînă la brîu, s-a scurs cu greu prin papirus. Picăturile de apă de mare de pe punte şi umezeala de dedesubt au făcut aparent ca papirusul să se umfle, gata să plesnească, îmbibînd pînă la saturație parîmele şi interstițiile. Ambarcația părea mai rigidă şi mai robustă decît înainte ; păcat că avea o înclinare atît de mare la tribord.

Tocmai admiram felul minunat în care „Ra" rezista furtunii, cînd, deodată, Norman ne-a anunțat că ne îndreptăm spre stînci. Aveam de ales între a ridica vela contra vîntului puternic de nord sau a ne lăsa derivați spre țărm. Toți am fost de acord să încercăm să ridicăm vela, întinsă pe două treimi din înălțime şi prinsă pe noua vergă întărită. Santiago însuşi ni s-a alăturat clătinîndu-se pe picioare, astfel încît, cu tot echipajul la post, am ridicat vela şi am instalat la post, la pupa, singura ramă-cîrmă reparată. Am evitat la limită punerea pe uscat, săltînd cu nava ca un peşte zburător, peste crestele valurilor. Curînd după aceea am auzit o altă trosnitură. Coada groasă a cîrmei s-a rupt ca un băț de chibrit. Am putut trage pe punte doar pana. Dar încet, încet, neîndemînaticii oameni de uscat s-au transformat într-o echipă de marinari. Cu un salt de tigru, Abdullah se repezi apucînd colțul de la babord al velei fluturînde; Santiago s-a tîrît afară, agățîndu-se cu toată puterea lîngă el. Carlo şi Iuri au dispărut fără un cuvînt în spatele cabinei, la tribord şi au filat scotele. Georges, numai cu chiloții pe el, a apucat o ramă şi a întors pupa în vînt, în timp ce Norman şi cu mine am instalat rama cea mică vertical, pînă cînd „Ra", fără cîrmaci, tanga din nou pe crestele valurilor ca un peşte greu. Ne-am menținut pe acest drum tot restul zilei, fără ca o singură trestie de papirus să fie avariată de furtună.

În noaptea următoare furtuna încetă, dar valurile de hulă se ridicau la înălțimi de 5,5—6 m. Cabina, care nu mai era simetrică, se aplecase în direcția vîntului ca o pălărie cu borurile lăsate. M-am strecurat pe punte, în întuneric, înaintea cartului meu ca să arunc o privire asupra întregii bărci. Cînd am trecut pe sub velă ca să privesc nestingherit în prova, aproape că mi-a stat inima în loc. La tribord se afla un far înalt, luminat cu becuri colorate şi înconjurat de o mulțime de alte lumini. Ne deplasam prin partea stîngă a întregului complex de clădiri îndreptîndu-ne direct spre țărm. Acest far, care se afla atît de departe în larg nu putea fi decît pe Capul Yubi.

Am început să manevrăm cu înfrigurare vela spre a schimba de drum, pe cit posibil fără cîrmă. Nu am reuşit; am oprit însă derivarea bărcii, continuînd să ne apropiem de țărm pe partea stîngă a luminilor. Am observat pe loc, cu stringere de inimă, că nu aveam nici o ieşire şi că ne îndreptam orbeşte spre stîncile invizibile. În ultima clipă ne-am dat fulgerător seama că luminile se legănau încet, ca şi cum turnul şi celelalte clădiri ar fi fost construite mai degrabă pe un ponton plutitor decît pe nisip. Apoi ne-am năpustit printre ele : complexul de clădiri era desprins de țărm. S-a dovedit a fi o platformă de forare a petrolului ancorată în largul țărmului african şi

luminată în vîrf cu becuri colorate ca să se evite ciocnirea cu vapoarele sau cu avioanele. Stăteam nemişcat privind țintă. Apoi, brusc, am strigat la Georges, care tremura ținînd în mînă o ramă mică, întrebîndu-l de ce naiba nu-şi pune ceva pe el sau de ce nu intră înapoi în sacul de dormit înainte de-a avea încă un bolnav la pat ! În cea de-a şaptea zi aveam încă vela mare ridicată şi părea că navigăm la întrecere cu valurile înalte şi înfuriate ce călătoreau în aceeaşi direcție cu noi. Nori groşi se rostogoleau în ambele borduri ale bărcii, dar drept în prova apăru un petec de cer albastru care separa cele două fronturi. Aceasta însemna că Insulele Canare şi continentul african se ascundeau fiecare de după una dintre acele îngrămădiri de nori, iar petecul de cer senin se arcuia deasupra întinderii de ape dintre ele. „Ra" acceptase să fie condusă spre albastrul din zare. Cu priceperea sa Iuri a izbutit să-i pună pe picioare pe Norman şi pe Santiago, în schimb Georges a fost trimis temporar la pat cu dureri acute de spate, după ce luptase cu rama, pe jumătate gol, în vîntul rece ca gheața al nopții.

Pe la prînz Carlo îşi făcea de lucru strîngînd parîmele ca să mai îndrepte cabina de bambus şi să-i asigure astfel o poziție mai bună. Stînd pe puntea de comandă credeam, spre desperarea mea, ori de cîte ori eram ridicați pe creasta unui val, că văd prin lunetă țărmuri joase, înverzite. Într-o clipă Carlo s-a şi urcat în vîrful catargului, iar Norman imediat sub el. Ne-au comunicat că se zăreşte o colină verde, nelocuită, ce se întinde paralel cu drumul nostru, la cel mult şase mile marine depărtare sau, poate chiar la mai aproape. Am schimbat de drum cît am putut de mult. Curînd fîşia verde de pămînt a dispărut din vedere. Trebuie să fi fost țărmurile joase ce înconjură Capul Yubi, acolo unde țărmul se îndreaptă spre sud, ultimul colț al Africii pe care l-am lăsat în urma noastră.

Carlo a propus primul nostru mare ospăț, aşa că Abdullah a sacrificat trei găini de mînerul cîrmei. Lichiorul lui Iuri era gata preparat. Aveam multe de sărbătorit. Mai întîi am tras o înghițitură funerară pentru copacul *iroco*. Se dovedise mult prea fragil pentru cîrmă. Apoi am golit cîte un pahar pentru trestia de papirus. Ce fenomenal material pentru construcția de bărci ! Eram în 31 mai şi papirusul plutea pe apă de două săptămîni fără să putrezească sau să se dezintegreze. Dimpotrivă, era mai tare şi mai flexibil ca oricînd. Nu s-a pierdut nici măcar o trestie. Navigasem o săptămînă întreagă de la Safi la Capul Yubi, adică mai mult decît de la estul Nilului pînă la Byblos, în regatul fenicienilor. Aceeaşi distanță ca din Egipt în Turcia. Am dovedit astfel că egiptenii au putut să trimită papirusul oriunde au vrut, pe coasta Asiei Mici, fără ajutorul corăbiilor străine de lemn.

Sköl, Norman. Sköl, Iuri. Sköl, două prieteni. Sköl lui Neptun şi hipopotamilor lui Abdullah. Safi stătea între noi şi cotețul găinilor, bînd dintr-o nucă de cocos proaspăt deschisă.

Apoi am auzit pe cineva bolborosind ceva despre „case albe" şi am sărit în picioare să privesc. Georges zăcea întins pe burtă în deschizătura cabinei arătînd în direcția unde văzusem țărmul dispărînd. Reapăruse, de data aceasta, întinzîndu-şi şirurile de case mici albe. Un sat arab, tipic nord-african. În dreapta tuturor caselor se întindea un fort vechi pitoresc. Aici era Capul Yubi. Îl sărbătoream fără să ştim că ne aflam în mare primejdie. Alunecam pe lîngă limba de pămînt care ne obsedase o săptămînă întreagă şi ceruse atîtea jertfe de-a lungul veacurilor. O săptămînă întreagă ne-am luptat să navigăm departe de țărm, şi iată-ne aici, navigînd în curent, la o bătaie de puşcă de capul Yubi. Casele albe dispărură în mare tot aşa de repede cum apăruseră. Eram derivați cu viteză. La revedere, Africa. La revedere, Lume Veche. Nu avem cîrmă. Nici măcar n-avem nevoie de ea în această călătorie.

Special - VP MAGAZIN

Un pescăruş mare veni şi se aşeză la provă pe vîrful arcuit al mănunchiului de papirus. Fusese fugărit de rățoi, care se aerisea afară din coteț. Pescăruşul îşi luă zborul. Curînd după aceasta eram înconjurați de larma țipătoare a unui stol de păsări de mare, în timp ce găinile cotcodăceau în cotețul lor, care ne servea drept masă.

— „Ştiu ce le-a spus celorlalte păsări pescăruşul care a zburat, zise Carlo. Că a găsit un cuib de pasăre plutitor lîngă Capul Yubi".

Va urma ...

KEITH DOUGLASS

COMMANDO

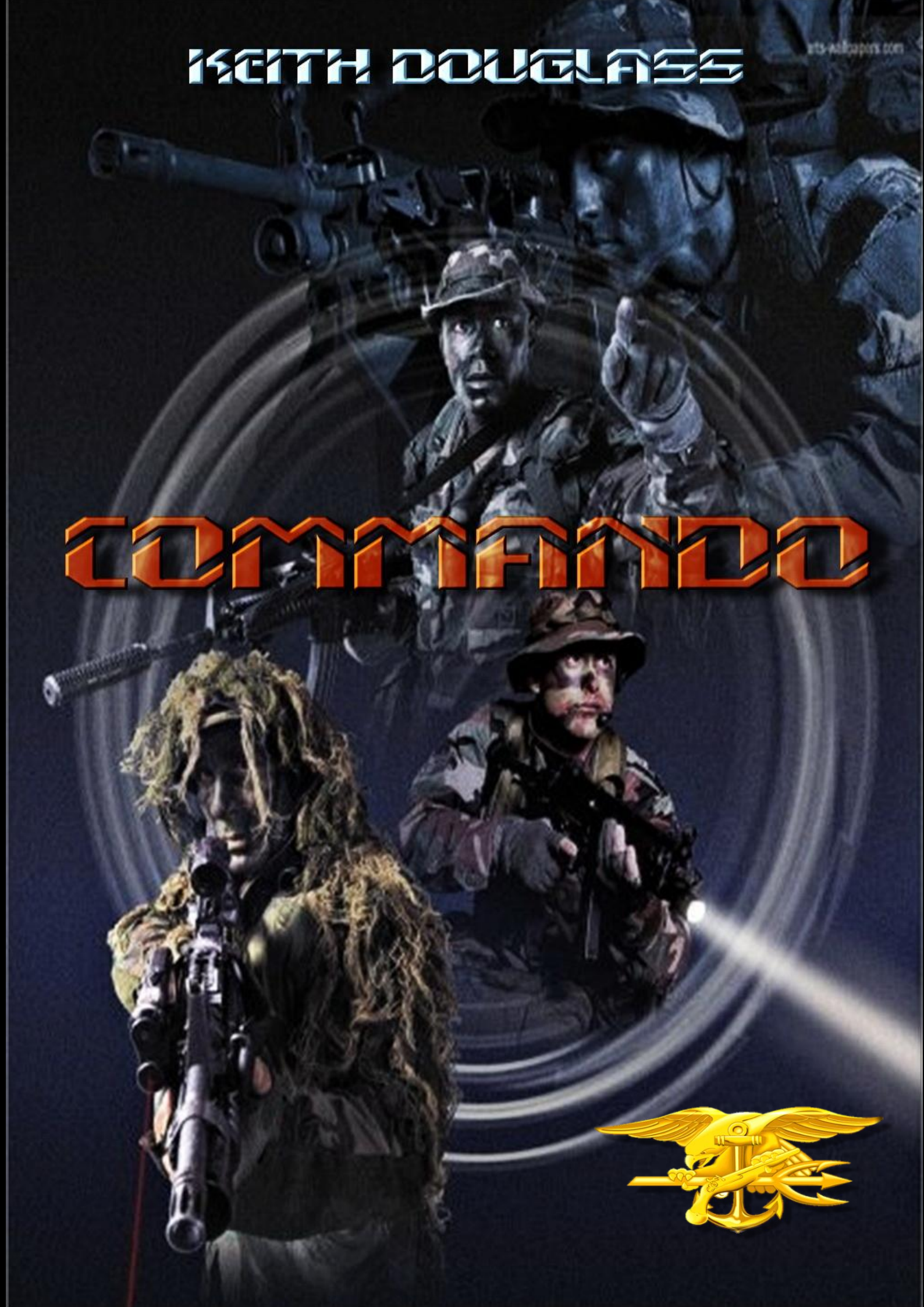

În exclusivitate pentru VP MAGAZIN

Keith DOUGLASS

COMMANDO

FOILETON

Versiunea în limba română
Uncris

Înființate prin ordin prezidențial în 1962, commando SEAL (SEa-Air-Land) ale US Navy[1] sunt astăzi în top-ul mondial al unităților militare speciale.

În timpul războiului din Vietnam erau două unități-commando, SEAL 1 şi SEAL 2, fiecare alcătuită dintr-un număr de plutoane de câte 40 soldați, elementul operațional de bază SEAL.

În anii '80, Administrația Regan admite faptul că în epoca modernă conflictele armate necesită o mai mare implicare a forțelor speciale şi a operațiilor sub acoperire, şi ca urmare, unitățile-commando au fost dezvoltate corespunzător.

În anii '90, numărul acestora a crescut la 7:

- SEAL-Commando 1, 3 şi 5 cu Cartierul General la Coronado, California, aparținând de Grupului Special de Luptă nr. 1 al US Navy ce acționa în Pacific şi Extremul Orient .

- SEAL-Commando 2, 4 şi 8 cu baza la Little Creek, Virginia, din componența NAVSPECWARGRU2-2 ce-şi desfăşura activitățile în Caraibe, Mediterana şi Orientul Mijlociu.

- SEAL-Commando 6, constituită în noiembrie 1980 ca unitate anti-teroristă sub acoperire a US Navy, înregistrată ca NAVSPECWARGRU-2 doar din necesitate administrativă; practic, era subordonată doar Comandamentului Operațiunilor Speciale – alături de Delta Force ale US Army[3] şi Escadroanele 1 şi 7 de Operațiuni Speciale ale US Air Force[4] – şi Joint Chiefs of Staff[5].

---

[1] US Navy - Marina Militară a Statelor Unite ale Americii.
[2] NAVSPECWARGRU - Grupul Naval de Operațiuni Speciale de Război.
[3] US Army – Armata Terestra a SUA.
[4] US Air Force – Aviația Militară a SUA.
[5] Joint Chiefs of Staff – Comitetul reunit al comandanților Armelor, ce asigură consultanță pe probleme militare pentru toate organizațiile implicate în Apărare, inclusiv pentru Preşedintele SUA.

Atât din raţiuni de securitate, cât şi politice, unităţile SEAL sunt periodic revizuite. În acest moment, după ştiinţa autorului, SEAL-Commando 7 este o pură ficţiune. A fost decizia autorului de a crea o unitate fictivă care să arate ce misiuni / activităţi ar putea fi desfăşurate în realitate de Grupurile 1, 2 şi 6.

Keith DOUGLASS
August 1993

2245 Zulu +3[6]
Hawr al-Hammar, Iraq

O umbră printre umbre, o formă neagră despică în tăcere suprafaţa apei foarte aproape de zona unde lacul se transforma în mlaştină.

Luptătorul-commando îşi scoase masca subacvatică de pe faţă pentru a evita reflexiile de lumină. Câteva clipe lungi rămase nemişcat în apă, doar ochii mişcându-i pe faţa camuflată cu negru.

Nimic. Vântul şoptea prin pădurea de ierburi a mlaştinii, unde hoarde de creaturi fără nume ciripeau, orăcăiau şi bâzâiau, nederanjate de intrus. Luna apusese cu o oră înainte; singura lumină venea de la stele şi de la strălucirea slabă a cerului de la sud-est.

Mişcându-se uşor, pentru a evita şi cel mai slab plescăit, umbra se mişca înainte cu genunchii în mâlul din apa puţin adâncă şi cu coatele pe pânza neagra a sacului plutitor strâns la piept ca o *swimboard*[7], mâinile înmănuşate ţinând pistolul-mitralieră HK MP5SD3 cu amortizor de sunet. Mişcările sale stârniră mâlul de pe fund, care se ridică asemenea unui reziduu uleios însoţit de un miros dezgustător. Duhoarea – petrol, putreziciuni şi ouă stricate (hidrogen sulfurat) – era suficient de puternică încât să provoace lacrimi, dar înotătorul o ignoră, continuând să alunece prin noroi către mal. Asta era ca o plimbare în parc. Trecuse de nenumărate ori prin altele mai rele în Florida, Panama şi Marea Mlaştină Neagră din Virginia.

Treptat, adâncimea scăzu, conturându-se un fel de mal. Printre smocuri de stuf şi iarbă de mlaştină, găsi un loc cât de cât solid format din rădăcini răsucite şi mâl, ce se ridica cu doar câţiva cm peste suprafaţa apei.

În tăcere, cu mişcări puţine, antrenate, el îşi scoase înotătoarele de pe încălţămintea de luptă. Apoi, trase fermoarul sacului impermeabil şi începu să extragă diversele piese de echipament. Îşi puse AN/PVS-7, ochelarii pentru vedere-noaptea. Aparatul de 700 g transforma întunericul într-o lumină verde, clară ca ziua, şi îi dădea aspectul suprarealist al unui extraterestru, jumătate-robot. Timp de mai bine de cinci minute, luptătorul stătu pitit la marginea mlaştinii, observând împrejurimile prin NVG[8], ascultând zgomotele nopţii şi plescăiturile apei.

Încă nimic. Bine.

Ridică ochelarii pe frunte, şi luă un receptor GPS, ridicându-i antena laterală. Studie cu atenţie cifrele de pe micul ecran luminos, apoi dădu din cap cu satisfacţie. Remarcabil! Ajunsese la ţintă cu o precizie de douăzeci de metri, şi asta, după un înot subacvatic de aproape trei *klicks*[9]!

---

6 2245 Zulu +3 – Stilul militar de a preciza ora: *twenty-two forty-five*; *Zulu* este echivalentul militar pentru GMT; *+3* este ora locală (Time zone).
7 Swimboard - mică placă flotabilă utilizată la lecţiile de înot.
8 NVG - Night Vision Goggles – ochelari (dispozitiv-electronic) pentru vederea în întuneric.
9 Klick - Slang (argou, jargon) militar pentru *Kilometru*.

Se răsuci cu fața spre lac şi, cu o lanterna mica cât un deget, semnaliză de trei ori. Strălucirea roşie era prea vagă pentru a fi văzută la mai mult de câțiva zeci de metri peste ape. Ca răspuns tăcut, aproape miraculos, alte umbre negre ieşiră halucinant din apă, unde aşteptaseră semnalul. Fiecare om era echipat la fel ca şi primul, în negru, cu tub pentru respirație, numeroase pachete şi rucsacuri impermeabile, prevăzute cu hamuri; fiecare purtător avea pachet oarecum diferit. În rucsacul impermeabil al unuia se afla HST-4 sat-COMM, aparatul de transmisie şi codificatorul KY-57. Un altul îşi scosese deja un M-60E3, mitraliera uşoară cu un lansator-de-grenade suplimentar montat frontal între elementele bipodului. Un al treilea tocmai făcea să apară din apele mâloase forma prelungă a amortizorului de zgomot de la pistolul-mitralieră HK MP5.

În total, încă şase bărbați s-au alăturat primului, la marginea mlaştinii. Doi cu NVG-uri alunecară în stuf, pe flancuri, asigurând securitate pentru ceilalți cinci în timp ce aceştia îşi scoteau restul echipamentului.

Blue Squad[10], plutonul 3, SEAL-commando 7, a sosit înarmată şi gata de luptă.

2301 Zulu +3
Hawr al-Hammar, Iraq

Chief[11] *Machinist Mate* Tom Roselli, primul luptător din commando care a ajuns pe mal, îşi puse dispozitivul de comunicații, fixând bine în urechea stângă casca şi acoperind-o cu capişonul tricotat. Firul trecea pe la ceafă sub tricoul negru, unde era conectat cu o unitate radio Motorola aflată sub vesta de luptă. Microfonul rămase sub buza inferioară. Apăsă uşor de două ori butonul de emisie. O clipă mai târziu, auzi în cască un *tsk-tsk*, răspunsul comandantului. Radioul funcționa OK.

Excitarea era maximă, ardea în venele lui Roselli ca focul lichid. Era pregătit să lupte şi să omoare. Asta era realitatea, misiunea de luptă pentru care fusese intens antrenat în ultimii şapte ani ca Navy SEAL. Mai fusese şi înainte în operațiuni de luptă, în timpul Războiului din Golf, dar nu ca aceasta.

Cu mai puțin de o oră mai înainte, Roselli împreună cu alți treisprezece combatanți, duri, gata de luptă, fiecare cărând peste 50 kg de echipament, făcuseră prin întuneric 10 km prin sudul Iraq-ului. Neauziți, ei se paraşutaseră prin aerul subțire şi rece de deasupra Hawr al-Hammar, o mlaştină mare şi întortocheată care înconjura lacul ce se întindea pe vreo 25 km în lungul luncii râului Eufrat, de la An Nasiriya până la unirea Eufratului cu Tigrul, chiar lângă oraşul Al-Basra. Deschizând paraşutele-aripă la 3000 m, planaseră km întregi până la apele tăcute, amerizând în sfârşit, în capătul estic al lacului. De acolo, cei 14 oameni – un pluton SEAL organizat în două secțiuni de câte 7 – şi-au continuat marşul către malul sudic.

Roselli era în *Blue Squad*, şase soldați şi comandantul de pluton, *Lieutenant*[12] Vincent Cotter. *Gold Squad* – dacă totul mergea conform planului – trebuia să se formeze separat la circa 2 km mai departe, spre vest.

La ora 2310, grupa era gata de plecare. Echipamentul pentru respirația la mare altitudine şi cel de înot erau bine ascunse la marginea apei. Oamenii se dispuseră în dispozitiv de luptă pe două linii (CQB[13]).

Roselli îşi puse din nou NVG la ochi, îl porni şi preluă conducerea marşului.

Se deplasau spre sud, prin nămol şi noroi care apoi lăsă loc treptat pământului tare, aproape uscat, mişcarea fiindu-le ascunsă de marea de trestii înalte care se întindea fără

---

[10] Squad - Echipă, grupă.
[11] Chief Petty Officer – grad în US Navy (cod NATO - OR-7) echivalent plutonier.
E de discutat sistemul american de a mixa gradul cu funcția şi mai ales modul de echivalare cu gradele din Armata Română.
[12] Lieutenant – grad în US Navy (cod NATO - OF-2), echivalent *căpitan*.
[13] CQB - Close Quarters Battle – dispozitiv de luptă în care mici unități angajează inamicul de la mică distanță, cu armamentul uşor din dotare, sau corp-la-corp cu arme albe.

sfârşit în întuneric în toate direcţiile. Păstrau între ei un interval de cinci metri. În urma lui Roselli era *Master Chief*[14] George MacKenzie, un texan înalt, solid, care ducea pe umeri o mitralieră M60 şi pistolul mitralieră MP5SD3. Era numărul doi şi, în acelaşi timp, şi navigatorul grupei, verificând mereu busola şi GPS-ul pentru a menţine drumul corect.

Lieutenant Cotter era numărul trei, iar în urma lui *Electrician's Mate Second Class* Bill Higgins. Pe poziţia a cincia, sanitarul grupei, *Hospital Corpsman Second Class* James „Doc" Ellsworth. Subtilităţile Convenţiei de la Geneva nu însemnau mare lucru pentru o unitate SEAL infiltrată adânc în teritoriul inamic; Doc nu purta nici un însemn cu Crucea roşie, dar era dotat cu un pistol mitralieră HK MP5SD3 ca al lui Roselli, arma lui favorită. După el, ţinând de mânerul-cătare o *combo* (carabină M16 prevăzută şi cu un aruncător de grenade M203), era *Hull Technician First Class* specialistul în instalaţii navale şi explozivi Juan „Boomer"[15] Garcia. Ultimul din grupă era *Quartermaster First Class*, specialistul navigant Martin „Magic" Brown, un puşti de culoare din centrul Chicago-ului, a cărui talent în mânuirea carabinei Remington Model 700 îi câştigase rolul de lunetist.

Fiecare om era un specialist, antrenamentul dezvoltându-le abilităţile naturale. Doi dintre ei purtau NVG-urile tot timpul, în timp ce restul foloseau când era nevoie dispozitivele de ochire pe timp de noapte ale armelor. Schimbau des între ei aceste poziţii pentru a evita oboseala ochilor provocată de ochelarii de noapte, doar poziţiile trei (*CO*[16]) şi patru (*commo man*[17]) rămânând neschimbate.

Nu schimbau nici un cuvânt între ei. Comunicarea era limitată la semne cu mâna, atingeri, şi rar, la simple *click-clack* prin radio. Încrederea reciprocă şi coordonarea în grup era perfectă şi fără efort. Aceşti oameni au muncit, antrenat, trăit împreună luni întregi, încât fiecare putea să simtă poziţia şi mişcările celorlalţi chiar şi în întuneric total.

Uneori Roselli avea impresia că le poate ghici şi gândurile.

Dar în acest moment, desigur, nu avea nevoie de puteri psihice paranormale pentru a şti ce gândesc ceilalţi. Fiecare era absolut concentrat la misiune şi la obiectivul lor, care acum era la doar zece km spre sud.

0145 Zulu +3
La sud de Hawr al-Hammar, Iraq

Mlaştina se întindea pe mai bine de douăzeci de km între apele negre, nemişcate ale Hawr al-Hammar şi anticul oraş Al-Basra spre sud-est. La nordul lacului smârcurile acopereau sute de km^2 între râurile Tigru şi Eufrat, de-a lungul a aproape jumătate din drumul spre Baghdad.

În anii de după Războiul din Golf, totuşi, inginerii lui Saddam Hussein au conceput un sistem de canale artificiale şi râuri îndiguite în încercarea de a drena întreaga regiune. Râul Qadissiya – săpat în 1993 de 4500 muncitori în numai 45 zile – drena apa din cea mai mare parte a pământurilor mlăştinoase din sudul Iraq-ului în Eufrat, şi împreună cu râurile Saddam şi Muma-Tuturor-Bătăliilor transformase deja străvechea înfăţişare a zonei. Oficial, proiectul era destinat recuperării de noi pământuri pentru agricultură. Era doar pură „coincidenţă" faptul că mlaştinile din sudul Iraq-ului ofereau de mult timp refugiu şiiţilor, dizidenţilor şi rebelilor.

Pe măsuţă ce intruşii înaintau spre sud prin tot mai rarele ţinuturi mlăştinoase, întâlneau tot mai des semne de locuire. De două ori s-au oprit, apoi au efectuat largi ocoluri pentru a evita nişte *sarifas*, locuinţe tradiţionale din trestii cu intrarea ornată cu

---

[14] Master Chief Petty Officer – grad în US Navy (cod NATO - OR-9), echivalent plutonier-adjutant.
[15] Boomer – e specialist în explozivi; face zgomot mare (în argou/slang).
[16] CO - Commanding Officer – ofiţerul comandant.
[17] Commo man - Operatorul radio.

perdele-zăbrele. Locuințele şi ambarcațiile-canoe, *mashufs*, erau identice cu cele construite pe aceste meleaguri în ultimii 6000 de ani, cel puțin.

Tot de două ori, commando-ul se făcu una cu pământul când patrule iraqiene trecură prin apropiere trosnind prin trestii şi chemându-se unii pe alți cu strigăte ascuțite, guturale în arabă. Altă dată, când traversau prin vadul nămolos al unui canal, încremeniră, la fel de nemişcați şi invizibili ca şi mușchiul ce acoperea buștenii, în timp ce prin apropiere patrula încet o şalupă cu motor, o *Zhuk* de producție sovietică.

În sfârşit, trestiile făcură loc smocurilor de iarbă şi tufişurilor dese ca peria, la marginea unei zone de sol uscat şi nisipos. La marginea mlaştinii, commando-ul se opri încă o dată să se odihnească şi să-şi curețe armele, mai ales mecanismele de dare a focului şi încărcătoarele cu muniție.

O geană de lumină făcea cerul să se lumineze la sud-est, părând puternică şi supărătoare după întunericul tăcut din mlaştină.

Pulsul lui Roselli crescu pe măsură ce studia această lumină printr-un binoclu puternic. La cinci sute de metri, modernul aeroport Shuaba era construit pe pământ recuperat prin desecarea mlaştinii. Privind de la nivelul solului, Roselli putea să vadă turnul de control şi hangarele aeroportului civil. La dreapta erau mai multe clădiri, un turn mai mic şi barăcile bazei miliare aeriene. Dincolo de aceasta, pe versantul unei coline şi abia vizibil prin strălucirea luminilor aeroportului, era un mic orăşel, Zabeir.

Chiar în fața turnului de control, prins in fascicolele de lumină ale unei duzini de reflectoare puternice, staționa un avion de transport C-130 Hercules. Foarte vizibil pe marele ampenaj vertical era steagul albastru deschis al Națiunilor Unite.

Roselli începu să respire uşor imediat ce-şi coborî ochelarii, dar în acelaşi timp focul ce-i ardea în vene deveni parcă mai intens. Commando-ul a ajuns la obiectiv, după ce au fost paraşutați într-un lac, apoi s-au târât kilometri întregi prin mlaştină printr-un teritoriu controlat de iraqieni, şi au făcut-o neobservați. Dar, abia acum, era gata să înceapă adevărata distracție.

0210 Zulu +3
Aeroportul Shuaba, Iraq

Lieutenant Vincent Cotter privea prin binoclu avionul Națiunilor Unite, căutând atent santinelele care ştia că trebuie să fie acolo. Rampa din spate, ca şi uşile pentru marfă erau închise, dar o autoscară ca pentru avioanele civile era dispusă la uşa din față. Intraseră trupele iraqiene în avion? Mai erau ostaticii la bord? Nu se putea răspunde la aceste întrebări de aici.

Plutonul trei se informase amănunțit asupra situației ieri după-amiază la Dahran, iar Cotter studiase fotografiile aeroportului Shuaba luate de pe orbită de satelit şi de la mare altitudine de un avion de recunoaştere Aurora aparținând Air Force.

Amândouă sursele arătau că *Herky Bird*[18] era bine păzit. Conform ultimei comunicări radio a echipajului UN, în urmă cu vreo opt ore, trupele iraqiene încă respectau statutul suveran de extrateritorialitate al avionului şi nu urcaseră la bord. Dar, se gândi Cotter, situația se putuse schimba uşor în ultimele câteva ore. Commando-ul SEAL trebuia să acționeze cu atenție, pornind de la presupunerea că trupele iraqiene erau deja la bord. Cât despre inspectorii ONU, dacă mai erau în avion, numai o privire mai de aproape putea da un răspuns.

Criza se declanşase ieri la 0930, când C-130 decolase de pe aeroportul Al-Muthana din Baghdad spre Shuaba în vederea unei inspecții neprogramate pentru descoperirea armelor

[18] Herky Bird - poreclă dată avionului C-130 Hercules.

chimice şi biologice depozitate lângă al-Basra. Pontul care a determinat inspectorii ONU să vină în acest oraş vechi de 1400 ani provenea dintr-o sursă sigură; inginerii germani care ajutaseră la construirea instalației cu zece ani mai înainte prezentaseră planuri şi fotografii. Instalațiile de la al-Basra au fost folosite aproape cu siguranță la producerea şi stocarea agenților CB (chimici & biologici), iar prezența unei pardoseli de beton neobişnuit de groase sub o parte a fabricii a sugerat că ar putea fi legată de programul nuclear al Iraq-ului.

Sosind pe neaşteptate la Shuaba, douăzeci de km est de al-Basra, cincisprezece inspectori ONU şi-au descărcat Land-Rover-ele şi au descins la instalațiile suspectate, construite la jumătatea drumului dintre al-Basra şi aeroportul Shuaba şi deghizate ca o făbricuță de maşini unelte.

Acolo, inspectorii au trecut de santinelele iraqiene dezorientate sechestrând un număr de dosare şi alte dovezi fizice, apoi au plecat cu ele spre aeroport.

Tocmai încărcau documentele la bordul avionului când, trupe iraqiene – recunoscuți ca membri ai Gărzii Republicane[19] – au sosit, cerând înapoierea documentelor secrete. Când comandantul suedez al echipei ONU a refuzat, situația s-a blocat.

Iraqienii au interzis decolarea avionului Hercules, până când documentele confiscate nu sunt returnate.

Blocaje similare s-au întâmplat şi mai înainte, la începutul Războiului din Golf din ’91. Toate însă, au fost rezolvate paşnic. Totuşi, de data aceasta, situația era mai urgentă şi mai periculoasă. Consiliul Militar iraqian – considerând incidentul ca fiind o grosolană violare a suveranității naționale – amenința să distrugă avionul decât să-i permită să părăsească țara.

Ca circumstanță agravantă a situației, unul dintre inspectorii ONU de la bord era american, un coordonator CIA[20] pe nume Arkin; Compania[21] îl voia pe Arkin plecat din Iraq, şi prezent la Langley pentru lămuriri urgente.

Din tonele de ordine operaționale primite, Cotter ghici că Agenția a dat peste ceva al dracu’ de important în al-Basra.

SEAL 7 a fost numită de Pentagon să execute misiunea, cu numele de cod Operațiunea *Blue Sky*, o infiltrare sub acoperire în Iraq pentru salvarea ostaticilor.

Cotter întoarse binoclul către est, unde două autobuze vechi, ruginite fuseseră parcate de-a curmezişul pistei, blocând efectiv decolarea. Alte jeep-uri erau şi ele parcate alături, şi *Lieutenant* SEAL putea vedea scânteierea unor țigări aprinse. Le simțea şi mirosul. Când vântul bate pe direcție, este posibil să detectezi mirosul unei țigări chiar şi de la trei km; acestea aveau tutun tare şi iute. Se gândi că erau fie turceşti, fie ruseşti.

— Pot să dobor cei patru *ostili* de la baraj, *Skipper*[22], şopti Martin Brown lângă el. Brown avea carabina Remington Model 700 pregătită, cu un vizor de noapte AN/PVS-4 gata montat.

— Stai să mai arunc o privire, Magic. Ochelarii de noapte ai lui Cotter distingeau siluetele umane până la cca 150 m. Luă carabina lui Brown şi, privind prin vizor, reuşi să vadă până la peste 400 m.

Yeah... erau acolo. Demascați de strălucirea verde-gri, patru soldați iraqieni tolăniți în vehicule, fumau, discutau, dar nu păreau alarmați.

Reorientând vizorul carabinei către C-130, mai văzu doi soldați stând pe treptele scării avionului. Continuă să numere: trei se odihneau stând jos sub avion, şi un altul sus pe rampa turnului de control. Zece în total... cu siguranță însă că mai erau şi alții, probabil in clădirea terminalului, în hangare, sau în cele trei camioane militare parcate lângă intrarea turnului de control.

Înapoie carabina lui Brown, apoi îşi verifică ceasul, acoperind cu grijă lumina cifrelor. Ora 0215. Era aproape timpul să înceapă.

---

[19] Garda Republicană - trupe de elită ale Armatei iraqiene aflate sub comanda directă a lui Saddam Hussein.
[20] Central Intelligence Agency – Agenția Centrală de Informații.
[21] Compania - denumire argotică pentru CIA.
[22] Skipper - comandantul unui vas, al unei echipe, grupe.

Vincent Xavier Cotter, rezervat, taciturn, fiul cel mare al unei familii catolice, nu părea a fi un războinic. În timpul liceului dorea să ajungă preot, dar după moartea tatălui său, abandonă ideea, trebuind să muncească pentru a-şi întreţine mama şi cei doi fraţi mai mici. În cele din urmă obţinu diploma G.E.D.[23] şi se înrolă în Navy, socotind că va putea trimite mai mulţi bani acasă, de vreme ce guvernul îi asigura casa şi masa.

Viaţa din Navy i se potrivea. Patru ani mai târziu, ca mecanic clasa a II-a, se reînrolă pentru încă şase ani, intrând în acelaşi timp în şcoala BUD/SEAL de la Coronado, California.

Nu prea era sigur de ce se oferise voluntar pentru antrenamentele BUD/S[24], gândindu-se doar că probabil vrea să-şi dovedească ceva lui însuşi, o provocare pentru minte şi trup. Antrenamentul SEAL a fost desigur o provocare, un coşmar de noroi, epuizare, umilire şi munca istovitoare, dincolo de tot ce s-ar putea imagina vreodată, un curs-iad conceput pentru a elimina pe cei care nu sunt de-a dreptul perfecţi din punct de vedere fizic şi mental.

Încă mai visa acel clopot blestemat.

Fusese montat la un capăt al terenului de antrenament, „polizorul", aşa cum era bine cunoscut de echipele de recruţi care-şi executau acolo exerciţiile. Orice cursant BUD/S care voia să abandoneze, putea să o facă la orice oră din zi sau noapte, făcând doar să bată clopotul de trei ori. În timpul perioadei de zile lipsite de somn, dar pline de antrenamente fizice extreme, numite oficial Săptămâna Motivaţională – dar pe care stagiarii au numit-o întotdeauna Săptămâna Iadului – doi recruţi BUD/S erau desemnaţi să care clopotul peste tot unde mergeau echipele. Voiau să-l facă să sune! Oh, cum ar fi vrut să-l facă să sune! Au fost momente când Cotter şi-a dorit atât de intens un duş şi nişte haine curate şi un somn lung de opt ore, neîntrerupt, încât ar fi făcut orice, orice ca să le obţină.

Cu excepţia abandonului. A rămas şi a absolvit cursul – doar unul din doisprezece, dintr-un efectiv iniţial de şaizeci. După o obişnuită perioadă de verificare, a câştigat în sfârşit râvnitul „Budweiser", (insigna vultur / trident / pistol-cu-cremene), emblema SEAL, purtată cu mândrie în stânga pieptului.

Anul următor a servit în SEAL – Commando 2, staţionată la Little Creek, Virginia, şi a participat la raidurile asupra instalaţiilor petroliere iraniene, în timpul aşa-zisului „Război al petrolierelor" din anii `80. În 1986 s-a calificat pentru NESEP, un program educaţional al Marinei prin care a efectuat cei patru ani de colegiu şi zece săptămâni de cursuri la Şcoală de ofiţeri (în vara dinaintea anului terminal). După BUD/S, colegiul i s-a părut o vacanţă, iar obligaţiile de la OCS -„Găinaţ"[25], în Providence, Rhode Island, au fost un veritabil lux. A reuşit chiar să găsească timp să se însoare şi să facă un copil, o fată. Absolvent *Ensign*[26] în 1990, a fost imediat realocat unităţilor-commando, servind cu SEAL 4 în războiul din Golf, apoi preluând comanda plutonului 3 din nou formata SEAL Commando 7.

Îşi verifică ceasul din nou. Ora 0230. Era timpul.

Acţionă radioul, vorbind încet în microfonul lipit de buze.

— *Gold*, sunt *Blue*. Autentificare *Sierra Tango 5*.

— *Blue*, *Gold* – auzi în cască; vocea era a *Lieutenant j.g.*[27] Ed DeWitt, 2-IC[28] – Recepţionat. Autentificare *Foxtrot 3-9. Lockpick*.

Echipa lui DeWitt era pe poziţie şi gata să acţioneze.

— Am înţeles, *Gold*. Aşteaptă.

---

[23] G.E.D. - General Educational Development (General Education Diploma, General Equivalency Diploma, Graduate Equivalency Degree) este o diplomă de absolvire a liceului. Uzual i se spune „Good Enough Diploma" – diploma suficientă.
[24] Basic Underwater Demolition/SEAL – este un antrenament special de 6 luni la Centrul Naval din Coronado, California.
[25] OCS – joc de cuvinte între acronime: Officer Candidate School – Organized Chicken Shit.
[26] Ensign – grad militar în US Navy (con NATO – OF-1), echivalent *aspirant*.
[27] Lieutenant j.g. – (junior grade) grad în US Navy, mai mic decât *Lieutenant*, dar superior *Ensign*.
[28] 2-IC - Second in Command – adjunctul comandantului.

Alunecând uşor prin întuneric, ajunse la Higgins care tocmai pusese în funcțiune un mic radio-satelit, şi îl cuplă cu un codificator KY-57. Antena, o umbrelă pliabilă de numai 30 cm diametru, a fost deja montată şi aliniată cu satelitul MILSTAR aflat la 36.000 km deasupra Ecuatorului.

— Deci, *Lieutenant*...? întrebă încet Higgins. Îi dăm drumu'?

— Aşa ar trebui. Doar dacă Washington-ul nu hotărăşte altceva.

Luă microfonul în mână.

— *Fairyland*, *Fairyland* – apelă în şoaptă. Aici *Blue Water*.

— *Blue Water, Fairyland* – auzi în cască după un moment de întârziere. Te auzim.

— *Fairyland, Blue Water*. *Lockpick*. Repet, *Lockpick*.

— *Blue Water*, confirm *Lockpick*. *Cold Steel*. Repet, *Cold Steel*.

Adrenalina se revărsă în venele lui Cotter. Misiunea continua!

— Recepționat, *Fairyland*. *Cold Steel*. *Blue Water* terminat.

Cotter puse aparatul în rucksack, privindu-l în ochi pe Higgins.

— Îi dăm drumu'!

Higgins – zis şi „profesor Higgins"[29] pentru pasiunea lui pentru cărți – răspunse cu un zâmbet de ucigaş maniac, dinții sclipindu-i pe fața camuflată cu negru, ieşită parcă dintr-un coşmar.

1835 Zulu -5
Joint Special Operations Command Center[30]
Pentagon

În timpul primelor ore ale campaniei *Desert Storm*, un spion iraqian mai atent ar fi putut trage concluzia că se întâmplă ceva deosebit, după numărul mare de pizza livrate atât la Casa Albă cât şi la Pentagon. Adevărat sau nu, în această noapte câteva cutii erau deschise pe masă, lăsând să se vadă câte o pizza pe jumătate mâncată. Cei din cameră, totuşi, acordau mai puțină atenție cinei, decât marelui monitor Tv de pe consolă. Uniformele arătau că sunt prezente diverse servicii din Army, Navy, Air Force, amestecate cu civili ce includeau ofițeri de legătură cu CIA şi un subsecretar de stat de la Ministerul Apărării.

Captain[31] Phillip Thomas Coburn se simțea oarecum depăşit între atâția oficiali în costume civile şi ofițeri superiori galonați la greu, dar... până la urmă, era un SEAL, iar ceea ce se desfăşura pe ecran era o operațiune SEAL. Veteran, cu 25 ani de serviciu militar, începuse cu SEAL 2 în Vietnam. Acum era comandant al SEAL 7, o unitate de elită ultrasecretă, organizată în 4 plutoane a câte 40 luptători fiecare.

Luminile din încăpere erau stinse, fețele celor prezenți fiind luminate doar de fosforescența stranie a monitorului. Se auzea murmurul a numeroase voci: comentariile piloților şi ale SEAL ce vorbeau între ei prin radiourile tactice. Operațiunea *Blue Sky* era foarte complexă, implicând mult mai multe resurse, nu doar Plutonul SEAL aflat acum în acțiune.

Ce se vedea acum pe ecran era o imagine aeriană a aeroportului; un gigant avion cvadrimotor, văzut direct de deasupra lui, staționat pe pistă, era perfect vizibil. Nişte puncte luminoase mişcătoare păreau, prin comparație, nişte furnici.

Privind ecranul, Coburn simți un fior. Aceia erau oamenii lui ce se mişcau ca nişte umbre pe monitor. Dumnezeule, cât ar fi vrut să fie cu ei!

— Te simți bătrân, Phil? murmură o şoaptă lângă el.

— Bagă-ți-o, Paul! şopti la rândul său, iar celălalt rânji în întuneric.

---

29 Profesor Higgins - personaj din „Pygmalion" (My Fair Lady – în varianta ecranizată) de George Bernard Shaw.
30 JSOCS – Centrul de Comandă Reunit al Operațiunilor Speciale.
31 Captain – grad în US Navy (cod NATO OF-5), echivalent *colonel*.

Captain Paul Mason era singurul prieten al lui Coburn în acea încăpere, tot un veteran al commando-urilor din Nam[32]. O rană căpătată în urmă cu doisprezece ani la un salt cu paraşuta, îl scosese din statutul de combatant, dar continua să se considere un membru SEAL. Odată ce ai fost unul dintre ei, rămâi cu ei, indiferent ce trebuie să faci în prezent. Acum Mason *staff officer*[33] în cadrul SEAL, ocupându-se de reprezentarea acestora la USSOCOM – Comanda Operațiunilor Speciale – care dirija toate unitățile SPECWAR, incluzând Forțele Speciale ale Armatei, Forțele Delta şi SEAL.

Experiența de luptă comună îi împrietenise pe cei doi. Mason nu mai era un SEAL activ, în timp ce Coburn deşi îşi menținuse calificarea cu un impetuos regim zilnic de alergări, exerciții, antrenamente, ajunsese blocat într-un birou. Ultima lui participare la o misiune fusese în Grenada, şi la vârsta de cincizeci de ani îşi simțea ceasul biologic.

„La dracu'!", gândi, uitându-se la monitor. „Ar trebui să fiu acolo, nu să dădăcesc o gaşcă de *costume şi galoane*[34] în subsolul de la *Fort Fumble*[35]!"

— Eu tot nu pricep ce văd! se plânse un amiral.

Se numea Thomas Bainbridge şi era comandantul NAVSPECWARGRU-2, (SEAL-Coasta de Est, cu Cartierul General la Little-Creek).

— Imagini termice în timp real, *Admiral*[36].

Mason continuă cu voce scăzută:

— Computerul îmbunătățeşte şi corectează imaginea pentru a o face statică şi sub acelaşi unghi. Chiar acum avionul Aurora se roteşte deasupra zonei Shuaba la 30.000 m altitudine... atât de sus nu poate fi văzut de la sol nici în timpul zilei, şi cu atât mai puțin în mijlocul nopții. Senzorii în infraroşu sunt incredibil de sensibili. Ceea ce vedeți este căldura corpurilor luptătorilor SEAL în timp ce execută atacul. Tipul acesta solitar din Turnul de Control este probabil un soldat iraqian. Aceste străluciri albe par a fi motoare calde. Probabil două jeep-uri au parcat acolo în ultimul timp. Şi... se pare că mai sunt încă patru gărzi în jeep-uri.

— Într-acolo se îndreaptă – zise un general din Air Force, arătând spre partea stângă a ecranului. Poți să faci un zoom pe zona asta?

Un operator tastă câteva comenzi şi imaginea de pe monitor se schimbă, focalizându-se pe patru fantomatice forme ce se mişcau rapid, în salturi scurte, peste fondul albastru întunecat al solului ce contrasta cu verdele unui grup de clădiri. Trei alte forme rămăseseră pe loc în spate. La o privire atentă, una dintre ele părea să fie un om aflat sus pe un mic dâmb, ce ținea în mâini un obiect lung şi întunecat. Desigur, lunetistul echipei.

— Detaliile sunt absolut uimitoare – remarcă un *colonel*.

— Bine ați venit în secolul XXI, *Colonel*, spuse unul dintre costume, un ofițer de legătură CIA. Luă o felie de pizza cu pepperoni şi unii dintre ceilalți chicotiră.

Coburn nu spunea nimic, dar continua să urmărească acțiunea tăcută a oamenilor săi pe ecran. Comentariile stupide despre acțiunile de luptă îl deranjau, dar, ca prieten al celor din echipa de pe teren, îşi repetă sieşi: *„Când un găozar mănâncă rahat, nu-l băga în seamă!"*

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Mason îi făcu cu ochiul.

Coburn îşi ridică ochii spre tavan, apoi se aplecă spre monitor.

— Putem să avem o imagine mai largă, vă rog? ceru în şoaptă.

Imaginea sub unghi îngust cerută mai înainte arăta doar o singură echipă alergând în fața avionului; dar pe teren era un întreg pluton, 40 de oameni, iar el voia să aibă o imagine de ansamblu, nu doar o părticică.

---

[32] Nam – Vietnam.

[33] Staff officer - categorie de ofițeri necombatanți aflați pe funcții în care filtrează/dirijează informațiile între nivelele de comandă şi cele de execuție ale sistemului ierarhic.

[34] Civili şi militari.

[35] Fortul Neîndemânaticilor – în jargon – Pentagonul.

[36] Rear Admiral (lower half) – grad militar în US Navy (cod NATO - OF-6), cel mai mic dintre cele cinci trepte ale gradului de *Admiral*; echivalent *contraamiral*.

Operatorul tastă comenzile adecvate, şi C-130, mare cât tot ecranul, se micşoră la dimensiunile unei jucării aflată lângă un mic grup de clădiri.

Conform planului, două echipe SEAL s-au apropiat de obiectiv separat. *Gold Squad* trebuia să neutralizeze gărzile blocajului de pe pistă şi din Turnul de Control; *Blue Squad* trebuia să doboare gărzile din jurul avionului şi de la bordul acestuia.

Coburn putea vedea doar umbrele termice în mişcare, ale celor două grupuri SEAL cum se desfăşurau peste câmpul de zbor. Doi oameni se târau către iraqienii de la barajul de pe pistă. Ceilalți ocupau poziții în jurul avionului.

— *Fairyland, Tally 3* – se auzi în difuzoarele din încăpere. *Hot Iron*, repet, *Hot Iron*.

General Bradley, ofițer de Aviație, ridică capul, auzind transmisia, redirecționată printr-un alt avion AWACS aflat în zbor undeva deasupra Nordului Arabiei Saudite.

— Aha! E *Tally 3*! Începem!

Tally 3 era o pereche de avioane de vânătoare *stealth*[37] F-117 ce se roteau la sud de al-Basra. Când au fost informate că SEAL erau gata de atac, avioanele negre, virară spre nord apropiindu-se de obiectiv. Ținta lor era bunker-ul de comandă al unei baterii de rachete SAM[38] iraqiene de pe dealurile de dincolo de oraşul Zabeir. Când bunker-ul va sări în aer, plutonul SEAL va lansa atacul.

Tensiunea din încăpere creştea, devenind sufocantă. Chiar şi aici, în camera întunecoasă, aflată la mii de km de locul unde acțiunea avea loc, Coburn simțea vechile-i reflexe de bătrân luptător redeşteptându-se. Simțurile i se ascuțeau; i se părea că poate să simtă nu numai mirosul de pizza, dar şi respirația şi sudoarea şi aftershave-ul fiecărui om prezent în cameră. Putea să audă zumzăitul computerelor, şuieratul aerului condiționat, agitația din vocile anonime de la radio ale echipajului AWACS anunțând ora şi confirmând că *Cowboy 1*, *2* şi *3* sunt toți în aer.

Voia cu disperare să fie iar pe câmpul de luptă, cu Plutonul 3.

— Dom'le… – zise unu' rânjind – aşa se duce lupta în război!

Cumva, Coburn reuşi să reziste tentației de a-i îndesa pizza pe gât individului, cu un pumn zdravăn.

0236 Zulu +3
Aeroportul Shuaba, Iraq

— Îl ai în vizor?

— E ca şi mort, Skipper. Doar că nu o ştie încă.

Brown se lungi lângă Cotter, cu Remington-ul sprijinit pe mâna stângă, nemişcat, cu ochiul drept lipit de apărătoarea de cauciuc de la ocularul lunetei de noapte pentru a evita formarea unei pete de lumină pe față.

— Dă ordin şi l-am ras!

Cotter îşi verifică din nou ceasul. *Tally 3* ar trebui să-şi facă simțită prezența în orice moment. Invizibil pe radar, pe neauzite ca moartea, un F-117 lansase deja o bombă inteligentă Paveway-11 în greutate de 1 t ce plana ghidată de raza laser drept spre uşa bunker-ului SAM.

Un flash galben lumină cerul la sud-est, uimitor, absolut silențios, pe măsură ce se transforma într-o minge de foc ce se ridica de pe colinele de dincolo de Zabeir. Cotter se uita prin binoclu la soldații iraqieni de lângă C-130. Acum toți erau în picioare, uitându-se la foc cu gurile căscate.

— *Knock, knock* – făcu Higgins – apel de la Avon.

---

[37] Stealth - nedetectabile (invizibile) de radar.
[38] SAM - Surface-to-Air Missile (rachete sol-aer).

Apoi tunetul exploziei bombei coborî dinspre dealuri, şi Cotter puse mâna pe umărul lui Brown.

— Foc!

Carabina lunetistului icni, *click*-ul fiind înghiţit de zgomotul îndepărtat ca al unei cascade al exploziei. Pe rampa turnului de control santinela iraqiană se poticni pe spate, scăpă arma, apoi căzu rămânând nemişcat. Brown deja ochise alte ţinte, gărzile din faţa avionului, care se uitau la explozie vorbind între ei. Trase din nou, şi un iraqian, cu triunghiul roşu al Gărzilor Republicane vizibil pe veston, muri cu mâinile pe şolduri. Înainte ca vreunul dintre camarazii lui să reacţioneze, patru forme întunecate, voluminoase, cu echipament neobişnuit, cu feţele pictate în negru, cagule pe cap, cu ochi sclipitori de insecte monstruoase – ochelarii de vedere noaptea – apărură dintre umbrele nopţii deschizând focul.

Brown schimbă ţintele din nou, una după alta, începând să lovească reflectoarele ce înconjurau avionul.

0237 Zulu +3
Pista aeroportului Shuaba, Iraq

În filmele de la Hollywood se susţine că nici un amortizor de sunet pentru arme nu este complet silenţios. Pistoalele mitralieră MP5SD3 ale celor din SEAL se auzeau ca o tuse înăbuşită când trăgeau. Roselli trimise două rafale scurte într-un soldat iraqian de la o distanţă de 50 m aruncându-l pe spate ca o păpuşă dezarticulată.

Pe flancuri Doc Ellsworth şi Mac MacKenzie traseră în acelaşi timp cu Roselli, doborându-i pe ultimii trei iraqieni în mai puţin de o secundă.

Boomer Garcia le acoperea spatele gata să tragă cu combo M-16/M203 în timp ce controla întunericul din jurul lui C-130.

Roselli alergă spre Hercules, simţindu-se vulnerabil. Clădirea terminalului dincolo de avion, ferestrele înclinate ale turnului de control, întunecate, erau ameninţătoare.

Se îndreptă sub aripa lui C-130, şi trase o rafală în spinarea unui iraqian întins pe jos. În apropiere, Doc se asigura şi el trăgând în altul.

În timpul planificării misiunii, au fost nişte discuţii referitoare la faptul dacă trebuie sau nu să ia prizonieri, în special în această fază a operaţiunii când ceva informaţii dacă iraqienii erau deja la bord sau nu, ar fi fost al dracu' de utile. În final se hotărâse că nu era timp pentru interogatorii şi verificarea informaţiilor primite. Mai bine doar poc-şi-gata, bazându-se pe viteză şi surpriză pentru a-i neutraliza pe băieţii răi ce aşteptau la bordul lui Herk.

Cât despre luarea de prizonieri, ei bine... Împuşcarea prizonierilor de război (POW[39]) era o violare directă a Convenţiei de la Geneva. Ordinele primite de plutonul 3 prevedeau ca prizonierii să fie trataţi „conform SOP”[40], fiecare înţelegând că nu va fi nici un prizonier.

— *Clear*[41]! – anunţă Ellsworth de pe partea cealaltă a avionului.

— *Clear*! – confirmă şi MacKenzie de la picioarele scării de îmbarcare.

Corpul unui iraqian era căzut pe spate, cu braţul drept peste piept într-o poziţie incomodă. În timp ce Roselli se apropia, braţul alunecă fără vlagă pe tarmac[42]. Instinctiv, îi trase o rafală în piept.

— *Clear*!

---

[39] POW - Prisoner of war – prizonier de război.
[40] SOP - Standard Operating Procedure – procedura standard/regulamentară.
[41] Clear - Liber, zonă securizată.
[42] Tarmac – suprafaţa pistei de decolare.

— *Alfa, Bravo* – comunică MacKenzie prin radio – Faza 1, *Clear*. Cinci *tango*, cinci morți. Trecem la Faza 2.

Tango era codul SEAL pentru terorişti. Roselli ştia că aceşti iraqieni nu fuseseră terorişti. Fuseseră doar nişte soldaţi, făcând ceea ce li se ordonase să facă.

Din nefericire pentru ei, acelaşi lucru se putea spune despre SEAL-Commando 7, Plutonul 3. Iar SEAL erau foarte buni în ceea ce făceau, mai mult, o făceau cu o naturalețe şi o precizie nemaiîntâlnită.

— Mişcă-te, Razor[43]! zise MacKenzie, folosind numele din echipă al lui Roselli. Sus scara! *Go! Go! Go!*

— Ok, Big Mac. Introduse un încărcător plin în pistolul-mitralieră, apoi se repezi spre scara de pe laterala avionului. Era întuneric – reflectoarele din jurul lui C-130 erau terminate datorită „amabilității" lui Magic Brown – dar îşi ridică de pe ochi NVG-ul, ca să nu-i fie obturată vederea periferică absolut necesară în luptă. Fu aproape să cadă dând peste corpul unui iraqian lungit pe scări, dar se redresă şi continuă să urce, urmat de Doc şi Mac, sub supravegherea lui Boomer aflat la baza scării cu al său lansator de grenade 203, gata de tragere. Uşa de acces a echipajului în avion era închisă, dar Roselli avea cheia-T necesară.

Împinse uşa masivă, apoi aşteptă să vadă dacă cineva reacționează cu foc de armă asupra sa, după care pătrunse în interior.

La bordul lui C-130 uşa aceasta dă într-un lung coridor de acces ce traversează întreg avionul. Deci, spre dreapta pasajul duce până în marea cală; la stânga, spre înainte câțiva paşi, apoi coteşte brusc la dreapta şi sunt câteva trepte până la cabina de pilotaj.

Roselli se întoarse spre dreapta şi merse drept înainte cu automatul MP5 pregătit, până ajunse în cală.

În urma lui, Mac o luase la stânga pentru a asigura cabina de pilotaj. Doc îl urmase pe Roselli ajutându-l să asigure cala.

Cala era luminată doar de două mici becuri-lumini de veghe, aflate în partea de sus a bordului din dreapta. La lumina lor slabă, Roselli putea vedea câțiva oameni dezorientați, unii deja în picioare, alții abia ridicându-se din sacii de dormit întinşi pe jos. Unii purtau haine civile, alții echipament militar, dar toți aveau pe braț banderola albastră a ONU.

Erau şi două Land Rover chiar în fața rampei de descărcare, pline vârf cu cutii de carton.

Orele de practică ale echipelor SEAL în casele-machetă îl antrenaseră pe Roselli să cerceteze o încăpere într-o clipită, dându-şi seama instantaneu care sunt băieții răi şi cei buni. Nici unul din această grămadă nu avea vreo armă, deşi unii purtau tocuri de pistol. Nici unul nu avea aerul că acționează după un plan prestabilit. Toți erau înspăimântați, confuzi, şi destul de amețiți.

— Ce dracu' se-ntâmplă? strigă careva în engleză. Se mai auzi o voce agitată în franceză, apoi alta probabil în suedeză.

— Toată lumea, CULCAT! – urlă Roselli, sperând că tonul vocii sale va fi clar şi pentru cei ce nu vorbeau engleza.

— Suntem Forțele Speciale Americane! Toată lumea, CULCAT!

Un tip solid, blond purtând uniformă şi beretă albastră se apropie, cu mâinile ridicate.

— Sunteți... americani?

— Vă rog să vă aşezați, domnule – replică Roselli aspru, cu automatul neclintit. Nu vreau să fiu nevoit să vă împuşc. ACUM!

Omul se execută imediat, strigând şi către ceilalți un ordin să se conformeze. În câteva clipe toți erau lungiți pe podea. C-130 era sub control.

Inspectorii ONU se uitau îngroziți la Ellsworth care se mişca păşind peste ei pentru a cerceta şi restul calei. Roselli le înțelegea reacția.

Echipamentul negru de luptă, vestele antiglonț cu buzunare, încărcate cu grenade, magazii de cartuşe, pumnal, radio; fețele camuflate cu negru din care doar ochii şi dinții se

---

[43] Razor - lamă, brici.

vedeau; armele şi NVG-urile de pe frunte, toate la un loc alcătuiau o imagine terifiantă, de coşmar.

În timp ce Ellsworth ținea arma spre ocupanții avionului, Roselli îi numără rapid. Erau cei cincisprezece inspectori ONU, plus patru membri ai echipajului. Nouăsprezece din nouăsprezece, şi nici un suspect ostil ascuns printre ostatici.

— A urcat vreun iraqian la bord? întrebă Roselli pe inspectorul şef.

— N-nu, d-le! Ne-au dat ultimatum până în zori să predăm documentele.

— Se pare că noi am venit chiar la timp – spuse Ellsworth, arătându-şi dinții foarte albi în contrast cu fața vopsită în negru.

— Cala, *Clear*! Roselli anunță prin radio : *Hotels secure!*

Hotels însemna ostateci. Dacă ar fi fost băieți răi la bord, cei din SEAL le-ar fi legat mâinile şi iar fi „securizat" unul câte unul, dar acest lucru nu mai era necesar acum.

O secundă mai târziu apăru MacKenzie.

— Cabina de pilotaj, *Clear*! Treabă simplă!

Apăsă butonul de transmisie al stației Motorola:

— *Alfa, Bravo!* apelă. Faza 2, *Clear*! Negativ *tangos*. Avem pachetul. Nici o avarie!

0239 Zulu +3
Pista aeroportului Shuaba, Iraq

— Avem pachetul. Nici o avarie!

Cotter auzi aceste vorbe atât de aşteptate şi lăsă să-i scape un oftat de uşurare. Fraza-cod însemna că toți cei din ONU erau în siguranță, prima parte a misiunii îndeplinită cu succes.

Mai rămânea doar retragerea.

— *Alfa*, aici *Charlie*!

Era Nicholson, unul dintre cei doi oameni ai grupului *Gold* trimişi să doboare gărzile de la barajul de pe pistă.

— *Clear*! Patru *tango* doborâți!

Mai rămăsese doar o secțiune a commando-ului care nu raportase încă. Delta, formată din restul grupului *Gold* – DeWitt, Wilson, Fernandez, Holt, şi Kosciuszko – avea sarcina descurajantă de a curăța terminalul aeroportului şi Turnul de Control care privea amenințător spre avionul Hercules, ca un paznic din turnul închisorii.

— *Delta*, aici *Alfa*. Raportează!

În loc de răspuns, se auziră doar un şir de *click*-uri, ce aducea la cunoştință că erau cam ocupați momentan.

0242 Zulu +3
Turnul de Control Shuaba, Iraq

Charles „Chucker"[44] Wilson se propti de o parte a uşii, iar *Chief*[45] Kosciuszko de cealaltă. Acesta era cel mai periculos moment al acțiunii de curățare a unei clădiri, trecerea printr-o uşă închisă fără a avea habar ce te aşteptă dincolo.

Aruncarea unei grenade înăuntru era tehnica preferată de curățare a unei camere, dar până acum asaltul fusese dus în linişte perfectă, şi cu cât commando-ul SEAL îşi lăsa vecinii să doarmă, cu atât mai bine.

---

[44] Chucker - *Chuck* este diminutivul uzual pentru Charles. *Chucker* (în slang, printre altele) este unul care aruncă în aer orice, fără să aibă habar de ce.
[45] Chief - termen care intră în denumirea gradelor echivalente cu plutonier.

Deci, Kosciuszko dădu din cap către Chucker, iar acesta îi răspunse la fel. Kos făcu un pas înapoi, lovi uşa în mijloc unde era mai subțire şi zdrobind-o, o deschise. În acelaşi timp, calm, Wilson năvăli în cameră cu HK-ul ținut strâns, sus, gata de tragere.

Nimic. Câteva paturi, unul arătând ca şi cum s-a dormit în el de curând.

Nici unul nu purta NVG-ul. Acestea erau amplificatoare de imagine, având totuşi nevoie de ceva lumină ambientală pentru a funcționa. S-a decis înainte de a pleca în misiune că ochelarii de infraroşii, care „vedeau" căldura şi nu lumina vizibilă, erau prea grei pentru a fi cărați un drum atât de lung, oricât ar fi meritat ei. În schimb, amândoi aveau montate sub cilindrul gros al amortizorului de sunet de la MP5SD3 câte o lanternă mică dar puternică. Aceasta putea fi folosită atât pentru cercetarea unei camere întunecoase, cât şi ca dispozitiv de orbire (quick-and-dirty aim-assist device) într-un schimb de focuri de aproape.

Chucker rămase pe vine lângă uşă cu HK-ul gata de tragere, în timp ce Kos se rotea prin cameră cercetând. Se mişcau rapid şi în tăcere.

— *Clear*! spuse Kosciuszko şi s-au retras din cameră. Chucker observă o uşă închisă şi încercă mânerul. Încuiat. Propti umărul şi încuietoarea ieftină cedă imediat. Înăuntru era o harababură de mop-uri, cutii, un cărucior metalic şi maldăre de cârpe.

— Chucker! auzi din radio. Mişcă-te! Mişcă-te!

Kos părea îngrijorat. Timpul pentru cercetare era foarte scurt.

— Vin!

— Kos, aici Rattler. – Ăsta era Fernandez – Suntem la Controlul Traficului. Negativ. Negativ. Nu sunt inamici.

— Recepționat, – spuse Kos, stând încă în uşa sfărâmată. Extragere. 2-IC, sunt Kos. Terminalul *Clear. Dry hump!*

— Recepționat – confirmă comandantul grupului, Lieutenant DeWitt. Mişcați-vă, Kos!

— Venim!

0245 Zulu +3
Pista aeroportului Shuaba, Iraq

— *Alfa, Delta!* Vocea lui DeWitt era pe canalul tactic. *Clear! Dry hump!*

Adică nu au găsit gărzi în interiorul terminalului. Cotter cerceta terenul cu binoclul, îngrijorat. Fuseseră acolo doar zece gărzi de la început? Ca să păzească avionul UN Herky Bird şi încărcătura de informații confiscate? La dracu'! Sigur trebuiau să fie mai mulți, mult mai mulți. Chiar dacă nu auziseră tăcutul asalt ucigaş al commando-ului SEAL, ar fi trebuit să reacționeze până acum la explozia de la Zabeir.

Unde dracu' erau?

— Vezi vreo mişcare pe-acolo? îl întrebă pe Brown.

— Negativ, *Skipper*. Ni'ic', decât ai noştri.

— Stai cu ochiu' mare. Dă-mi legătura prin satelit, profesore.

Higgins îi pasă radioul.

— *Sky Trapper, Sky Trapper* – apelă. Aici *Blue Water*.

— *Blue Water, Sky Trapper* – auzi în cască după un moment.

Sky Trapper era un avion AWACS al Arabiei Saudite, operat, cel puțin în noaptea asta, de Aviația americană. Avionul zbura deasupra nordului Arabiei Saudite, servind drept centru de comandă pentru acțiune îndepărtată a operației *Blue Sky*.

— *Sky Trapper, Blue Water. Cold Steel,* autentificare *Charlie India 2-3*. Avem pachetul intact, repet, avem pachetul intact. Suntem gata pentru livrare. Spune-le lui *Cowboy* şi *Shotgun* să-şi mişte fundurile rapid!

— Ha!... recepționat. Stai pe fază, *Shotgun* ar trebui să fie peste tine în orice moment. *Cowboy* e pe cal. ETA[46] şase minute.

— Recepționat, *Sky Trapper*. Aşteptăm. *Blue Water* terminat.

Dându-i înapoi radioul lui Higgins, Cotter ascultă întunericul. Da... acum auzea slabul şi îndepărtatul *whup-whup-whup* făcut de elicopterele ce se apropiau.

Schimbă canalul la Motorola, pe o frecvență pentru întregul pluton SEAL.

— *Blue* şi *Gold*, aici *Papa 1*. Vin *helos*[47]. Nu le doborâți, sunt ale noastre.

— Ok, *Papa 1* – spuse DeWitt – Dă-i 'nainte!

— Începeți să vă adunați oamenii aici, doi câte doi.

— Recepționat, *Papa 1*, *wilco*[48].

— Terminat.

Planul mergea acum ca ceasul, fiecare om cu o sarcină clară, cu un loc precis. Chiar acum, locul lui Cotter era la bordul lui Herky Bird cu restul unității sale.

Atinse umărul lui Higgins.

— Mă duc acolo. Voi doi stați pe loc până aterizează *Cowboy 1*, apoi săriți în el, OK?

— OK, L-T[49].

— Magic?

— Yeah, *Skipper*?

— Bună treabă. *Klumea* tirul tău aspra celor doi tango. Doi din două.

Fața lui Brown se despică cu un rânjet larg.

— Hey, mulțam, *Skipper*!

Cotter credea în laude, când acestea sunt meritate. Fusese destul de îngrijorat de începătorii din pluton – şi Magic Brown era unul dintre aceştia. Era în Navy de zece ani, dar numai de un an în SEAL, şi acum era prima dată când lua parte la lupte. Nu contează cât de dur e antrenat omul, cât de istovitoare este pregătirea lui, nu există nici o metodă de a şti cum va reacționa când va ucide pentru prima dată o ființă umană. Brown tocmai primise bărbăteşte botezul focului şi al sângelui.

Ridicându-se, Cotter părăsi adăpostul oferit de mica brazdă de pământ, alergă spre C-130. Departe, strălucirea exploziei bunker-ului SAM se transformase într-o pâlpâire, şi avionul era aproape pierdut în întuneric. La dracu'! Unde erau restul iraqienilor, petreceau în oraş? Fugeau spre al-Basra? Se pregăteau să-i prindă în capcană? Lui Cotter nu-i plăcea situația nici de-al dracu'.

0245 Zulu +3
Turnul de Control Shuaba, Iraq

Huruitul exploziei l-a trezit instantaneu. În timp ce camaradul lui, Ibrahim, era de gardă pe pasarela exterioară, sergentul Riad Jasim trăgea un pui de somn într-un mic birou din interiorul Turnului de Control; dar acum flăcările luminau cerul, Ibrahim era mort, iar nişte oameni ciudați, echipați în negru roiau prin umbrele de sub avionul UN.

Îngrozit, se ascunse într-o debara de la etaj, când auzi paşii uşori de pe scara exterioară a turnului. Încremenind când uşa acesteia se deschise, se făcu mic în spatele unor cutii goale de carton şi – *Insha' Allah*[50] – atacatorii n-au avut timp să cerceteze amănunțit.

Când aceştia au plecat, se sprijini cu spatele de zid, tremurând violent.

Jasim nu vorbea engleza, dar avea auzul bun. Mai auzise vorbindu-se în această limbă şi mai înainte, în timpul eroicei Mume-a-tuturor-bătăliilor când comandantul lui suprem, gloriosul Saddam, îi oprise pe invadatori la porțile Iraqului cu simpla amenințare a teribilelor

---

[46] ETA - Estimated Time of Arrival – timpul estimat până la sosire.
[47] Helos - Elicoptere.
[48] Wilco - Will comply – cod în traficul radiofonic – confirmare după primirea unor noi directive.
49 L-T [el-ti] – prescurtare de la Lieutenant.
[50] Insha' Allah - Slavă lui Allah.

sale arme. „*Terminal Clear! Dry hump!*” era în engleză, Jasim era sigur, chiar dacă sensul cuvintelor în sine era pentru el doar o bolboroseală.

Americanii erau aici, încercând să-şi elibereze avionul-spion!

După ce intruşii înarmaţi au plecat, Jasim se strecură afară din debara şi urcă scările până în camera cu pereţi de sticlă a turnului. Acolo, întins pe burtă, cu inima-i bubuind, se târî lângă uşa ce da către terasa ce înconjura etajul. Îşi lăsase puşca de asalt AKM afară, cu Ibrahim.

Nu era un erou. Era doar un fermier amărât din al-Kut până când armata l-a recrutat, dar credea în Saddam Hussein, considerându-l sufletul şi salvatorul poporului iraqian şi mai ştia că Paradisul îl aştepta dacă ar fi murit luptând cu americanii infideli[51].

Alunecă prin uşa deschisă, târându-se pe terasă. Ibrahim era întins de-a curmezişul, cu ochii deschişi, cu pieptul vestonului de uniformă îmbibat de sânge.

— Prietene – Jasim se aplecă deasupra cadavrului – te voi răzbuna.

Dar vorbele sfidătoare nu-i opriră tremuratul bolnăvicios care-l scutura. Găsi totuşi puteri să se controleze. Luă AKM-ul, introduse un cartuş pe ţeavă, şi se apropie de marginea terasei.

0248 Zulu +3
Aeroportul Shuaba, Iraq

Când *Lieutenant* Cotter ajunse la C-130, plutonul se desfăşurase deja formând un perimetru defensiv în jurul avionului. Doi membri ai plutonului *Gold*, Fernandez şi Holt, plantaseră patru balize stroboscopice aranjându-le în formă de Y. Partea de sus a Y-ului desemna zona de aterizare a elicopterelor, iar coada, direcţia vântului. MacKenzie se întâlni cu Cotter la marginea perimetrului. Masivul *Chief* schimbase micul HK cu o mitralieră mai mare. Acum, ghemuit pe tarmac, cu arma pregătită de foc, cu o bandă de muniţie 7,62 mm trecută peste umeri şi cu întreg echipamentul negru de camuflaj, texanul părea un adevărat Rambo.

Doar că adevăratul Rambo n-ar fi avut nici o şansă împotriva acestor ucigaşi ascunşi în umbrele nopţii. Se mişcau cu o eficienţă ucigătoare pe care Hollywoodul n-ar fi putut-o niciodată reproduce şi pe care până şi fanii înrăiţi ai filmelor de gen ar fi considerat-o imposibilă. Cotter se simţi cuprins de mândrie văzându-şi oamenii. Erau, incontestabil, cei mai buni luptători posibili.

— Plutonu’, aici *Blue 5*! – trosni brusc din radio vocea lui Ellsworth. Am mişcare. Doi… poate trei *ostili*. Direcţia 1-7-5, distanţa 1-1-0. Lângă hangarul mare.

Cot la cot, Cotter şi MacKenzie, lungiţi pe burtă, observau prin NVG capătul dinspre sud al aeroportului.

— Nu-i văd, *Skipper*. Tu?

— Negativ – spuse Cotter.

Acţionă radioul.

— Boomer! Aici *Papa 1*! Pasează-le o minge! Să vedem dacă vor să joace!

— Ok, *Skipper*. Şutez!

Un plesnitură seacă alături şi grenada de 40 mm lansată din M203-ul lui Garcia se arcui prin întuneric şi explodă cu un bubuit sălbatic.

Tabla subţire a hangarului cedă în mii de bucăţi, iar un trup în uniformă fu aruncat pe tarmac cu un plescăit sângeros.

De cealaltă parte a hangarului, un pistol-mitralieră trimitea rafală după rafală cu *clack-clack*-ul monoton specific unui AKM, flăcările de la gura ţevii străpungând tremurător întunericul.

---

[51] Infideli - necredincioşi; care nu sunt musulmani.

MacKenzie ripostă cu foc prelung de M-60 trimițând snopuri de trasoare verzi în noapte. Cineva dinspre umbrele de acolo urlă în agonie. 203-ul icni din nou, şi de data asta hangarul fu înghițit de vârtejul exploziei. Fragmente arzând se arcuiau până la o sută de metri pe tarmac, scoțând cozi răsucite de fum alb.

— Artă şi precizie! – concluzionă Boomer.

Jumătate din hangar ardea violent. Câțiva iraqieni alergau răcnind pe pistă, cu uniformele în flăcări, doar pentru a fi doborâți de rafalele scurte şi precise, ale celor din SEAL.

La lumina flăcărilor imense se vedea un mare număr de iraqieni alergând nebuneşte în parte cealaltă, spre colinele dinspre Zabeir, cei mai mulți fără arme, centuri sau căşti, unii fără vestoane, câțiva chiar fără haine.

— Cred că le-am aranjat baraca – observă sec MacKenzie.

Trei iraqieni înarmați sprintau peste tarmac către C-130, şi, întorcând mitraliera, îi doborî unul după altul.

— Cred că s-au hotărât că e timpul să *di-di-mau*[52].

— Recepționat, Mac. Doboară-i. Elicopterele sosesc.

Cu un vuiet, helicopterul, asemenea unei libelule monstruoase, tună deasupra pistei, cu scânteieri sinistre în ochi – lateralele carlingii – în care se răsfrângeau flăcările de la hangar. Vopsit în măsliniu închis, era un AH-1W SuperCobra al US Marine, dotat cu sistem de vedere noaptea în infraroşu şi cu o turelă M197 sub partea frontală.

— *Blue Water, Blue Water* – se auzi în radioul lui Cotter pe canalul de legătură aer-sol. Aici *Shotgun 1-1*. Ce se întâmplă pe jos, marinari? Ați muşcat mai mult decât puteți înghiți? *Over*.

— Negativ, *1-1* – replică Cotter. Dar avem nişte gagii neinvitați la bal. Ce-r fi să vă ocupați de hangar, la o sută de metri sud de zona balizată. *Over*.

— *Roger, roger*[53]. Relax copilaşi, „*Never fear, the Marines are here*". Nu vă fie frică, Infanteria marină e aici, situația e sub control.

SuperCobra hurui iar pe deasupra, la foarte joasă înălțime deasupra pistei. Când tunul Gatling cu trei țevi de 20 mm din turela frontală deschise focul, semăna cu o enervantă drujbă ucigaşă. Unul după altul, hangare metalice, magazii, depozite se dezintegrau în vârtejuri explozive de resturi arzânde.

A doua SuperCobra, cod *Shotgun 1-2*, sosi după câteva clipe. Amândouă intrară în formație şi patrulau perimetrul SEAL, zburând la rasul solului, atât pentru a-i înspăimânta pe iraqieni prin simpla lor prezență, cât şi pentru a preveni eventuale atacuri asupra lui *Blue Water*.

Orice lunetist iraqian de acolo s-ar fi gândit bine înainte de a trage, văzând aceste două păsări de pradă cu „ghearele" pregătite.

SuperCobra erau ambarcate pe portavionul USS[54] *Tripoli* din componența MEF[55] II, în Marea Arabiei la sud de Pakistan. Imediat ce ştirea despre criza din al-Basra ajunse la Washington, elicopterele au făcut un zbor în etape: USS *Tripoli*, al-Masirah, Masqat, coasta Golfului, Dahran, al-Kuwayt, realimentând la fiecare escală. Erau elicoptere de atac – nu de transport, cu tunul frontal, lansatoarele de rachete nedirijate şi Hellfire – destinate să sprijine trupele de la sol.

Doi km mai încolo, un bunker de beton se volatilizase într-o explozie portocalie provocată de o Hellfire a lui *Shotgun 1-2*. Noaptea era însângerată de flăcări, nori groşi de fum şi tunetele explozibililor puternici.

Desigur, iraqienii ştiau că americanii sunt la Shuaba. Acum, SEAL mai avea doar puțin timp pentru plecare înainte ca întreaga maşinărie de război a lui Saddam să-i zdrobească.

---

[52] Di-di-mau - expresie de origine vietnameză, comună printre militarii americani, însemnând aproximativ „*get the fuck out quickly*"- *şterge-o imediat*.
[53] Roger (Rog) – termen din codul radiofonic prin care se confirmă recepția/am înțeles.
[54] USS – United States Ship – Navă (militară) a Statelor Unite.
[55] MEF - Marine Expeditionary Force – Forță Navală Expediționară.

0249 Zulu +3
Aeroportul Shuaba, Iraq

Venind după cele două SuperCobra şi escortate de alte două, trei Sea Stallion CH-53D – *Cowboy 1, 2 şi 3* – elicoptere de transport ale US Marine Corps care îi vor evacua pe cei din SEAL şi pe inspectorii ONU.

Se distingea acum, forma inconfundabilă a acestora. Precedate de huruitul puternic veneau dinspre vest zburând la foarte joasă înălțime.

— *Blue Water, Blue Water* – se auzea în radioul lui Cotter. Aici *Cowboy*. Identifică-te, te rog.

— Boomer! răcni Cotter. Trage-i o 6-6-2!

— 'țeles, Boss! După o clipită, lansatorul lui Garcia trosni, şi o M662 înflori ca o floare roşie, arzândă, sus, deasupra aeroportului. Păru să şovăie un moment, apoi îşi începu căderea lină, agățată sub mica paraşută.

— *Blue Water*, văd semnalul roşu. Sosesc.

— *Roger, Cowboy*. Suntem gata să ne cărăm de aici. Ar trebui să vezi balizele deja.

— *Roger, Blue Water*. Balizele la vedere. S-ar zice că aveți o LZ[56] fierbinte p'acolo.

— În acest moment nu executăm foc, *Cowboy*. Ai „*Clear*" pentru aterizare.

— *Copy*[57], *Blue Water*. Vine *Cowboy 3* primu'.

Un Sea Stallion apăru din noapte, mare şi gălăgios.

— OK! Cotter se adresă prin canalul tactic: Trimite-i!

Ordinul se referea la începerea evacuării. Documentele capturate din „fabrica" de la al-Basra vor fi încărcate de inspectorii ONU în primul elicopter în timp ce SEAL mențin perimetrul. Inspectorii se vor îmbarca în al doilea, iar SEAL în al treilea. Ordinul lăsa totuşi loc la inițiativă. Un Sea Stallion putea transporta 55 de militari complet echipați pentru luptă; dacă două dintre elicoptere ar fi devenit indisponibile – din diverse cauze – 19 foşti ostatici şi 40 SEAL plus documentele iraqiene, ar fi putut fi transportate cu uşurință de al treilea. Una din lecțiile învățate în *Desert Storm*, în timpul acțiunii eşuate de salvare a ostaticilor din Iran a fost să se asigure un plus de resurse, când se utilizează elicopterele în misiunile de salvare.

Primul Sea Stallion ateriză, rotorul vâjâitor ridicând nori de praf orbitor. Celelalte două CH-53 se roteau în aer, umbre negre printre umbrele nopții, dar cu atât mai amenințătoare cu cât erau puternic armate cu mitraliere.

0249 Zulu +3
Turnul de Control Shuaba, Iraq

Riad Jasim nu a fost niciodată atât de înspăimântat, nici măcar când avioanele B-52 i-au bombardat tabăra din nordul Kuwait-ului, în timpul Mumei-Tuturor-Bătăliilor, răscolind nisipul deşertului ca şi cum un imens plug demonic brăzda împrejurimile.

Elicopterele huruiau şi patrulau în cercuri strânse, mari insecte satanice, gata să „înțepe", iar el era convins că îl văzuseră – trebuie să-l fi văzut! – lungit sus pe terasa turnului. Făcea pe mortu', rugându-se disperat.

Hangarele din capătul sudic al aeroportului ardeau cu furie, şi Jasim ştia că restul din Garda Republicană ce fuseseră încartiruiți acolo erau fie morți, fie fugiseră. Era singur… mai singur decât oricând. Dar trebuia – nu ştia cum – trebuia să facă ceva!

Precaut, ridică capul privind dincolo de marginea terasei.

---

[56] LZ - Landing Zone – zona de aterizare.
[57] Copy – Termen din traficul radiofonic prin care se confirmă = Înțeles, luat la cunoştință.

0250 Zulu +3
Aeroportul Shuaba, Iraq

— *Let's go!* Haide! Cotter îşi agită braţul grăbind cele două Land Rover ce tocmai coborau rampa posterioară din Hercules pe tarmac. Unul câte unul, inspectorii ONU alergau în urma lor, supravegheaţi de Roselli şi Ellsworth. De câteva minute bune, nu se mai auzea nici un foc de armă prin apropierea aeroportului. Ceilalţi SEAL erau ghemuiţi pe poziţii în jurul avionului concentrându-şi atenţia la un eventual foc-la-gura-ţevii în întunericul înconjurător.

— Eşti comandantul commando-ului?

Cotter se întoarse. Un tip plăpând şi neras în haine civile, pantaloni kaki şi o vestă safari, stătea în spatele lui, ţinând o servietă în mână.

— Ce dracu' vrei?

— Trebuie să vorbim – spuse civilul. Zgomotul făcut de elicoptere era asurzitor, încât a trebuit să strige ca să se facă auzit.

— Sunt Arkin! Cred că ai ordine speciale în ceea ce mă priveşte!

Cotter gemu. Ăsta trebuia să fie avortonu' din CIA – agenţia de informaţii pe care SEAL o numea, la mişto, Creştinii În Acţiune. Acum nu avea timp de pierdut cu rahaturi.

— Totu'i sub control, dom'le Arkin! spuse. Mergi cu ceilalţi şi...

Arkin ridică servieta.

— Am informaţii importante aici, amice... trebuie să mă scoţi de aici imediat... nu am timp să stau după toţi amărâţii ăştia...

— Vei merge împreună cu ceilalţi, cu al doilea elicopter, dom'le Arkin. Şi vei pleca mai repede de aici dacă îţi ajuţi amicii să-l încarce pe primul.

— Nu! Nu pot să aştept! Vreau...

Cotter îl înhăţă cu stânga de guler, aproape săltându-l în aer. Îşi apropie faţa de a lui şuierând ameninţător printre dinţi:

— Mi se fâlfâie de ce vrei tu! Mişcă-ţi curu' lângă ceilalţi, IMEDIAT! – şi-l îmbrânci, trântindu-l aproape la pământ.

Arkin se holbă la Cotter părând că vrea să spună ceva, dar dându-şi seama că e mai bine să tacă, se întoarse.

0250 Zulu +3
Turnul de Control Shuaba, Iraq

Din locul unde se afla, la cincisprezece metri înălţime, sergentul Jasim putea vedea toată agitaţia de pe pistă. Două Land Rover se apropiau de marele elicopter de transport aterizat, dar cu rotorul învârtindu-se. Spionii ONU, cu brasardele lor albastre alergau după ele, iar luptătorii commando, abia vizibili în echipamentul lor negru şi cu cagule, asigurau perimetrul gata să deschidă focul. Oare îl puteau vedea? Se pare că nu. Cel puţin nu trăgeau în el. Păreau să fie doar vigilenţi dar gata să ucidă.

Jasim ştia că n-ar putea să tragă decât un singur foc. Se împăcase cu realitatea. Dar pe cine să doboare? Erau atâtea ţinte...

Vizibilitatea era scăzută – pentru că luminile aeroportului erau distruse – dar suficientă, venind de la flăcările din hangar, pentru a vedea că într-o parte a avionului ONU, doi bărbaţi erau prinşi într-o discuţie violentă. Unul era echipat în negru, anonim ca şi ceilalţi din commando. Celălalt, în costum civil în culori deschise şi brasardă albastră, era o ţintă uşoară, iar servieta părea să sugereze că este un personaj posibil important.

Elicopterul de atac care patrula în jurul zonei era acum departe, căutându-i pe camarazii lui Jasim în partea dinspre dealuri. Adresând o ultimă rugăciune lui Allah, Riad Jasim ridică

AKM-ul încetişor, ochind cu grijă, fără grabă, aşa cum fusese instruit. Îşi ţinu respiraţia... Şi apăsă uşor pe trăgaci.

0250 Zulu +3
Aeroportul Shuaba, Iraq

Cotter se uita după omul Agenţiei care reintra în rând cu inspectorii ONU. Avortonu' care se băga singur în seamă va face probabil raport la întoarcerea la Langley, afirmând că nu a beneficiat de deplina cooperare a plutonului SEAL ce avea ca misiune tocmai recuperarea lui.

Dă-l dracu'! Cotter mai avusese şuturi cu „Agenţia Creştină"[58] şi altădată şi nu-i făcuse nici o plăcere.

Cu coada ochiului observă un flash şi mai mult simţi decât auzi şuieratul glontelui la câţiva cm de cap. Arkin, la doar trei metri de *Lieutenant* SEAL, cu spatele întors, habar nu avea că sunt ţintele unui lunetist. Fără a sta pe gânduri, Cotter plonjă spre el placându-l chiar în momentul când trăgătorul nevăzut îşi corecta linia de ochire. Arkin scoase un icnet când se trezi trântit pe tarmac sub greutatea locotenentului, iar servieta fu zvârlită câţiva paşi mai departe.

Ceva l-a lovit pe Cotter într-o parte, apoi în braţul drept, apoi în spate, fără durere dar puternic ca loviturile de baros. Pentru o clipă, ameţit, habar n-avu unde se află.

De ce era la pământ, întins pe spate?

0250 Zulu +3
Aeroportul Shuaba, Iraq

Rosseli îl văzuse pe L-T lăsându-l lat pe tipul din ONU, apoi cum aluneca din cârca omului ca şi cum o mână nevăzută îl rostogolea pe tarmac.

Nu auzise împuşcăturile prin zgomotul infernal al elicopterului, dar îşi dădu seama după modul cum căzuse Cotter, că veniseră de undeva de sus, clar din Turnul de Control.

Ripostă cu o rafală lungă din MP5 răcnind cât putu de tare:

— Foc de acoperire! Lunetist în turn!

Şi alţi SEAL reacţionaseră instantaneu. MacKenzie trimitea un potop de gloanţe prin ferestre, iar M203-ul lui Garcia trosni lansând grenada de 40 mm chiar pe terasa turnului, unde detonă într-un vulcan de sfărâmături de oţel şi sticlă spartă. Cadavre... nu, bucăţi de cadavre se roteau grotesc prin aer în mijlocul unui vârtej de resturi de cărămidă şi beton.

Roselli era deja aplecat peste locotenent.

— L-T! L-T! Mă auzi?

Doamne, Dumnezeule, vesta neagră era lipicioasă de atâta sânge. *Shit, shit, shit!* De unde dracu' atâta sânge? Skipper purta vesta antiglonţ din kevlar, desigur, dar se părea că încasase glontele în umărul drept. Asta era bine... Câteva săptămâni cu mâna în bandaje şi va fi ca nou-născut, exact ca-n filmele tâmpite.

— La o parte, *Chief*! strigă Doc Ellsworth împingându-l.

Roselli nu se clinti.

— La dracu', *Chief*, şterge-o! E-al meu!

Roselli îşi întoarse privirea spre turn. Marile ferestre înclinate erau toate sparte, iar o laterala arăta ca şi cum o muşcase un uriaş flămând.

— 2-IC! apelă pe canalul tactic. Sunt Roselli!

— Aici DeWitt. Spune!

— L-T e rănit! Dracu' să te ia, am crezut că afurisitul de turn e „*clear*", în mă-sa!

---

[58] Agenţia Creştină – în argou, CIA.

— OK, Razor. Calm.

Radioul scoase un click când DeWitt a schimbat canalul.

— Pluton, aici 2-IC. *Lieutenant* e rănit. Preiau comanda. Confirmați.

— Te aud – răspunse MacKenzie. *Blue* confirmă.

— *Gold* confirmă – vocea lui Kosciuszko.

Omul trântit de Cotter stătea în fund, mişcând braţul înainte şi-napoi.

— Sunt rănit! Sunt rănit! Doamne, sunt rănit!

Roselli se aplecă lângă el. Un glonte trecuse prin mâneca jachetei safari şi avea braţul însângerat. Doar o zgârietură. I se adresă pe un ton dur.

— Ai să trăieşti. Stai liniştit.

Scoase o rolă de tifon dintr-unul din numeroasele sale buzunare şi pansă rapid braţul celuilalt.

— Servieta. Unde-i servieta?

I-o întinse.

— Uite-o. Ş-acu' cară-te dracului lângă ai tăi!

— Dar…

— Şterge-o-n mă-ta de avorton, din faţa mea!

Omul clipi şocat, apoi dispăru, strângând servieta la piept.

Roselli se întoarse spre Ellsworth.

— Care-i treaba cu L-T, Doc? Doar umărul, aşa-i?

— Las'o baltă, Razor. Ceva din tonul lui, concentrarea cu care ridică braţul lui Cotter şi-i palpă coastele, îl făcu pe Roselli să înţeleagă că nu e vorba de o simplă rană. Putea vedea sângele ţâşnind de sub vesta antiglonţ chiar sub braţ. Ellsworth îndesa acolo toate sulurile de tifon

Capul lui Cotter se răsuci într-o parte.

— Doc…

— Stai nemişcat, *Skipper*. Ai încasat un glonte în dreapta.

— Nu-mi… simt picioarele.

— *Shit*! Ellsworth se încruntă la Roselli. La dracu', Razor, fă şi tu ceva! Adu o targă din elicopter.

— Acum, Doc.

Inspectorii ONU terminaseră de încărcat cutiile de carton din cele două Land Rover în Sea Stallion, apoi se retraseră când pilotul acceleră turaţia rotorului şi decolă cu un tunet pătrunzător. După câteva clipe, al doilea Sea Stallion a aterizat între balize. Nici nu apucă echipajul să coboare rampa şi Roselli era deja la bord răcnind :

— Avem un om rănit! Dă-mi o *Stokes*!

Şeful de echipaj trase din suport o targă uşoară din plasă şi pânză. Luând-o pe umăr, Roselli sprintă înapoi la Ellsworth.

— A încasat glontele prin deschizătura vestei, sub braţ – spuse Ellsworth legând bine corpul lui Cotter de targă. Vorbea precipitat, Roselli având impresia că nici măcar nu i se adresa lui.

— Plămânul drept e în colaps şi cred că i-a atins şi coloana! Al dracu' ghinion că nu s-a oprit în vestă! *Shit! Shit!* Pierde o grămadă de sânge! O fi atins şi vena post-cavă?

Doc se uită brusc spre Roselli.

— *C'mon!* Haide! Ajută-mă cu targa. Încet!

Un vârtej de amintiri de la cursurile de prim ajutor trecură prin mintea lui Roselli. Nu mişca o victimă cu leziuni la coloana! Doar dacă ar fi mai periculos să-l laşi aşa!

Inspectorii ONU şi membrii echipajului Hercules se ambarcau pe rând trecând printre două gărzi SEAL. Printre ei, Roselli îl zări pe omul salvat de Cotter, uşor de identificat după bandajul alb de la mână. Ţinea servieta la piept, ca pe un scut.

„Să-ţi fie de bine, nenorocitule! Dacă L-T n-ar fi încercat să-ţi salveze curu'…"

Radioul pârâi o comandă, dar fără codul lui, aşa că o ignoră. Plutonul SEAL începu să se retragă de la clădirile aeroportului. Sea Stallion era încărcat, rampa închisă ca fălcile unui rechin. Elicopterul decolă de pe tarmac într-un vârtej de zgomot şi praf, apoi se balansă la joasă înălțime peste pistă, şi se îndreptă către vest, dispărând în noapte. Un SuperCobra îl escorta.

Ellsworth şi Roselli plasați de-o parte şi de alta a tărgii lui Cotter, cu mâinile pe curelele-mânere, aşteptau cu fața spre LZ unde al treilea elicopter de transport tocmai ateriza. Împreună, şi cu ajutorul şefului de echipaj l-au urcat înainte ca rampa să se deschidă complet, după care au sărit şi ei la bord. Doi câte doi, şi ceilalți SEAL îi urmară. Trei explozii puternice răsunară în noapte – cele trei camioane parcate lângă terminal, au sărit în aer unul după altul. Garcia şi Frazier (*demo man*[59]) au fost foarte ocupați plasând încărcături în timp ce restul celor din SEAL asigurau perimetrul.

Acum perimetrul se strângea din ce în ce mai mult, pe măsură ce SEAL urcau rampa Sea Stallion-ului. DeWitt a fost ultimul care s-a ambarcat.

— Dă-i drumu'! răcni DeWitt în microfonul ținut lângă buze, în timp ce făcea şi semne circulare cu mâna liberă. Toți la bord! Mişca-ți-vă curu'!

Cu mult zgomot, Sea Stallion decolă spre cerul nopții, orientându-se spre vest. Privind prin rampa încă deschisă, Roselli a văzut cum sub aripa avionului C-130 parcat în fața terminalului Shuaba, a izbucnit o vâlvătaie portocalie. Apoi explodară rezervoarele şi într-o secundă avionul C-130 Hercules aparținând ONU era o mare de flăcări, ce devorau un schelet metalic deja abia vizibil prin incendiul violent. Explozii mai mici terminară cele două Land Rover care au inundat pista cu resturi fumegânde.

Când, în zori, iraqienii au venit să-şi recucerească aeroportul, n-au mai găsit nici un vehicul, nici măcar o piesă de echipament american lăsat în urmă intact, pe care să-l pretindă ca despăgubiri de război.

Cu un zgomot sec, rampa se închise acoperindu-i lui Roselli imaginea aeroportului Shuaba.

Se întoarse spre Ellsworth, care continua să se ocupe de L-T. Targa fusese pusă în centrul elicopterului şi o mască de oxigen, din plastic, fixată pe fața-i pictată în negru. Avea spumă de sânge în jurul rănilor, iar din colțul gurii curgea şi mai mult. Respira greu sub mască, de se auzea chiar şi prin huruitul elicopterului. MacKenzie, îngenuncheat lângă targă, ținea o pungă-transfuzie cu lichid incolor, iar Doc introduse acul într-o venă a mâinii stângi a lui Cotter.

Ceilalți SEAL ai Plutonului 3, împreună cu membrii echipajului, priveau scena inexpresivi. Ştiau cu toții că dacă Doc nu-l putea salva pe *Skipper*, nimeni nu putea.

— *Shit*! – făcu Doc, ridicându-se în picioare. Avea brațele suflecate, pline de sânge până la coate. Ridică o pleoapă lui Cotter studiind pupila.

— Cât mai avem până la Kuwait?

— Sunt aproape 150 km până la Kuwait City – răspunse şeful de echipaj. Trebuie cam 30 minute.

— *Shit, shit, shit!* Doc începu să desfacă harnaşamentul de luptă de pe L-T , aruncându-l jos pe puntea elicopterului. Unde era cazul folosi foarfecele pentru îndepărtarea tricoului plin de sânge. Roselli ajuta, iar MacKenzie ținea în continuare, nemişcat, perfuzia ridicată. În luminile de veghe din elicopter, pielea lui L-T era cadaverică, acolo unde nu era acoperită de sângele curs.

Roselli avea un presentiment îngrozitor, de coşmar. Mai văzuse moarte şi înainte. Era în Navy de 12 ani, iar în SEAL de 7. A fost pentru prima dată sub foc în Panama, unde fusese rănit în asaltul asupra aeroportului Paitilla. Patru din camarazii săi au fost primii căzuți în cadrul Operațiunii „*Just Cause*", patru prieteni uciși la grămadă când forțelor de elită SEAL li

[59] Demo man (demolition man) – specialist în plasarea de explozivi pentru distrugerea de clădiri, poduri, epave, etc.

s-a ordonat să fie pur şi simplu carne de tun, ordonându-li-se să atace frontal obiective apărate de mitraliere şi apoi să le menţină până la sosirea întăririlor... care au întârziat.

Legătura dintre membrii unui pluton SEAL este foarte strânsă, mai strânsă decât orice relaţie umană pe care Roselli şi-o putea imagina. Nu era căsătorit, dar cunoştea destui SEAL care erau... Şi care, se pare că-şi apreciau mai mult camarazii SEAL – prietenii de „înot" – mai mult decât nevestele.

Gândindu-se la neveste, îşi aduse aminte de Donna, soţia lui Cotter. Aveau şi un copil.

Oh, fir-ar să fie...!

0305 Zulu +3
Helo Cowboy 1

Cotter era treaz, conştient de feţele aplecate deasupra lui, dar neclare în lumina slabă. Durere... simţea durerea... dar nu atât de tare cât credea că ar fi trebuit să fie. Ciudat, nu simţea nimic mai jos de diafragmă.

— Unde?

Era faţa lui Doc cea care privea în jos către el? Greu de spus.

— Suntem la bordul elicopterului, L-T – spuse vocea lui Doc. Tu doar şezi blând.

— Oamenii?

Îi venea greu să vorbească, greu să se audă singur. Fiecare răsuflare era o veritabilă agonie, şi nu era deloc sigur că Doc îl putea auzi prin zgomotul infernal al motoarelor.

Doc se aplecă şi mai mult.

— Ce-aţi spus, domnule?

— O-oamenii... Du-i acasă...

— Toţi sunt OK, *Skipper*. Eşti singurul care te-ai băgat în faţa unui glonte. De ce dracu' n-ai stat pitit?

Voce lui Doc era liniştitoare, vorbele la mişto, dar Cotter simţea îngrijorarea din spatele cuvintelor.

— Fir-ar să fie, ce drac' de exemplu personal le dai subordonaţilor?

— Misiunea...?

— Toate trei elicopterele sunt pe drum spre casă, Skipper. Toţi suntem OK. Misiune îndeplinită. Acu' mai taci dracu' şi lasă-mă să-mi fac treaba. Ai o gaură într-o parte şi pierzi sânge. Mă înţelegi? *Skipper*? Mă auzi?

Cotter auzea, dar feţele şi luminile deveniseră neclare într-o ceaţă uşoară, albă. Murea? Gândurile se duseră încet către Donna şi Vikie, dar apoi dispărură. Nu-şi putea concentra gândul la ele şi asta îi stârni un mic sentiment de vinovăţie. Încercă să respire, în ciuda durerii... dar nu reuşi. Simţea gustul sângelui fierbinte, gros, sufocant, apăsându-i greu gâtul şi pieptul. Nu mai putea respira.

Camarazii lui erau în siguranţă. Asta era bine. Iar misiunea, un succes... Ce făcuseră? Se concentră, încercând să-şi amintească. Aa, da! Misiune de antrenament, cooperare cu infanteria marină, la Vieques, marea insulă de la est de Puerto Rico. A fost frumos acolo, un paradis tropical. Plaje însorite. Apa caldă. Îi plăcea Puerto Rico. Perioada antrenamentelor. Cum fusese rănit? Accidente se întâmplau, chiar şi la antrenamente... mai ales la antrenamentele SEAL.

La dracu'! Era mândru de băieţii lui, de fiecare dintre ei. Cei mai buni luptători, cei mai buni din toată lumea asta afurisită.

Ceaţa albă devenea tot mai întunecată adunându-se ca un tunel. Ciudat. Nu-şi pute aminti chipul Donnei, dar putea să vadă pe fiecare SEAL cu care lucrase şi-i comandase de-a lungul anilor, pe fiecare în parte, ca şi cum ar fi fost adunaţi în jurul lui.

— Sunt... mândru... de voi... – spuse.

Teribil de mândru de băieţii lui.

0306 Zulu +3
Helo Cowboy 1

— *Lieutenant*! Ellsworth îngenunche lângă targă, puse mâinile pe pieptul lui Cotter începând un masaj energic asupra inimii care refuza cu încăpățânare să mai bată.

— La dracu'! Nu muri în fața mea! *Lieutenant*!

Roselli schimbă rapid masca „O" (oxigen) ce acoperea nasul şi gura însângerată a lui Cotter, cu alta, tip „AMBU" şi începu să strângă ritmic punga pentru a-i ventila plămânii.

Doc continua masajul cardiac.

— L-T! SEAL nu renunță niciodată! Nu ştiu să renunțe! Sunt prea proşti să renunțe! *Lieutenant*!

Într-un târziu, Ellsworth se lăsă pe spate cu o expresie consternată.

— La dracu'! – spuse cu o voce pieritã. La dracu', s-a dus!

— Ai făcut tot ce se putea, Doc – îi spuse MacKenzie.

Roselli se holba blocat la fața lui L-T . Nu putea să fie mort... nu se putea!

Brusc, Ellsworth dădu la o parte mâna lui Mac şi reîncepu masajul cardiac, dar Roselli ştia că e prea târziu. Toți ar fi vrut să-l ajute până ar fi ajuns la un spital MEDEVAC[60] din K-City, însă nu mai era nimic de făcut.

Skipper era mort. Mort. Omorât de un nenorocit care probabil abia ştia să țină o armă în mână.

Roselli simțea că îi vine să plângă.

Va urma...

[60] MEDEVAC (Medivac) – Medical evacuation – unitate sanitară „de urgență" unde ajung victimele de pe câmpul de luptă pentru îngrijiri medicale, înainte de a fi duşi într-un spital specializat (celebrele M.A.S.H. fac parte din această categorie).

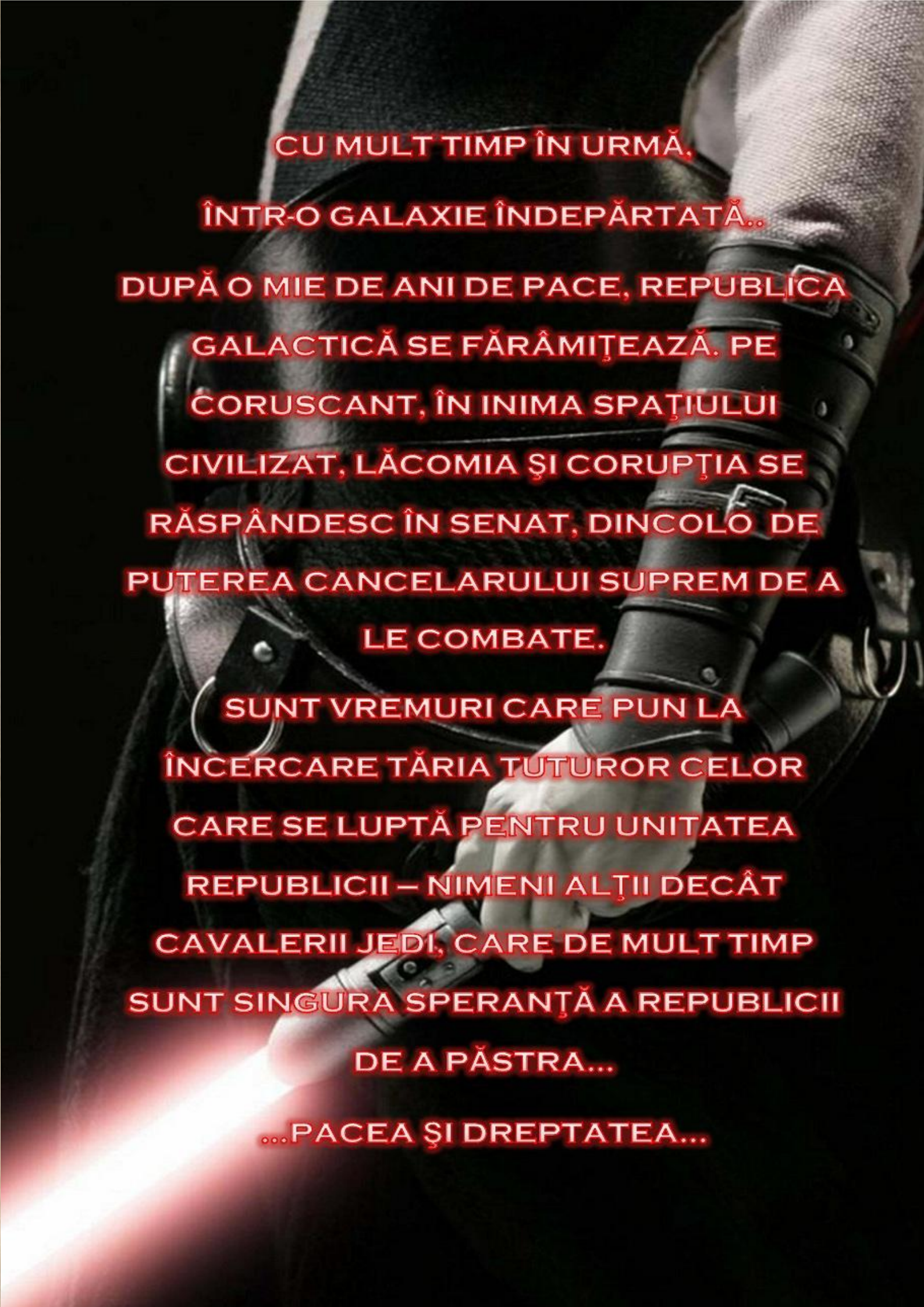
CU MULT TIMP ÎN URMĂ,
ÎNTR-O GALAXIE ÎNDEPĂRTATĂ..
DUPĂ O MIE DE ANI DE PACE, REPUBLICA GALACTICĂ SE FĂRÂMIŢEAZĂ. PE CORUSCANT, ÎN INIMA SPAŢIULUI CIVILIZAT, LĂCOMIA ŞI CORUPŢIA SE RĂSPÂNDESC ÎN SENAT, DINCOLO DE PUTEREA CANCELARULUI SUPREM DE A LE COMBATE.
SUNT VREMURI CARE PUN LA ÎNCERCARE TĂRIA TUTUROR CELOR CARE SE LUPTĂ PENTRU UNITATEA REPUBLICII – NIMENI ALŢII DECÂT CAVALERII JEDI, CARE DE MULT TIMP SUNT SINGURA SPERANŢĂ A REPUBLICII DE A PĂSTRA...
...PACEA ŞI DREPTATEA...

DAVE WOLVERTON

ASCENSIUNEA FORȚEI

Seria JEDI APPRENTICE

Traducere şi adaptare din limba spaniolă: Adi de Tracia
VP MAGAZIN

După volumul
DAVE WOLVERTON
RISING FORCE

Continuare...

CAPITOLUL 11

Qui-Gon îşi strânse picioarele sub el. Simțea inima bătând cu rapiditate şi muşchii îi erau contractați. Dar de ce? Dormea când a simțit pericolul în apropiere. Dar el nu era în pericol...

Dintr-o dată recunoscu sentimentul. Îl mai simțise şi înainte. Un Jedi simte când un alt Jedi, în apropiere, este în pericol. Uneori chiar aveau o premoniție cu ceea ce s-ar putea întâmpla. Qui-Gon făcu un efort mental dar nu putea vedea nimic cu claritate. Doar ceață...

— Obi-Wan, murmură. Trebuie să fie copilul.

Qui-Gon luptă contra sentimentului. Era ridicol, absurd. Copilul nu era padawan-ul său. De ce trebuia să existe o conexiune aşa puternică între ei? Şi totuşi exista. Yoda putea fi încântat.

Qui-Gon se revoltă. El nu era încântat. Oriunde se ducea, copilul apărea şi el. I-a vindecat cu multă plăcere rănile, dar refuza responsabilitatea de a avea permanent grijă de el. Dacă copilul era în vreo încurcătură, trebuia să găsească el însuşi o cale de a ieşi din ea.

Qui-Gon se întinse din nou în pat, dar de data asta, deşi putea să-şi relaxeze corpul, nu putea să facă acelaşi lucru şi cu mintea sa.

Timpul părea să treacă prea repede în timp ce Obi-Wan mergea disperat în căutarea lui Si Treemba. Trebuia să se târască prin conductele de aer, să treacă peste gurile de ventilație de deasupra camerelor minerilor, ținându-şi respirația şi privind prin grilaj. Mizeria îi acoperea palmele, de mult timp nimeni nu curățase conductele, praful îi intra în ochi şi în gură.

În sfârşit, patru nivele mai jos, aproape de cala navei, îl găsi pe Si Treemba.

Construiseră o improvizație de celulă în una dintre săli. În anumite circumstanțe, în timpul zborurilor trebuia întemnițat careva. Şi după ceea ce văzuse până acum, din ceea ce se petrecea la bord, pe Obi-Wan nu îl surprinse lucrul acesta.

Tânărul ucenic privi în jos prin grila de ventilare. Si Treemba era înlănțuit de un perete şi stătea trântit pe jos cu brațele larg desfăcute. La o oarecare distanță, unde el

nu putea ajunge, erau puse câteva cristale galbene de amoniac. Şi numai la zece paşi mai departe, un Hutt şi doi Whipidzi stăteau de pază. Jucau cărți aşezați la o masă metalică solid construită.

Tânărul arcona părea că fusese lovit şi rănit mult mai rău decât după o bătaie obişnuită. Culoarea pielii îi trecuse, de la un sănătos gri verzui, la un ton bolnăvicios. Obi-Wan putea vedea cum forța lui vitală era slăbită şi continua să se micşoreze. Dar, de ce? Si Treemba mâncase suplimentul de amoniac cu puțin timp înainte de a începe căutarea pieselor, de ce a devenit aşa de repede bolnav?

Huttul, se aplecă deasupra lui Si Treemba şi privi surâzând prizonierul. Obi-Wan îl recunoscu. Era Huttul care îl bătuse cu o zi înainte.

— Eşti dispus să vorbeşti acum? întrebă Huttul. Nu vrei puțin amoniac? Aş putea să îți dau câteva cristale.

Si Treemba îl privi în tăcere. Chiar şi de sus Obi-Wan putea vedea că amicul său, deşi disprețuia Huttii, nu îşi ascundea frica.

Huttul se apropie de el clătinându-şi enormul cap.

— Ce făceai în ventilație? Cine te-a trimis să ne spionezi?

Încetişor Si Treemba clătină capul.

— Nu arăți prea bine, continuă surâzând Huttul, am pus suficientă sare în injecție pentru a anula efectul la tot amoniacul ce îl ai în corp.

Se întoarse râzând cu poftă.

— Aşa că de ce nu ne spui ceea ce vrem să ştim? Vei muri! Altcineva era cu tine. Cine era? Un Arcona niciodată nu umblă singur!

Si Treemba negă cu capul din nou. Dar capul îi căzu înapoi şi se lovi de podea.

Frustrarea îl invadă pe Obi-Wan. Trebuia să facă ceva. Apucă de grilajul de ventilație şi îl ridică. Se lăsă în deschizătură şi cu un salt acrobatic căzu pe pământ. Într-o clipă ținea în mână sabia laser.

— Te pui numai cu cei mai slabi sau dezarmați, Huttule?

Timp de o clipă, Huttul rămase atât de mirat că îl urmări numai cu privirea pe Obi-Wan. Apoi începu să râdă.

— Prindeți-l! le ceru el celor doi paznici whipidis.

Obi-Wan contase pe reacția întârziată a celor doi paznici. Ei priveau scena cu gura deschisă de li se vedeau colții. Sări cu rapiditate spre ei şi lovi cu sabia laser masa. Arma tăie picioarele groase de metal şi, cu un zgomot puternic, masa se răsturnă peste ei. Fragilele taburete, pe care erau aşezați, nu rezistară la greutatea mesei şi se rupseră. Paznici țipară de surpriză şi durere.

— Îmi cer scuze că vă întrerup jocul! spuse Obi-Wan.

Fără să-l piardă din ochii pe uriaşul Hutt, copilul culese cheia celulei. Era o bucată de metal vechi pentru o încuietoare simplă. Obi-Wan aruncă cheia spre Si Treemba.

Huttul se îndreptă spre el.

— Aşa-i că nu ai învățat nimic din lecția dată? Cum poți să îl înfrunți pe marele Grelb?

— Am învățat ceva, spuse Obi-Wan, ce menținea sabia laser pregătită de luptă... Am învățat că trăieşti din sudoarea celor slabi. Acum sunt pregătit de luptă!

Grelb privi sabia laser cu dispreț.

— Cu asta?

Obi-Wan îl văzu pe Si Treemba în spatele Huttului. Arcona se descurcase să se elibereze şi mâncase cu rapiditate toate cristalele de amoniac găsite pe jos. Culoarea începuse să îi revină la normal.

Huttul, cu enormii pumni ridicați se repezi spre Obi-Wan, în timp ce acesta se ghemui şi făcu o mişcare clasică de apărare Jedi. Când Huttul ajunse în dreptul său, Obi-Wan lovi în lateral spre coastele acestuia şi auzi cum carnea sfârâie.

Grelb țipă furios în timp ce se dădea înapoi. Datorită mărimii, mişcările lui erau stângace aşa că din inerție căzu cu spatele peste masa care îi ținea prizonieri pe cei doi paznici, strivind şi mai mult picioarele celor doi Whiphidzi. Aceştia țipară de durere şi începură să îl lovească cu pumnii.

— Grăbeşte-te, Si! strigă Obi-Wan.

Menținându-se între Si Treemba şi Hutt, tânărul aşteptă ca acesta să ajungă la uşă. Apoi în timp ce Huttul încerca să se ridice, fugi în spatele acestuia. Huttii aveau forță dar nu erau rapizi în mişcări.

— Nu vei scăpa nepedepsit de această faptă, Jedi! țipă Grelb. Acest arcona este un spion! Este o declarație de război...

Obi-Wan îl ignoră şi îl conduse pe arcona spre ieşire. Ajutați de noroc, nivelul inferior nu era prea circulat, ajunseră fără alte probleme la limita teritoriului arcona.

În timp ce treceau în partea arcona a navei, Obi-Wan văzu doi paznici arcona ce fugeau. Ştia că alergau să o informeze pe Clat'Ha că ei doi sau întors din teritoriul OffWorld. Asta însemna de asemenea că şi Qui-Gon va afla că el i-a ignorat ordinul.

Si Treemba se opri şi se întoarse spre Obi-Wan cu ochii luminoşi strălucind cu aceiaşi lumină caldă.

— Îți mulțumesc, Obi-Wan! Îți datorez viața.

— Din vina mea ai fost capturat, răspunse copilul. Îți cer scuze, Si Treemba!

— Numai că încă o dată, curajul tău ne-a salvat, spuse Si Treemba apucându-l de umăr.

— Dar de ce nu vorbeşti despre curajul tău? răspunse Obi-Wan. Gândeşte-te! Erai pe punctul de a muri şi nu m-ai trădat. I-ai ținut piept unui Hutt!

Si Treemba începu uşurel să râdă.

— Am făcut-o! spuse el încântat. Am făcut-o!

— Liniştește-te acum trebuie să răspundem despre asta față de Clat'Ha şi Qui-Gon. Cred că lor nu le va place prea mult povestea asta...

Imediat ce Obi-Wan şi Si Treemba scăpară, Grelb se prezentă la Jemba şi îi spuse tot ce s-a întâmplat.

Enormul Hutt se întoarse amenințător spre Grelb, plin de furie. Jemba era cu o sută de ani mai bătrân şi mult mai mare.

—Aşa deci... vociferă Jemba, privind în jur cu o privire încărcată de ură. Ştiam asta! Cavalerul Jedi şi ucenicul lui s-au unit cu arcona împotriva noastră.

— Era inevitabil, domnul meu! spuse Grelb. Nu prea le place specia noastră.

— Este vina ta! comentă Jemba. Ar trebui să-ți tai coada şi să o mănânc la cină.

Inima lui Grelb începu să bată mai repede de teamă şi imediat îşi înfăşură coada în jurul corpului.

Jemba continuă:

— Dacă voiai să sabotezi perforatoarele, puteai să aştepți până ajungeai pe Bandomeer.

Grelb încercă să pară afectat de cele auzite, dar Jemba nu se lăsă înşelat. Enormul Hutt îl plesni peste cap destul de tare, încât acesta crezu ca i s-a transformat creierul în gelatină.

După ce se ridică de jos, Grelb răspunse:

— Niciodată înainte nu te-ai plâns de metodele mele.

Furtul, sabotajul şi asasinatul erau metodele folosite de Grelb pentru a se asigura că OffWorld, compania minieră, scoate beneficiile maxime.

— Numai că de data asta, avem nişte Jedi plimbându-se pe aici! strigă Jemba.

— Nu ştiam că puştiul era Jedi când i-am dat prima bătaie, răspunse Grelb. Dacă aş fi ştiut, acum era mort. Dar, promit ca o să fie data viitoare!

Jemba întinse un enorm deget spre el.

— Copilul nu mai face parte din planurile tale. Nu va fi *o data viitoare*. Lăsa-mă să mă ocup eu de asta!

— Cum doreşti, spuse Grelb.

Se întoarse şi părăsi încăperea. Când uşa se închise în urma lui, Grelb îşi încleştă pumnii, imaginându-şi că între ei este gâtul lui Obi-Wan.

Desigur că va fi o data viitoare , îşi promise el....

Va urma.....

Tim Powers

PE APE ŞI MAI TULBURI

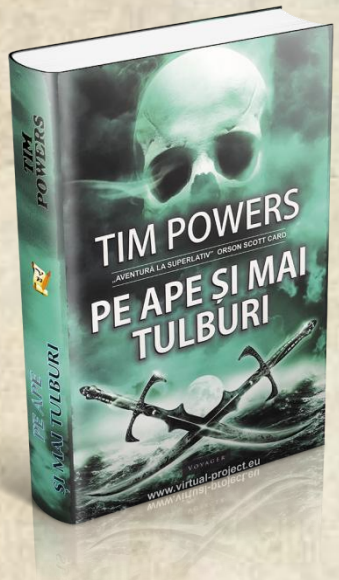

- Foileton -

În anul 1718, arhipelagul Caraibelor e o lume încă nouă, tainică, incitantă, virgină, un paradis al piraților si al vrăjilor. Barbă-Neagră, al carui suflet este stăpânit de fantome, a construit un imperiu maritim al piraților, în care luptă și cei vii și cei morți, un imperiu guvernat de credințe vodoo....

În acest univers al piraților și al vrajitorilor, bântuit de fantome și de zombi, ajunge din întâmplare John Chandagnac. Născut în Europa, de meserie artist-păpușar, pornește spre Jamaica pentru a recupera o moștenire furată. Capturat de piraţi, va avea de ales: să se alature echipajului sau să fie ucis și, bineînțeles, o viață de pirat este mai bună decât nimic. John Chandagnac, acum cunoscut sub numele de Jack Shandy, va învăța să mânuiască velele, sabia de abordaj, pistolul și tunul, devenind unul din piraţii lui Barbă-Neagră.

***Pe ape si mai tulburi** este un roman întunecat ca jungla din Haiti și dinamic ca o furtună în Caraibe, un roman construit cu atâta maiestrie, încât și un istoric sau un vrajitor-shaman îl poate savura.*

Traducere din limba engleză și note:
ANA-VERONICA MIRCEA

...Și suflete neancorate pot pluti în voia ăstor valuri
Mai stranii decât orice mai cunoscut-au acei bărbați vreodată,
Distruse fiind apoi de adieri ce n-ar putea clinti nicicând
vreun fir de păr...

William Ashbless

„Odaia mirelui deschisă-i
Și neam de-aproape-i sunt;
Masa e-ntinsă, lumea strânsă –
N-auzi zarvă și cânt?"
„A fost un vas", zice, ținându-l
Cu mâna lui osoasă...

Samuel Taylor Coleridge
Balada bătrânului marinar[1]

Prolog

Cu toate că în timpul traversării îi înghețase spatele, vântul serii încă nu-și începuse misiunea nocturnă, încă nu spulbera dintre mănunchiurile de lujeri și dintre trunchiurile palmierilor de pe insulă aerul umed rămas în urma zilei, și fața lui Benjamin Hurwood lucea de sudoare când negrul abia dacă-l călăuzise pe primii doisprezece metri din junglă. Strângea maceta în mâna stângă, singura sa mână, cântărind-o în palmă, și scruta neliniștit întunericul ce părea să se-ngrămădească dincolo de vegetația luminată de torță din jurul lor și de deasupra capetelor, pentru că toate poveștile despre canibali și despre șerpi uriași pe care le auzise i se păreau acum plauzibile și, în ciuda recentelor sale experiențe, îi venea greu să se considere în siguranță bazându-se pe colecția de cozi de bou, pungi de

[1] Traducere de Leon Levițchi, din *Antologie de poezie engleză de la începuturi până azi,* vol. II, ed. Minerva, 1981.

pânză și statuete mărunte atârnate la brâul celuilalt bărbat. În jungla aia virgină, nu-ți era de folos să te gândești la ele numindu-le *gardes*[2], *arrets*[3] și *drogues*[4] mai degrabă decât fetișuri, sau la însoțitorul lui numindu-l *bocor*[5] mai degrabă decât vraci sau șaman.

Negrul gesticulă cu torța și îl privi peste umăr.

— Stânga acum, rosti el, vorbind cu prudență în engleză. Pășește cu atenție peste pârâiașele strecurate în multe locuri pe sub potecă, se grăbi apoi să adauge, într-unul dintre dialectele stâlcite ale limbii franceze folosite în Haiti.

— Atunci mergi mai încet, să văd unde-ți pui piciorul, răspunse Hurwood, iritat, în franceza sa fluentă, învățată din manuale.

Se întreba cât de mult avusese de suferit accentul lui până atunci desăvârșit după expunerea din ultimele câteva luni la atât de multe variațiuni bizare ale limbii.

Poteca deveni mai abruptă și se văzu în curând nevoit să-și pună maceta în teacă, eliberându-și astfel mâna ca să se poată trage agățându-se de crengi, iar inima îi bătu o vreme atât de alarmant de tare încât își închipui că avea să-i explodeze, în ciuda unui *drogue* protector pe care i-l dăduse negrul când ajunseseră deasupra nivelului junglei din jur. Apoi se porni să sufle briza mării, iar el își strigă însoțitorul, cerându-i să stea locului ca să-și tragă răsuflarea în aerul proaspăt și să se bucure de răcoarea pe care i-o aducea în părul alb, ud leoarcă, și sub cămașa umedă.

Crengile palmierilor de sub ei pârâiau și foșneau în bătaia brizei, iar prin golurile dintre copacii mai rari din jurul lui zărea apa – un segment pătat de lumina lunii din Limba Oceanului traversată de ei amândoi în după-amiaza aceea, venind din insula Noua Providență. Își amintea că remarcase proeminența pe care stăteau acum și că îl uluise în vreme ce se străduia să țină vela pe direcția corectă, spre satisfacția călăuzei sale arțăgoase.

Pe hărți era numită insula Andros, dar oamenii pe care-i asocia cu ea în ultima vreme o numeau de obicei Isle de Loas Bossals, ceea ce însemna, după cum dedusese el, Insula Stafiilor (sau, după cum se părea uneori, a Zeităților) Neîmblânzite (sau, poate, într-o traducere mai fidelă, Demonice). În sinea lui, o numea țărmul Persefonei, unde spera să descopere, în cele din urmă, cel puțin o fereastră către tărâmul lui Hades.

Auzi un gâlgâit în spatele lui și se întoarse la timp ca să-și vadă călăuza punând la loc dopul uneia dintre sticle. Simți, în aerul proaspăt, mirosul înțepător al romului.

— La naiba, se răsti, asta-i pentru stafii.

Bocor-ul ridică din umeri.

— Ai cumpărat prea mult, îi explică. Dacă e prea mult, vin prea multe.

Bărbatul ciung nu răspunse, dar își dori din nou să fi avut mai multe cunoștințe, în loc de aproape suficiente, ca să se descurce de unul singur.

— Aproape c-am ajuns, spuse *bocor*-ul, îndesând sticla la loc, în traista de pânză care-i atârna de umăr.

Își reluară mersul uniform pe pământul jilav al potecii, dar Hurwood simți că se schimbase ceva: acum li se dădea atenție.

Simți și negrul, care îi adresă un rânjet peste umăr, dezgolindu-și gingiile aproape tot atât de albe ca dinții.

— Au simțit mirosul romului, spuse el.

— Ești sigur că nu-s doar amărâții ăia de indieni?

Bărbatul din fața lui îi răspunse fără să se mai uite în urmă.

— Ăia mai dorm încă. Cei pe care-i simți privindu-ne sunt *loa*-ii.

Deși știa că încă nu putea fi nimic extraordinar de văzut, ciungul se uită în jur și i se păru, pentru prima oară, că decorul nu era de fapt chiar atât de nepotrivit, că palmierii și briza nu se deosebeau probabil prea mult de ceea ce ar fi găsit în Mediterană, că insula din arhipelagul Caraibelor pe care se aflau ar fi putut fi foarte asemănătoare cu o alta, unde Ulise apelase aproape la același procedeu pe care intenționau ei să-l

[2] Paznici, în lb. franceză.
[3] Piedici, în lb. franceză.
[4] Vraci voodoo răuvoitor din Haiti.
[5] Leacuri, în lb. franceză.

pună în practică în noaptea ce se lăsa.

Hurwood își dădu seama abia după ce ajunseră în luminișul din vârful dealului că se temuse tot timpul de asta. Decorul – petecul liber de țărână bătătorită, cu o colibă într-o margine și având în centru cei patru stâlpi susținători ai micului acoperiș de paie de deasupra unei lăzi – n-avea aparent nimic sinistru, însă Hurwood știa că în colibă se aflau doi indieni arawak drogați, iar de-a lungul peretelui opus al acelui adăpost minuscul se întindea un șanț lung de un metru optzeci, căptușit cu o pânză uleiată.

Negrul traversă către cutia din adăpost – tronul, sau altarul – și așeză acolo câteva statuete pe care și le desprinse cu grijă de centură. Se înclină, se retrase de-a-ndăratelea, își îndreptă spatele și se întoarse către celălalt bărbat, care îl urmase în centrul luminișului.

— Îți dai seama ce urmează? îl întrebă.

Hurwood știa că e pus la încercare.

— Împrăștiem romul și făina în jurul șanțului, răspunse, străduindu-se să pară sigur de sine.

— Nu, zise *bocor*-ul, ce urmează acum. Înainte de asta.

În voce îi apăruse o anumită suspiciune.

— A, știu ce vrei să spui, făcu Hurwood, trăgând de timp în vreme ce mintea îi alerga nebunește. Credeam că asta se-nțelege de la sine.

La ce naiba se referea individul? Ulise făcuse ceva mai înainte? Nu – nimic care să fi fost consemnat. Dar bineînțeles că el trăise demult, când magia era simplă... și relativ nepervertită. Asta trebuia să fie – acum, pentru o acțiune care sărea atât de evident în ochi, era nevoie de un ritual de protecție, care să țină la distanță monștrii atrași de agitație.

— Vorbești despre înălțarea unui scut.

— Și cum se face asta?

Ce mijloace de apărare se foloseau în emisfera estică pe vremea când vrăjile puternice încă mai dădeau rezultate? Pentagrame și cercuri.

— Prin semnele de pe Pământ.

Negrul dădu din cap, liniștindu-se.

— Da. Cu *verver*-ul.

Își lăsă cu atenție torța pe pământ, apoi căută pe bâjbâite în traistă, unde găsi o punguță din care scoase între degete cenușă.

— Noi o numim făină de Guineea, explică el, apoi se ghemui și începu s-o presare în țărână, alcătuind un model geometric complicat.

La adăpostul unei poziții care sugera încrederea în sine, albul își permise o ușoară relaxare. Ce multe erau de învățat de la oamenii ăștia! Primitivi, firește, dar în contact cu o putere vie care, în zonele mai civilizate, nu mai era decât istorie, istorie distorsionată.

— Aici, spuse *bocor*-ul, desprinzându-și punguța și aruncând-o. Poți să aranjezi făina și romul... și acolo, înăuntru, sunt și bomboane. *Loa*-ii sunt amatori de câte-o bucățică de ceva dulce.

Hurwood se apropie cu punga de șanțul puțin adânc – umbra aruncată de torță i se întindea înainte, către mănunchiurile de frunze care mărgineau luminișul – și o lăsă să cadă pe pământ. Se aplecă să ia sticla de rom, îi scoase dopul cu dinții, apoi se îndreptă și ocoli încet șanțul, împrăștiind licoarea aromată în țărână. Când încheie circuitul, îi rămase destul rom ca să umple o cană; îl bălăi înainte de a arunca sticla cu o mișcare lejeră. În traistă mai erau și săculețe cu făină și batoane dulci; le presără și pe acestea în jurul șanțului, stânjenitor de conștient că gesturile lui semănau cu ale unui semănător care irigă și însămânțează un ogor.

Un scârțâit metalic îl făcu să se-ntoarcă spre colibă și spre ceea ce se apropia de el traversând luminișul: era *bocor*-ul, împingând cu mușchii încordați o roabă în care căzuseră două trupuri inconștiente, cu pielea întunecată; imaginea îi provocă spaimă și speranță deopotrivă. Pentru o clipă își dori să nu fi fost nevoie de sânge omenesc, să se fi putut rezolva totul cu sânge de oaie, ca în zilele lui Ulise; strânse din fălci și-l ajută pe *bocor* să basculeze trupurile în țărână, astfel încât să le ajungă capetele convenabil de aproape de șanț.

Bocor-ul avea un cuțit pentru cojit crengi și i-l întinse ciungului.

— Vrei s-o faci?

Hurwood clătină din cap.

— Sunt ai tăi, răspunse, cu voce răgușită.

Își întoarse privirea și se uită cu insistență la flacăra torței în timp ce negrul se ghemuia deasupra trupurilor; câteva minute mai târziu, când auzi ceva împroșcând pânza uleiată din șanț și apoi revărsându-se peste ea, închise ochii.

— Acum cuvintele, zise *bocor*-ul.

Începu o incantație într-un dialect în care se amestecau limbile vorbite în Franța, în regiunea Mondongo din Africa și de către indienii din Caraibe, în timp ce albul, cu ochii încă închiși, prinse să psalmodieze în ebraica veche.

Incantația articulată în contrapunct, la întâmplare, deveni din ce în ce mai sonoră, de parcă s-ar fi străduit să acopere noile zgomote ale junglei: sunete ca niște chicoteli și plânsete înăbușite, foșnete prudente ale crengilor dinspre vârfurile copacilor și o zgrepțănare chitinoasă, ca și cum cineva ar fi frecat una de alta niște piei lepădate de șerpi.

Cele două litanii psalmodiate deveniră pe neașteptate identice și cei doi bărbați prinseră să vorbească pe de-a-ntregul la unison, suprapunându-și silabele – deși albul continua s-o facă în ebraica veche, iar negrul în bizarul său amestec de limbi. Uluit, deși participa el însuși la cele petrecute, Hurwood simți primele vibrații ale venerației față de coincidența prelungită, incredibil de îndelungată. Peste vaporii înțepători ai romului turnat și peste duhoarea de rugină a sângelui se revărsă brusc un miros nou, mirosul de metal încins al vrăjii, însă mult mai puternic decât îl simțise vreodată...

Apoi se treziră pe neașteptate că nu mai erau singuri: luminișul era acum plin de siluete cu formă umană, aproape transparente în lumina torței, cu toate că o parte dintre ele o estompau, suprapunându-i-se în față; toate acele fărâme lipsite de substanță se îngrămădeau către groapa cu sânge, plângând și implorând cu voci mărunte, ciripitoare, ca de păsări. Cei doi bărbați își încetară incantația.

Își făcuseră apariția și alte creaturi, care însă nu traversau liniile de cenușă trasate de *bocor* în jurul luminișului, ci priveau pur și simplu dintre trunchiurile palmierilor, sau stând ghemuite pe crengi; Hurwood zări un vițel cu orbitele ochilor în flăcări, cu capul atârnându-i în aer și cu un pendul oribil de măruntaie dezgolite legănându-i-se sub gât, mai multe fărâme minuscule care aduceau mai degrabă a insecte decât a oameni; și, în timp ce stafiile din interiorul conturului trasat cu *verver* sporovăiau fără încetare cu glasuri stridente, toți privitorii din exterior păstrau tăcerea.

Bocor-ul ținea fantomele la distanță de șanț descriind cercuri largi cu micul său cuțit.

— Grăbește-te, gâfâi el. Găsește-o pe aia care te interesează!

Hurwood se apropie de marginea șanțului și cercetă cu atenție siluetele cețoase.

Sub privirile lui, câteva deveniră ceva mai vizibile, aidoma pieliței unui ou în apă din ce în ce mai fierbinte.

— Benjamin! strigă una dintre acestea, înălțându-și vocea firavă, distonantă, deasupra fundalului de bolboroseli. Benjamin, sunt eu, Peter! Ți-am fost cavaler de onoare la nuntă, nu mă mai ții minte? Spune-i să mă lase să iau cina!

Bocor-ul se uită întrebător la celălalt bărbat.

Hurwood clătină din cap și cuțitul negrului fulgeră, retezând în două stafia imploratoare; creatura se risipi ca fumul, cu un strigăt slab.

— Ben! se auzi țipătul strident al alteia. Fii binecuvântat, fiule, ai adus răcoritoare pentru tatăl tău. Știam eu...

— Nu, spuse Hurwood.

Gura i se strânse într-o linie dreaptă în timp ce cuțitul fulgeră iarăși și un alt vaiet de moarte se pierdu în depărtare, purtat pe aripile brizei.

— Nu le pot ține la distanță o veșnicie, gâfâi *bocor*-ul.

— Încă puțin, se răsti Hurwood. *Margaret!*

Într-o margine se stârni o agitație cumplită; vânzoleala scoase apoi în față o siluetă cețoasă.

— Benjamin, cum ai ajuns aici?

— Margaret! Strigătul era mai degrabă de durere decât de triumf. Ea e, se răți la *bocor*. Las-o să vină încoace.

Negrul renunță să mai mătură în jur cu mâna în care-și ținea cuțitul și începu să împungă umbrele, îndepărtându-le pe toate, în afara celei indicate de Hurwood. Stafia se apropie de șanț, se estompă, micșorându-se, și redeveni vizibilă, conturându-se clar, îngenuncheată. Întinse mâna către sânge, dar se opri și atinse pur și simplu pasta din făină amestecată cu rom de pe margine. Pentru o clipă, deveni opacă în lumina torței și mâna i se materializă îndeajuns cât să poată rostogoli cu câțiva centimetri unul dintre batoanele dulci.

— N-ar trebui să fim aici, Benjamin, spuse, cu voce acum ceva mai sonoră.

— *Sângele,* ia *sângele,* strigă ciungul, căzând în genunchi de cealaltă parte a șanțului.

Fără să scoată nici un sunet, silueta fantomatică se destinse, preschimbându-se în fum și pierind în vânt, cu toate că lama rece a cuțitului nu ajunsese nicidecum în apropierea ei.

— *Margaret!* tună bărbatul și se repezi dincolo de șanț, în masa de spectre; i se retraseră din drum ca pânzele de păianjen dintre copaci; mușcă din țărâna bătătorită.

Țiuitul din urechi aproape că-l împiedică să audă corul vocilor înspăimântate ale stafiilor pierzându-se în tăcere.

După câteva secunde se săltă în capul oaselor și se uită în jur cu ochi îngustați. Lumina torței era mai strălucitoare, nemaifiind filtrată prin trupurile fantomatice.

Bocor-ul se holba la el.

— Sper c-a meritat.

Hurwood nu-i răspunse; se mulțumi să se ridice în picioare încet, cu mișcări obosite, frecându-și bărbia zgâriată și îndepărtându-și de pe față părul alb și umed. Monștrii continuau să stea în picioare, ghemuiți sau atârnați imediat dincolo de liniile de cenușă; era evident că nici unul dintre ei nu se mișcase, că nici măcar nu clipise cât timp se petrecuse totul.

— V-ați distrat, nu? le strigă el, în engleză, amenințându-i cu singurul său pumn. Oare să mai sar încă o dată peste șanț, ca să nu vă simțiți înșelați?

Avea vocea încordată, stridentă; și făcu un pas către marginea luminișului, clipind des și arătându-l cu degetul pe unul dintre privitori, un porc imens cu un ciorchine de capete de cocoș răsărindu-i din gât.

— Ah, tu de acolo, domnule, continuă el cu falsă prietenie, *fă-ne* favoarea de a ne împărtăși opiniile tale sincere. Ar fi fost mai bine dacă m-ar fi sfătuit cineva să vă ofer un număr de jonglerie? Sau să folosesc, poate, niște vopsea de față și un nas fals...

Bocor-ul îl prinse de cot din spate, îl răsuci și îl privi cu uimire și cu ceva care părea aproape milă.

— Încetează, îi spuse cu blândețe. Cei mai mulți nu te pot auzi; nu cred că-nțelege *vreunul* engleza. La răsăritul soarelui se vor îndepărta și atunci vom pleca și noi.

Hurwood se desprinse din strânsoarea celuilalt, se întoarse în mijlocul luminișului și se așeză destul de aproape de cadavrele secătuite de sânge. Mirosul de metal încins ai vrăjii dispăruse, dar briza nu reușise să împrăștie în prea mare măsură duhoarea sângelui.

Soarele trebuia să răsară abia peste nouă sau zece ore; și, cu toate că urma să rămână acolo până atunci, avea să-i fie imposibil s-adoarmă. Perspectiva așteptării îndelungate îl înnebunea.

Își aminti ce spusese *bocor*-ul: „Sper c-a meritat."

Își înălță privirea spre stele și le provocă rânjind cu sarcasm. *Încercați să mă opriți acum, se gândi, deși s-ar putea să-mi ia ani întregi. Acum știu că e adevărat. Se poate face. Da – chiar dacă va trebui să pun să fie uciși o duzină de indieni ca s-o aflu, și o duzină de oameni albi, și o duzină de prieteni... o să merite, oricum.*

CARTEA ÎNTÂI

Mările și vremea sunt așa cum sunt; corăbiile noastre se deprind să le facă față sau se scufundă.

Jack Shandy

Capitolul unu

Strângând în mâini una dintre parâmele verticale bine întinse și aplecându-se cu mult peste copastie, John Chandagnac așteptă o clipă, până ce un talaz săltă imensul edificiu scârțâitor al pupei și al punții de deasupra, pe care se afla, apoi azvârli biscuitul cu toată forța. La început păru o aruncare lungă, dar, când se prăbuși sub un unghi ascuțit și continuă să tot cadă în loc să împroaște apa, văzu că, de fapt, nu-l trimisese prea departe; însă pescărușul îl zărise și veni atingând în treacăt valurile verzui, pentru a-l înhăța din aer în ultima clipă, parcă ostentativ. Biscuitul se rupse când pasărea fâlfâi din aripi, înălțându-se la o altitudine liniștitoare, însă, după toate aparențele, își umpluse deja bine ciocul.

Chandagnac scoase un alt biscuit din buzunarul hainei și pentru o vreme se mulțumi să privească pescărușul planând, admirându-l cu un aer absent fiindcă părea să nu aibă nevoie decât de cel mai firav curent ascendent și, când și când, de câte o bătaie din aripi, ca să se mențină exact deasupra felinarului de la pupa tribord al *Guralivului Carmichael.* Adulmecă mirosul firav al uscatului pe care-l aducea briza încă din zori. Căpitanul Chaworth spusese că aveau să vadă munții înveșmântați în purpuriu și verde din Jamaica la începutul după-amiezii, apoi rotundul Cap Morant înainte de cină, urmând să amareze la docul din Kingston înainte de lăsarea întunericului; dar, în timp ce descărcarea mărfii de pe *Carmichael* însemna sfârșitul grijilor care-l făcuseră pe căpitan să slăbească vizibil în ultima săptămână, debarcarea reprezenta abia începutul misiunii lui Chandagnac.

Și nu uita, își spuse sieși cu răceală în vreme ce scotea biscuitul din buzunar, *că atât Chaworth cât și tu purtați, fiecare, cel puțin câte o jumătate de vină pentru propriile probleme.* De data asta aruncă biscuitul cu mai multă putere și pescărușul îl prinse coborând nu mai mult de doi metri.

Când se întoarse către măsuța pentru micul dejun la care le permitea căpitanul pasagerilor să mănânce ori de câte ori manevrarea vasului din orele dimineții era o simplă rutină, fu surprins să vadă că femeia tânără stătea în picioare, cu ochii ei căprui strălucind de interes.

— I-a prins? întrebă ea.

— Cu siguranță, îi răspunse, apropiindu-se de masă. Își dorea să se fi bărbierit. Să i-l arunc și pe-al dumneavoastră?

Ea își împinse scaunul într-o parte și spuse, surprinzându-l încă și mai mult:

— O să i-l arunc chiar eu... sunteți sigur că pe e*l* nu-l deranjează viermii?

Chandagnac se uită la pasărea care plutea în aer.

— Cel puțin n-a zburat de aici.

Tânăra luă biscuitul „populat” și, după o ezitare trădată de cea mai ușoară înfiorare cu putință, se apropie de copastie cu pași mari. Chandagnac observă că în dimineața aceea avea un mers mai echilibrat. Ea se trase puțin înapoi când ajunse lângă margine și se uită în jos, fiindcă puntea pupa era la aproape patru metri deasupra mării agitate. Se agăță cu mâna stângă de balustradă și trase de ea, de parcă ar fi vrut să se convingă că nu era desprinsă.

— Detest să cad în apă, spuse, cu o ușoară nervozitate.

Chandagnac veni lângă ea și o prinse de antebrațul stâng.

— Nu vă faceți griji, o liniști.

Inima începu să-i bată cu mai multă putere și se supără pe sine însuși fiindcă reacționa astfel.

Ea își înclină brațul spre spate și aruncă biscuitul, iar pescărușul alb cu gri coborî îndatoritor după el, prinzându-l încă o dată înainte de a atinge suprafața apei. Râsul ei, auzit acum de Chandagnac pentru prima oară, era limpede și vesel.

— Aș face pariu că se ține după toate vasele care merg în Jamaica, știind că oamenii de la bord sunt gata să-și arunce proviziile învechite peste copastie.

Chandagnac încuviință dând din cap, în timp ce se întorceau la măsuță.

— Nu am un buget prea generos, dar mă tot gândesc la cina de deseară, din Kingston. Friptură de vită în sânge, legume și bere care nu miroase a smoală fierbinte.

Tânăra se încruntă.

— Aș vrea să pot mânca și eu carne.

Chandagnac își mută taburetul cu vreo jumătate de metru mai la stânga, astfel încât arcul tensionat al randei să-i umbrească fața, ferindu-i-o de soarele dimineții. Dorea să poată deslușì expresia feței acelei femei, dintr-o dată interesantă.

— Am observat că, după câte s-ar părea, nu mâncați decât vegetale, remarcă, luându-și alene în mână șervetul.

Ea dădu din cap.

— Alimente și medicamente, așa le numește medicul meu. Spune că am o febră cerebrală în fază incipientă, ca urmare a aerului nesănătos dintr-un soi de mănăstire din Scoția, unde am mers la școală. El e expertul, așadar presupun că are dreptate – deși adevărul e că mai simțeam mai bine, mai plină de energie, înainte de a începe să urmez dieta pe care mi-a prescris-o.

Chandagnac reușise să tragă de un fir din șervetul său, scoțându-i în afară o buclă, și începu să se ocupe de altul.

— Medicul dumneavoastră? întrebă, cu nonșalanță, nedorind să spună ceva care să spulbere buna dispoziție a tinerei, retransformând-o în pasagera taciturnă și lipsită de grație din ultima lună. E cumva tipul... masiv?

Ea râse.

— Bietul Leo. Numește-l gras. Numește-l corpolent. Da, el este. Doctorul Leo Friend. Un bărbat stângaci, după părerea mea, dar tata jură că nu există nici un medic mai bun în întreaga lume.

Chandagnac desprinse privirea de șervetul la care lucra.

— Și ați evitat... să vă luați medicamentele? Azi păreți mai veselă.

Șervetul ei zăcea pe masă, așa că el îl luă și începu să tragă și de firele lui.

— Păi, da. Azi noapte am aruncat farfuria, cu totul, prin hubloul cabinei mele. Sper că sărmanul pescăruș n-a gustat nimic – nu era nimic altceva decât un set dezgustător de ierburi și de buruieni, cultivate de Leo într-o ladă din cabina lui. Zâmbi cu sfială. Îmi doream cu disperare ceva care să aibă un gust.

Chandagnac ridică din umeri.

— Asta nu-mi sună rău.

Trăsese de fire, formând câte trei bucle pe fiecare dintre șervetele pe care le pliase în formă de clopote și acum își trecu câte trei degete de la fiecare mână prin bucle, forțând acele bucăți pătrate de material să stea în poziție verticală și să se apropie unul de altul simulând mersul într-un mod foarte realist. Îl puse pe unul să se încline, în vreme ce al doilea făcea o plecăciune respectuoasă, ca și cum și-ar fi îndoit genunchii; cele două siluete mărunte de pânză – dintre care una părea cumva, în mod subtil, feminină – dansară în jurul mesei, executând rotiri, salturi și piruete sofisticate.

Tânăra bătu încântată din palme și Chandagnac apropie șervetele de ea, punându-le să facă o nouă plecăciune și să se încline în stilul gascon, cu un gest larg, înainte de a le lăsa să-i cadă de pe vârfurile degetelor.

— *Vă* mulțumesc, domnișoară Hurwood, spuse, pe tonul unui maestru de ceremonii.

— *Vă* mulțumesc, domnule Chandagnac, răspunse ea, așa cum le mulțumesc și șervetelor dumneavoastră animate. Dar nu fiți protocolar – spuneți-mi Beth.

— Bine, acceptă Chandagnac, iar eu sunt John.

Își regreta deja impulsul care-l îndemnase s-o scoată din cochilie – n-avea timp și nici nu-și dorea cu

adevărat să-nceapă o nouă relație cu o femeie.

Se gândi la câinii de pe străzile orașelor, pe care-i chemase doar ca să-i vadă dând din coadă și apropiindu-se și care îl urmăriseră adesea cu înflăcărare ore întregi.

Se ridică și-i adresă un zâmbet politicos.

— Ei, spuse, acum aș face bine să plec. Am două probleme de discutat cu căpitanul Chaworth.

De fapt, acum, după ce se gândise la asta, chiar ar fi putut să se ducă în căutarea căpitanului. *Carmichael* înainta lin, cu vânt din pupa, n-avea nevoie de cine știe ce supraveghere; ar fi fost plăcut să stea pentru ultima oară amândoi la o bere, înainte de debarcare. Voia să-l felicite pe Chaworth pentru aparentul său succes repurtat evitând asigurarea – deși, în afara cazului când ar fi fost absolut singuri, trebuia s-o facă în termeni extrem de voalați – și să-l avertizeze apoi cu asprime, ca să nu mai încerce niciodată un asemenea truc nesăbuit. La urma urmelor, Chandagnac era, sau fusese, un om de afaceri de succes și știa foarte bine care e diferența dintre asumarea unui risc calculat cu atenție și abandonarea unei întregi cariere și reputații la bunul plac al unei aruncări cu banul. Firește că intenționa să-l mustre pe un ton glumeț, pentru ca bătrânul să nu regrete cumva că făcuse confidențe la beție.

— Oh, spuse Beth, evident dezamăgită fiindcă el nu putea rămâne să stea de vorbă. Ei, poate c-o să-mi mut scaunul lângă copastie și-o să privesc oceanul.

— Ți-l duc eu.

Se ridicară, iar Chandagnac îi luă scaunul și se îndreptă către balustrada de la tribord, unde îl așeză la câțiva metri distanță de unul dintre micile tunuri montate pe suporți; îi auzise pe marinari numindu-le tunuri pivotante.

— Aici e umbră numai din când în când, spuse el, cu îndoială, și vei fi în bătaia brizei. Ești sigură că nu te-ai simți mai bine jos, sub punte?

— Leo ar fi cu siguranță de părerea asta, răspunse ea, așezându-se cu un zâmbet de mulțumire, dar aș vrea să-mi continui experimentul de azi-noapte, să văd de ce soi de maladie te îmbolnăvești mâncând normal și stând la soare și la aer curat. În plus, tata e ocupat cu cercetările lui și sfârșește întotdeauna acoperind în întregime podeaua cabinei cu hârtii, pendule și diapazoane și cu nu mai știu ce. După ce aranjează totul, nu se mai poate ieși de-acolo.

Chandagnac ezită, curios împotriva voinței sale.

— Cercetări? Ce fel de cercetări?

— Ei... nu sunt sigură. A fost extrem de implicat în domeniul matematicii și, simultan, în al filozofiei naturale, dar, de acum șase ani, de când a renunțat la catedra de la Oxford...

Chandagnac nu-i văzuse tatăl decât de câteva ori pe toată durata de o lună a călătoriei; bătrânul respectabil, care avea o singură mână, nu părea dornic de compania celor de la bordul navei; nici el nu-i dăduse cine știe ce atenție, dar acum pocni entuziasmat din degete.

— Oxford? *Benjamin* Hurwood?

— Exact.

— Tatăl tău este...

— *Un vas cu pânze!* veni un strigăt de sus, din mijlocul alambicatei pânze de păianjen în care se împleteau șarturile catargului principal. *Drept înainte, la babord!*

Beth se ridică și amândoi traversară în grabă puntea, către balustrada de la babord, unde se aplecară în afară, lungindu-și gâturile ca să vadă dincolo de cele trei grupuri de greemente înșirate în fața ochilor lor. *E mai rău,* se gândi Chandagnac, *decât să-ncerci să vezi scena de sus în timpul unui episod aglomerat dintr-un spectacol de marionete.* Gândul îi aminti mult prea limpede de tatăl său și se sili să-l alunge, concentrându-se ca să vadă mai bine, cu ochii mijiți.

În cele din urmă reuși să distingă pe orizontul pe care tresălta ușor o pată albă minusculă și i-o arătă lui Beth Hurwood. O priviră câteva minute în șir, dar nu părea să se-apropie și vântul dinspre mare era mai rece în partea aceea, în ciuda soarelui neacoperit de nori, așa că se întoarseră la scaunul ei de lângă balustrada de la tribord.

— Tatăl tău este autorul... am uitat titlul cărții. Cea care-l combate pe Hobbes.[6]

— *Reabilitareal liberului arbitru.*

Beth se sprijini de balustradă, cu fața către pupa, lăsând vântul să-i sufle părul lung și negru către spate.

— Așa e. Cu toate că, din câte-am înțeles, tata și Hobbes au fost prieteni. Ai citit-o?

Chandagnac își dori din nou să-și fi ținut gura, fiindcă lucrarea lui Hurwood făcuse parte din vastul program de lecturi către care îl îndrumase tatăl său. Toate aceea poezie, istorie, filozofie, artă! Un soldat roman idiot își înfipsese sabia în Arhimede, iar o pasăre aruncase o carapace fatală de broască țestoasă în capul chel al lui Eschil, confundându-l cu o piatră utilă pentru spargerea respectivei carapace.

— Da. M-am gândit că a reușit efectiv să desființeze teoria lui Hobbes despre cosmosul-mecanism. Continuă, înainte ca ea să aibă când să-l aprobe sau să-l contrazică: Dar la ce-i folosesc pendulele și diapazoanele?

Beth se încruntă:

— Nu știu. Nici măcar nu știu de ce... domeniu... se ocupă acum. A devenit îngrozitor de retras în anii scurși de la moartea mamei. Uneori cred că a murit și el, sau cel puțin acea parte din el care... știu eu, cea care râdea. Și e mult mai activ în acest ultim an, deși... de când a făcut o primă vizită dezastruoasă în Indiile de Vest. Clătină din cap, încruntându-se nedumerită: E ciudat că pierderea unui braț i-a adus atâta vitalitate.

Chandagnac înălță din sprâncene:

— Ce s-a-ntâmplat?

— Îmi cer scuze, credeam c-ai auzit. Corabia pe care se afla a fost luată în stăpânire de piratul Barbă Neagră și un glonte de pistol i-a sfărâmat brațul. Sunt oarecum surprinsă fiindcă a decis să se-ntoarcă aici – deși de data asta are o duzină de pistoale încărcate și poartă întotdeauna cel puțin două asupra lui.

Chandagnac rânji în sinea sa la gândul că un membru al consiliului de la Oxford își rotea pistoalele pe degete, așteptând să dea peste un pirat pe care să-l împuște.

Peste albastrul apei se rostogoli o bufnitură puternică, găunoasă, ca atunci când cade pe pavaj un pietroi imens. Curios, începu să traverseze din nou puntea, ca să mai arunce încă o privire asupra vasului care se apropia, dar nu apucă să facă nici măcar doi pași înainte ca atenția să-i fie atrasă brusc de o coloană albă de apă împroșcată la o sută de metri în fața lor, în partea dinspre tribord.

În prima clipă se gândi că poate cealaltă corabie era un vas de pescuit și că trâmba marcase locul săriturii unui pește mare; pe urmă îl auzi pe bărbatul din vârful catargului strigând, de data asta mai strident:

— *Pirați! Cu un singur slup, ticniții!*

Beth era acum în picioare.

— Dumnezeule din ceruri, spuse, cu voce scăzută. E adevărat?

Chandagnac de simțea mai degrabă năucit decât speriat, deși inima îi bătea cu putere.

— Nu știu, răspunse, grăbindu-se să traverseze împreună cu ea puntea, către balustrada de la babord, dar, dacă e, atunci are dreptate, sunt nebuni – un slup e abia cu puțin mai mare decât o barcă cu pânze, iar pe *Carmichael* avem trei catarge și optsprezece tunuri grele.

Fu nevoit să-și ridice vocea ca să se facă auzit, pentru că dimineața, până atunci tăcută în afara scârțâielilor și clipocelilor, devenise instantaneu zgomotoasă, umplându-se de ordine strigate, de lipăitul picioarelor goale pe punțile de jos și de huruitul parâmelor pe tamburele rotite în viteză; se mai auzea și un alt sunet, îndepărtat dar cu mult mai deranjant – un zăngănit metalic sâcâitor și un răpăit accentuat de disonanțele sălbatice ale unor trompete de alamă în care se sufla pentru a face gălăgie, nu muzică.

— Chiar *sunt* pirați, spuse Beth, încordată, încleștându-și mâinile de balustradă, alături de el. Tata mi-a descris zgomotul ăsta. Or să și danseze – își numesc dansul „fanfaronadă” – e menit să ne înspăimânte.

În privința asta sunt eficienți, se gândi Chandagnac; dar lui Beth îi spuse, zâmbind:

— M-ar înspăimânta dacă ei s-ar afla pe o corabie mai bună, iar noi pe una mai proastă.

— *Voltă!* se auzi un strigăt autoritar de pe una din punțile de jos și, sub el și în dreapta, Chandagnac îi

[6] Thomas Hobbes (1588-1679), filozof politic englez; cea mai importantă dintre scrierile sale, „Leviathan” (1651), reprezintă fundamentul filozofiei statale moderne.

văzu pe timonier și pe un alt bărbat împingând cu putere echea către tribord; în aceeași clipă, deasupra capetelor lor se stârni un vacarm de țiuituri stridente și de scârțâieli când vergile lungi, orizontale, ale trincheților și pânzele bombate pe care le susțineau se răsuciră lent în jurul catargelor, cele de sus descriind arce mai largi decât cele de jos.

Pe toată durata dimineții, corabia fusese ușor înclinată către tribord; acum se îndreptă, ajungând în poziție orizontală; apoi, fără nici un răgaz, se aplecă atât de tare către babord încât Chandagnac își aruncă un braț în jurul lui Beth, înconjurând cu celălalt una dintre frânghiile tensionate ale greementului vertical, cu degetele încleștate de grijeaua destinsă, și își încordă genunchii, proptindu-i în copastie, când puntea se înălță în spatele lor și masa pentru micul dejun alunecă și apoi se răsturnă, ca să se izbească apoi de balustradă la un metru distanță de Beth. Farfuriile, tacâmurile și șervetele deformate se răsuciră în umbra brusc aruncată de cocă și împroșcară apa chiar sub locul unde erau agățați Chandagnac și Beth.

— Să fiu al naibii! scrâșni cel dintâi printre dinții încleștați, în vreme ce corabia rămăsese înclinată și el se uita drept în jos, la neastâmpărul valurilor. Nu cred că *pirații* ne pot ucide, dar ai noștri se străduiesc, cu siguranță!

Se văzu nevoit să-și lase capul pe spate ca să se uite în sus, către orizont, și, făcând-o, avu cu atâta putere senzația că stomacul i se preschimba în sloi de gheață, încât peste câteva clipe își desprinse privirea, coborându-și-o din nou spre apă – dar ochii lui cuprinseseră întreaga perspectivă, de la dreapta la stânga, și observase că vasul pirat, acum câtuși de puțin departe, se răsucea cu prova ieșind în evidență pe fundalul peisajului marin, ajungând din ce în ce mai mult să se apropie exact din travers; cu toate că îl văzuse mai degrabă din poziție frontală, remarcase că era într-adevăr un slup, o corabie cu un singur catarg, cu greement latin, cu două pânze triunghiulare uzate, pline de petice, una ascuțindu-se spre înapoi, de-a lungul ghiului, iar cealaltă înaintând pe lângă pravă, către capătul bompresului extrem de lung. Pe copastie se înghesuiau indivizi zdrențăroși, care păreau într-adevăr să danseze.

Nava se redresă, cu puntea apăsându-i tălpile pantofilor, cu orizontul prăbușindu-se, cu vântul și cu soarele bătând acum asupra tribordului din travers. Continuând s-o înconjoare cu brațul, Chandagnac o grăbi pe Beth spre scara care cobora spre cabine.

— Trebuie să te scot de aici! strigă.

Când ajunseră acolo, tatăl ei tocmai se cățăra pe scara dinspre dunetă și Chandagnac se holbă la el până și în acel moment de criză, pentru că bătrânul purta o vestă protocolară și o haină lungă, având chiar și o perucă pudrată. Se trăgea în susul scării agățându-se de trepte cu patul pistolului pe care-l strângea în singura sa mână, și mai avea cel puțin încă vreo alte șase, înfipte în ochiurile unei eșarfe trecute peste umăr.

— O duc eu jos! tună, ridicându-se în picioare pe puntea pupa și înghiontind-o pe Beth cu genunchiul către scară.

Ea începu să coboare, cu bătrânul urmând-o îndeaproape și privind-o peste umăr.

— Ai grijă! strigă el. Ai grijă, fir-ar să fie!

Preț de o clipă de iraționalitate, Chandagnac se întrebă dacă bătrânul Hurwood își găsise timp să topească plumb și să toarne gloanțe de pistol în cele două minute scurse de când se dăduse alarma, pentru că mirosea cu siguranță a metal încins... însă cei doi dispărură dedesubt, iar el se văzu nevoit să traverseze puntea înapoi, în salturi, ferindu-se din calea mai multor marinari care urcau pe scară în grabă. Se retrase lângă masa pentru micul dejun, acum ieșită ca un perete despărțitor în afara balustradei în care se înfipsese, și speră că nu stătea în drumul nimănui, întrebându-se tot timpul ce avea să simtă în clipa tragerii cu ghiulelele de câte cinci kilograme și jumătate și de ce amâna căpitanul momentul tirului.

Puntea de sub picioarele sale fu zguduită de trei bubuituri distincte. Fuseseră ghiulele? se întrebă, dar, când se răsuci să se uite peste balustradă, către babord, nu văzu nici fum, nici apă împroșcată.

Nu zări decât slupul piraților – care tocmai se răsucise scurt către est, purtat de vântul de bulină constant – schimbându-și direcția și continuând să-i ocolească, astfel încât acum venea spre babord dinspre pupa.

De ce naiba, își spuse, din ce în ce mai neliniștit, *n-am tras când veneau drept spre noi, sau când au virat spre est și și-au expus flancul?* Se uită la bărbații preocupați care alergau pe lângă el, remarcă silueta masivă a căpitanului Chaworth pe duneta de dedesubt, la o distanță destul de mare de scara din teugă, și

simți dintr-odată un gol în stomac când văzu că și el era surprins de tăcerea tunurilor. Ocoli masa și se îndreptă cu iuțeală spre balustrada din dreptul scării, să vadă mai bine ce se petrecea jos, pe puntea centrală.

Îl zări pe Chaworth alergând spre scara de tambuchi de pe puntea tunurilor exact în clipa când de acolo se revărsă un talaz de fum negru, gros, și auzi strigătele disperate ale marinarilor:

— Iisuse, un tun a sărit în aer!

— Au sărit trei, jos sunt morți toți!

— La bărci! O să explodeze și praful de pușcă!

Detunătura unui pistol se desprinse din bolboroseala tot mai zgomotoasă; Chandagnac îl zări pe bărbatul care susținuse abandonarea navei ricoșând de tamburul cabestanului și căzând rășchirat pe punte, cu capul zdrobit, despicat cu sălbăticie de un glonț de pistol. Luându-și privirea de la cadavru, Chandagnac văzu că pistolul fumegând era în mâna de obicei blajinului Chaworth.

— O să mergeți la bărci când o s-ordon eu! urlă căpitanul. N-a sărit în aer nici un tun, și nu e nici un foc! Nu e decât fum...

Parcă vrând să-i confirme spusele, din fumul de pe scara de tambuchi ieșiră în goană o duzină de bărbați care tușeau violent, cu hainele și fețele înnegrite de ceva asemănător cu funinginea.

— Și nu e decât un slup, continuă căpitanul, așa că mergeți la pivotante și luați-vă muschetele și pistoalele! Pregătiți-vă săbiile de abordaj.

Un marinar îl împinse pe Chandagnac deoparte, făcându-și loc către unul dintre tunurile pivotante, și el se grăbi să se-ntoarcă la adăpostul relativ al mesei înțepenite, simțindu-se delirant de dezorientat. *Să fiu al naibii,* își spuse, uluit, ghemuindu-se în spatele ei, *asta e o luptă pe mare? Dușmanul dansează și suflă din corn, bărbați cu fețe înnegrite dau buzna de sub punte, ca într-o scenă dintr-o comedie, iar singurul glonț adevărat e tras de căpitanul nostru, ca să-și omoare un om din propriul echipaj?*

Lângă el stăteau acum mai mulți marinari, încordați și gata să manipuleze velele și fungile, iar alți doi alergaseră la cele două tunuri pivotante montate pe balustrada dinspre babord a punții pupa, câte unul de-o parte și de alta a lui Chandagnac; verificară încărcăturile și capsele și rămaseră pur și simplu în așteptare, privind vasul pirat și, o dată la fiecare câteva secunde, suflând asupra capetelor fitilurilor care ardeau mocnit.

Chandagnac se ghemui, ca să se uite mai degrabă printre stâlpii de susținere decât peste balustradă, urmărind și el cu privirea ambarcațiunea joasă, cu pescaj mic, care ajungea din urmă corabia. Slupul avea mai multe tunuri de o mărime într-adevăr considerabilă, dar piraților dansatori le ignorau, cântărind în mâini pistoale, săbii de abordaj și spade, precum și ancore cu gheare de pisică.

Probabil că vor să-l captureze pe *Carmichael* intact, se gândi Chandagnac. Și, dacă vor reuși cumva, mă întreb dacă vor ști vreodată ce norocoși au fost fiindcă, datorită unui soi de catastrofă, tunarii noștri au ajuns să nu mai fie buni de nimic.

Benjamin Hurwood se întoarse cu mari eforturi pe puntea pupa, pur și simplu gemând de pistoale – continua să aibă șase în eșarfă și unul în mână, dar acestora li se adăugaseră altele, încă o jumătate de duzină, îndesate în centură. Uitându-se peste muchia mesei și zărind expresia hotărâtă de pe fața profesorului ciung, Chandagnac se văzu silit să accepte că, în situația aceea primejdioasă, măcar părea într-o mult mai mare măsură demn decât ridicol.

Înșfăcând bila din capătul mânerului lung, soldatul de la tunul pivotant dinspre pupa îl răsuci către înapoi și îi coborî țeava, ca să poată privi în lungul ei. Își ridică fitilul cu mare atenție. Se afla la numai un metru și jumătate de Chandagnac, care îl urmărea cu o încredere plină de încordare.

Încerca să-și imagineze tunul trăgând, toate tunurile pivotante trăgând, odată cu muschetele și cu pistoalele, lovind mica și înghesuita corabie a piraților cu plumbi și cu schije, poate două sau trei salve la rând, până ce, înclinată și neajutorată, avea să fie acoperită de un nor de praf de pușcă, prin care să se întrezărească doar câțiva indivizi târând leșurile lovite sau sfâșiate ale camarazilor lor, în vreme ce *Carmichael* își relua cursul, continuându-și călătoria întreruptă. Chaworth avea să fi tras o spaimă urâtă, cu gândul la șmecheria prin care evitase asigurarea, dar urma să fie mai dornic ca niciodată de o bere.

Însă împușcătura se auzi din spatele lui Chandagnac, marinarul pe care-l privea fu azvârlit cu capul

înainte, peste micul tun, și, înainte de a cădea peste copastie, îi zări gaura însângerată, proaspăt apărută între umeri. Pe punte răsunară un alt pocnet metalic zgomotos și o altă împușcătură, urmată instantaneu de un pocnet similar.

Chandagnac se întoarse și aruncă o privire peste dreptunghiul din lemn de stejar, la timp ca să-l vadă pe bătrânul Hurwood luând un al treilea pistol și trăgând direct în fața uluită a unuia dintre cei doi bărbați care mânuiau randa. Marinarul căzu, arcuindu-se de spate și pocnindu-se de punte cu ceafa capului sfărâmat, iar celălalt bărbat scânci, se lăsă în jos și alergă spre scară. Hurwood înșfăcă un alt pistol, după ce-i dăduse drumul celui cu care trăsese și care căzu zăngănind, cu țeava încă fumegândă. Următoarea împușcătură despică în două cavila în jurul căreia era înfășurată randa și parâma desprinsă șerpui în sus și în jos printre scripeții robuști, apoi vela înaltă de trei metri, scăpată de sub control, se curbă și își balansă ghiulul greu către babord, rupând parâmele greementului vertical de parcă ar fi fost din sfoară putredă; funiile de catarg și grijelele brusc eliberate zburară în sus, corabia se cutremură când artimonul se înclină către tribord, iar de deasupra se auzi trosnetul vergilor suprasolicitate, care cedau.

Bărbatul care manevrase celălalt tun pivotant zăcea cu fața în jos pe punte, fiind, după toate aparențele, ținta celui de-al doilea glonț tras de Hurwood.

Bătrânul nu-l observase pe Chandagnac în spatele mesei; scoase un alt pistol, se plasă în capul scărilor și îl îndreptă calm către învălmășeala de pe dunetă.

Fără să stea pe gânduri, Chandagnac se ridică, acoperi distanța care-l despărțea de el din doi pași uriași și îl izbi cu umărul în șale exact când apăsa pe trăgaci.

Împușcătura nu făcu nici un rău, ratându-și de departe ținta, iar cei doi bărbați căzură în josul treptelor.

Chandagnac își strânse genunchii la piept, dându-se peste cap în aer, și ateriză pe tălpi, iar când izbi puntea se rostogoli și se lovi cu putere de un marinar, trântindu-l. Sări în picioare și se uită în spate, să vadă cum căzuse Hurwood, dar nu reuși să-l zărească în îmbulzeala marinarilor intrați în panică. Detunăturile armelor de foc se auzeau la intervale inegale și gloanțele ricoșate sileau pe toată lumea să lase capul în jos și să se ghemuiască, dar Chandagnac nu putea să vadă cine trăgea și în cine se trăgea.

Apoi, precedată de un pocnet al parâmelor de deasupra, o vergă groasă se desprinse, răsucindu-se în aer, se rupse când izbi puntea, zdruncinând întreaga navă și făcând țăndări o porțiune de balustradă de lângă Chandagnac înainte de a ricoșa peste copastie; chiar alături de el, spre interior, un bărbat căzut de deasupra lovi cu putere puntea, cu zgomotul unui braț de cărți mari aruncate jos; însă cel de-al doilea obiect care îi căzu în preajmă îl smulse din năucirea în care-l aruncase spaima: o gheară de pisică veni în zbor peste copastie, smucită înapoi în timpul căderii, astfel încât se agăță de balustradă, fără să fi atins puntea.

Un marinar se repezi s-o desprindă înainte de a se agăța de ea vreo greutate, dar îl doborî un glonț venit din spate și Chandagnac, care era la un pas în urma lui, se împiedică și căzu peste el. Săltându-se și rămânând ghemuit lângă copastie, se uită cu frenezie în jur, căutându-l pe Hurwood, cu certitudinea că bătrânul ciung îl omorâse pe marinar; dar, când un glonț tras din față smulse așchii din punte lângă picioarele sale și capul îi zvâcni, rotindu-se ca să vadă de unde se trăsese, dădu cu ochii de Leo Friend, medicul gras și dichisit al lui Beth, stând pe puntea înălțată a teugei, la vreo zece metri distanță, și îndreptând exact spre el un pistol încărcat.

Chandagnac plonjă, îndoit de mijloc, de-a curmezișul punții pline de sfărâmături, în timp ce glonțul găurea copastia în locul unde se sprijinise, se rostogoli ca să se ridice în picioare, își lăsă capul în jos și fugi prin mulțime până la balustrada de la tribord.

Alături de el zăcea un marinar, încovrigat într-o baltă de sânge cu forma într-o continuă schimbare; îl rostogoli în grabă ca să-i ia cele două pistoale încărcate, ale căror paturi se zăreau ieșindu-i de sub centură. Bărbatul deschise ochii și încercă să vorbească printre dinții sparți. Dar Chandagnac își pierduse pe moment capacitatea de a se înduioșa. Luă armele, dădu din cap liniștitor către muribund, apoi se întoarse către teugă.

Avu nevoie de câteva secunde ca să-l localizeze pe Friend, fiindcă vasul avea vânt din travers și ruliu, așa că era nevoit să-și târâie picioarele ca să-și mențină poziția verticală. În cele din urmă îl descoperi pe grăsan sprijinit de balustrada teugei dinspre mijlocul punții superioare, aruncându-și pistolul descărcat și

luând calm un altul din cutia pe care-o ținea în îndoitura brațului.

Chandagnac își impuse să se relaxeze. Se ghemui ușor ca să-și țină mai bine echilibrul și, când corabia se opri pentru o clipă, în finalul unei legănări către babord, ridică unul dintre pistoale, ținti cu atenție, cu un ochi întredeschis, uitându-se pe deasupra încheieturii degetului mare la mijlocul trunchiului bombat al lui Friend, apoi apăsă pe trăgaci.

Arma se descărcă și reculul aproape că-i luxă încheietura, dar, după împrăștierea fumului usturător, medicul gras era în același loc, trăgând cu meticulozitate în mulțimea de marinari de dedesubt.

Chandagnac aruncă pistolul descărcat, îl ridică pe cel rămas în ambele mâini, traversă – nu tocmai conștient de ceea ce făcea – jumătate de punte în direcția lui Friend și trase drept în stomacul lui, de la o distanță de nici un metru și jumătate. Nevătămat, grăsanul se întoarse pentru o clipă, cât să-i adreseze un zâmbet batjocoritor, apoi alese un alt pistol din cutie, cu care ținti pe altcineva de dedesubt. Printre mirosurile de praf de pușcă ars, de sudoare izvorâtă din spaimă și de lemn proaspăt sfărâmat, Chandagnac simți din nou izul de metal încins, adus de o adiere.

O clipă mai târziu, Friend puse totuși pistolul la loc, în cutie, fără să fi tras, fiindcă lupta se încheiase. O duzină de pirați se cățăraseră la bord și alții se avântau peste copastie, iar marinarii supraviețuitori își aruncaseră armele.

Chandagnac lăsă pistolul să-i alunece dintre degete și se întoarse încet către balustrada de la tribord, țintuind piraților cu priviri neîncrezătoare. Erau veseli, cu ochii și cu dinții galbeni scânteindu-le pe fețe care, dacă n-ar fi fost însuflețite, ar fi semănat a lemn de mahon lustruit; câțiva continuau să cânte melodia din timpul urmăririi. Erau îmbrăcați, medita năucit Chandagnac, ca niște copii întrerupți pe când jefuiau dulapul cu costume dintr-un teatru; și, în ciuda pistoalelor și a săbiilor lor evident uzate și a cicatricelor palide presărate asimetric pe multe dintre fețele și membrele lor, alcătuind modele întâmplătoare de cute și ciupituri, i se păreau, în comparație cu răutatea rece și metodică a lui Hurwood și Friend, de o sălbăticie la fel de inocentă ca a păsărilor de pradă.

Unul dintre pirați făcu un pas înainte și sări pe scara dinspre cabinele pasagerilor, ajungând pe puntea pupa, cu atâta suplețe încât, în momentul când se întoarse și își împinse spre spate tricornul, Chandagnac fu surprins la vederea ridurilor adânci de pe obrajii lui întunecați și a părului cărunt. Îi trecu în revistă pe bărbații de sub el și rânji, îngustându-și ochii și dezgolindu-și o grămadă de dinți.

— Prizonieri, spuse, întrerupând murmurul tumultos de glasuri cu vocea lui aspră, plină de bună dispoziție, sunt Philip Davies, noul căpitan al acestei corăbii. Acum vreau să v-adunați acolo, lângă catargul principal, și să-i lăsați pe flăcăii noștri să vă percheziționeze în căutarea... *armelor ascunse, eh?* Skank, tu și Tholemew și încă doi, dați fuga jos și scoateți-i afară pe toți cei care mai sunt acolo. Fiți cu băgare de seamă, azi s-a vărsat destul sânge.

Cei opt supraviețuitori din echipajul vasului cucerit își târâră picioarele către centrul punții. Chandagnac li se alătură, grăbindu-se către catarg și sprijinindu-se apoi de lemnul lui solid, cu speranța că mersul lui nesigur avea să fie pus mai degrabă *pe seama* legănării punții decât pe a fricii. Privind pe lângă șeful piraților, văzu că pescărușul, evident liniștit de încetarea focului, cobora fâlfâind din aripi pentru a se așeza pe unul dintre felinarele de la pupă. Îi venea greu să creadă că, în urmă cu mai puțin de o jumătate de oră, el și fiica lui Hurwood îi aruncau alene biscuiți păsării.

— Maestre Hurwood! strigă Davies. Și adăugăm după o clipă: Știu că n-ai fost ucis, Hurwood... unde ești?

— Nu, se auzi o voce gâfâită, de după două cadavre prăbușite la piciorul scării către cabinele pasagerilor de pe puntea pupa. N-am fost... ucis. Hurwood se ridică, fără peruca lui imensă și cu hainele în dezordine. Dar aș vrea să... fi avut o vrajă... împotriva căderilor.

— Ai avut un Însoțitor Veghetor care să te ferească de răni, preciză Davies, cu indiferență. Nici unul dintre flăcăii ăștia n-a avut. Își flutură mâna către cadavrele împrăștiate și către răniți. Sper c-a fost o cădere zdravănă.

— Fiica mea e sub punte, spuse Hurwood, cu voce din ce în ce mai insistentă, pe măsură ce i se limpezea mintea. E păzită, dar spune-le oamenilor tăi să nu...

— Nu-i vor face nici un rău. Șeful piraților își îngustă ochii, aruncând în jur o privire critică. Ne-ai adus o corabie care nu-i rea deloc, zise el. Presupun că ai ținut cont de tot ce ți-am spus. Payne, Rich, veniți

încoace! Luați câțiva flăcăi sus, tăiați tot lemnul, toate parâmele și toate pânzele stricate și refaceți greementul atât cât e nevoie ca să traversăm Bancul Bahama Mare[7].

— Da, Phil, răspunseră doi dintre piraţi, repezindu-se către şarturi.

Davies coborî pe scara către dunetă și, preț de câteva clipe, se mulțumi să fixeze cu privirea grupul de bărbați dezarmați de lângă catarg.

— Patru dintre oamenii mei ai fost uciși în timpul abordării, remarcă el, cu blândețe.

— Iisuse, șopti marinarul de lângă Chandagnac, închizând ochii.

— Dar, continuă Davies, mai bine de jumătate dintre voi au fost omorâți și am să consider asta o despăgubire suficientă.

Nici unul dintre marinari nu scoase vreo vorbă, dar Chandagnac auzi mai multe răsuflări bruște, mai multe tălpi târșindu-se. Înțelese cu întârziere că fusese la un pas de condamnarea la moarte.

— Sunteți liberi să plecați cu barca de salvare a corabiei, adăugă Davies. Insula Hispaniola e la est, Cuba la nord, Jamaica la sud-vest. Veți primi mâncare, apă, hărți, sextant și compas. Sau, completă el cu veselie, oricine și-o dorește poate să rămână și să ni se alăture. Pe mare e o viață mai ușoară decât oricare alta, toată lumea primește o parte din profituri și după fiecare călătorie sunteți liberi să vă retrageți.

Nu, mulțumesc, se gândi Chandagnac. *De îndată ce-mi duc la bun sfârșit... misiunea... din Port-au-Prince și ajung din nou acasă, nu vreau să mai aud de nici un alt afurisit de ocean în toată viața mea.*

În ultimele câteva minute, bătrânul Chaworth își plimbase încet privirea în jurul vasului al cărui proprietar fusese până de curând și Chandagnac înțelese că, deși se împăcase cu ideea pierderii încărcăturii, căpitanul nu-și imaginase până în momentul acela că avea să-și piardă și corabia. La urma urmelor, piraţii erau o specie de apă puțin adâncă, evitând întotdeauna să fie capturați ca urmare a alunecării dincolo de zona bancurilor de nisip și aventurându-se rareori atât de departe încât să piardă din vedere uscatul. O corabie făcută să navigheze în ape adânci, cum era *Carmichael,* le-ar fi fost de folos tot atât de puțin ca un tun de asediu unui hoț de drumul mare.

Fața bătrânului era cadaverică și lui Chandagnac îi trecu prin minte că, înainte de acea întorsătură a lucrurilor, Chaworth nu fusese ruinat cu desăvârșire; dacă n-ar fi pierdut corabia, ar fi putut s-o vândă și, poate, după ce i-ar fi despăgubit pe acționari și pe coproprietari, i-ar fi rămas destui bani ca să compenseze pierderile proprietarilor încărcăturii; fără îndoială că ar fi rămas falit, dar ar fi putut măcar să ascundă secretul pe care i-l încredințase lui Chandagnac într-o seară de beție – costul asigurării depășind cea mai mare marjă de profit la care putea spera, făcuse gestul disperat de a o include în prețul cerut de la deținătorii mărfurilor... pe care n-o asigurase.

Unul dintre piraţii coborâți sub punte își făcu apariția în capul scării dinspre cabine și, privind în urmă, gesticula arătând în sus cu un pistol. De pe trepte urcară în lumina soarelui bucătarul – care se conformase evident unui obicei de multă vreme apreciat și făcea față dezastrelor în plină desfășurare pe ocean îmbătându-se cât mai repede și mai tare cu putință –, cei doi băieți însărcinați cu toate comisioanele de pe vas și Beth Hurwood.

Tânăra era palidă și avea mersul puțin cam țeapăn, dar își păstră calmul aparent până când își zări tatăl ciufulit, cu hainele în dezordine.

— Papa! strigă, alergând către el. Te-au rănit?

Nu aşteptă răspuns și se întoarse spre Davies.

— Cei de teapa ta i-au făcut destul rău ultima oară, spuse, cu un amestec straniu de furie și de implorare în glas. Întâlnirea cu Barbă Neagră l-a costat un braț! Indiferent ce le-ar fi făcut oamenilor tăi azi a fost...

— A fost extrem de apreciat, domnișoară, completă Davies, adresându-i un zâmbet larg. Tăticul tău a respectat înțelegerea de anul trecut, dintre el și Thatch[8] – îi poți spune Barbă Neagră dacă preferi – și mi-a livrat corabia asta excelentă.

— Ce vrei să...? începu Beth, dar Chaworth o întrerupse cu o înjurătură stridentă, după care sări asupra celui mai apropiat pirat profitând de surpriza acestuia ca să-i smulgă sabia din mână, îl îndepărtă din cale

[7] Una dintre cele două platforme de calcar, despărțite de canale, deasupra cărora e situat arhipelagul Bahamas.
[8] Pirat englez care a operat în Marea Caraibelor și pe coasta Atlanticului din America de Nord (m. 1718).

îmbrâncindu-l și se repezi spre Davies, înclinându-și brațul spre spate, gata să-l spintece dintr-o lovitură.

— Nu! strigă Chandagnac, făcând un pas înainte. Chaworth, nu...

Davies scoase calm un pistol din eșarfa lui de lână țipător colorată, îl înclină și trase în pieptul lui Chaworth; impactul cu glonțul de calibrul cincizeci opri atacul căpitanului și îl trânti pe spate cu atâta forță încât stătu pur și simplu o clipă în cap înainte de cădea cu o bufnitură surdă, întinzându-se cu desăvârșita moliciune a morții.

Chandagnac era năucit și nu reuși să respire adânc. Timpul părea să se scurgă cu încetinitorul – ba nu, numai că fiecare eveniment devenise dintr-odată distinct, nu mai făcea parte dintr-o succesiune comună. Beth țipă. Fumul răbufnit din țeava pistolului se învolbură, înaintând cu încă un metru. Țipă și pescărușul realarmat, și se înălță în fâlfâit de aripi. Sabia căzută se răsuci de-a latul punții și mânerul ei de alamă se izbi de glezna lui Chandagnac. El se aplecă și o ridică.

Apoi, fără s-o fi decis în mod conștient, se năpusti el însuși către căpitanul piraților și, cu toate că picioarele îl purtau înainte cu zgomot și brațul său ținea lama grea întinsă în față, în minte legăna cu abilitate tija și crucea, făcând marioneta Mercutio, care atârna de ele, să se avânte către marioneta Tybalt, executând mișcarea numită întotdeauna de tatăl său *coupe-fleche*.

Surprins și amuzat, Davies îi aruncă unui însoțitor pistolul descărcat și, retrăgându-se cu un pas, își scoase spada și se relaxă aplecându-se în poziția *en garde*.

Făcând ultimul pas, Chandagnac aproape că simți sfoara marionetei smucindu-se în sus în timp ce vârful sabiei zvâcnea pe deasupra celeilalte lame și se întindea din nou spre centrul pieptului lui Davies; era atât de obișnuit ca păpușa Tybalt să riposteze parând cu o mișcare laterală încât reacționă cu aproape prea multă repeziciune lăsându-și sabia să cadă sub arma reală, nepregătită să o facă, dar șeful piraților îi luase fenta în serios și parase, așa că, în ultimă instanță, sabia lui eliberată se îndreptă spre flancul neapărat al acestuia, și își lăsă inerția propriului avânt s-o împlânte și să-i smulgă mânerul din strânsoarea lui neexperimentată, pe când trecea el însuși pe alături.

Sabia căzu pe punte zăngănind și, pentru o clipă îndelungată, totul încremeni. Davies, încă în picioare, dar răsucit de lovitură, se uita uluit la Chandagnac, care, cu mâinile goale și crispându-se în așteptarea unui glonț ce putea veni oricând și de oriunde, își ținea răsuflarea și se holba neajutorat în ochii piratului rănit.

În cele din urmă, Davies își puse cu grijă sabia în teacă și, cu la fel de multă grijă, se lăsă în genunchi, într-o liniște atât de deplină încât Chandagnac auzea realmente răpăitul picăturilor de sânge care izbeau puntea.

— Ucideți-l, spuse piratul, cu voce clară.

Chandagnac se întorsese pe jumătate către balustradă, cu gândul de a face un salt peste ea ca să-ncerce să ajungă înot în Hispaniola, când se auzi o voce sarcastică:

— Pentru că stăpânește arta duelului mai bine decât tine, Phil? Într-adevăr, e și ăsta un mod de a-ți păstra supremația.

Afirmația stârni o grămadă de mormăieli în rândurile piraților și Chandagnac se opri plin de speranță. Se uită din nou la Davies și se rugă ca piratul să sângereze până la moarte înainte de a-și repeta ordinul.

Însă căpitanul se uita la piratul care vorbise și, după câteva secunde, zâmbi cu cruzimea unui lup, arătând către rana adâncă din lateralul coastelor sale.

— Ah, Venner, crezi că *asta* o să-mi vină de hac? Tăietura *asta?*

Se aplecă în față, își propti palmele deschise pe punte și își aduse sub el, cu mare efort, un picior cu cizmă, apoi pe celălalt. Se uită din nou în sus, către Venner, încă zâmbind, apoi se ridică încet în picioare. Zâmbetul nu-i dispăru nici o clipă, deși pălise sub bronzul pielii și fața îi lucea de sudoare.

— Ești... nou, Venner, spuse, cu voce răgușită. Ar trebui să-i întrebi pe Abbot sau pe Gardner cât de groaznică trebuie să fie o rană ca să mă-ncetinească.

Respiră adânc, apoi se legănă și fixă puntea îndelung cu privirea. Pantalonii lui bufanți aveau o strălucire întunecată, cu sângele scurgându-se în josul gambei, spre locul unde erau îndesați în cizmă. O clipă mai târziu, își ridică ochii.

— Sau, adăugă, făcând un pas nesigur înapoi și trăgându-și din nou spada, ți-ar plăcea să... afli pe pielea ta cât de neputincios m-a făcut asta?

Venner era scund și îndesat, cu ciupituri de vărsat pe fața roșcovană. Se uită la căpitan pe jumătate zâmbind, cu privirea meditativă pe care i-o arunci unui adversar de la jocul de cărți a cărui beție poate fi simulată, sau cel puțin exagerată. În cele din urmă își desfăcu brațele.

— Să fiu al naibii, Phil, ripostă, calm, știi că n-am vrut să spun nimic *provocator*.

Davies dădu din cap și își permise să-nchidă ochii pentru o clipă.

— Bineînțeles că nu. Își aruncă sabia și se-ntoarse spre Chandagnac. Venner are totuși dreptate, scrâșni el, și mă bucur... că nu te-a ucis nimeni... fiindcă numai așa pot învăța fenta aia. Își îngădui să se sprijine de peretele cabinei celei mai apropiate de pupa. Dar, pe sângele lui Dumnezeu, omule, izbucni apoi, cu voce sonoră, cum naiba de știi o asemenea mișcare hoțească, deși alergi ca o rață și ții sabia ca un bucătar toarta oalei?

Chandagnac încercă fără succes să se gândească la o minciună potrivită, apoi mărturisi fără tragere de inimă adevărul.

— Tata avea un teatru de păpuși, spuse, cu voce ezitantă, iar eu sunt... am fost păpușar în cea mai mare parte a vieții mele. Am... dat spectacole în toată Europa și, când în scenarii erau dueluri – l-am jucat foarte mult pe Shakespeare – tata se consulta cu maeștri de scrimă, ca să pară totul cât mai realist. Așa că, ridică el din umeri, am memorat un mare număr de lovituri și le-am interpretat de sute de ori... dar numai cu păpușile.

Ținându-se cu mâna de coaste, Davies se uită la el.

— Păpuși, spuse. Ei, eu... să fiu al naibii! Păpuși.

Se lăsă să alunece încet în josul peretelui, până când ajunse să stea așezat pe punte.

— Unde dracu e Hanson?

— Aici, Phil.

Unul dintre pirați se grăbi să vină lângă el, deschizând un briceag mic.

— Trebuie să te întinzi, spuse el.

Davies se întinse supus pe spate, dar se propti în coate ca să se uite la Chandagnac în vreme ce Hanson, care le servea evident piraților drept chirurg, începu să-i taie cămașa îmbibată de sânge.

— Ei, Venner a sugerat c-am fost prea... aspru când am ordonat să fii ucis și noi... au, fi-ți-ar sufletul afurisit, Hanson, fii atent! Davies închise ochii pentru o clipă, apoi respiră adânc și continuă: Noi am căzut de acord că, în afara cazurilor când suntem în timpul unei acțiuni importante, toate ordinele se pot supune discuției, și ținem cont de asta. Însă tu m-ai înjunghiat, așa că nu pot să... te las pur și simplu să pleci cu barca. Se uită în jur, la însoțitorii lui. Propun să-i dăm de ales.

Unii înclinară satisfăcuți din cap, alții scoaseră strigăte de aprobare.

Davies se uită în sus, la Chandagnac.

— Alătură-te nouă, adoptă toate țelurile noastre, însușește-ți-le, sau o să fii ucis chiar acum, acolo unde stai în clipa asta.

Chandagnac se întoarse spre Beth Hurwood, dar ea îi șoptea ceva tatălui său, care nici măcar nu părea conștient de prezența ei. Uitându-se dincolo de cei doi, văzu fața lată a lui Leo Friend încruntându-se – poate dezamăgit că încă îl mai vedea în viață. Nu se mai simțise niciodată atât de lipsit de prieteni și de apărare. Dorul de tatăl său îl cuprinse brusc, cu o intensitate cumplită.

Se răsuci spre Davies.

— O să rămân cu voi.

Piratul dădu din cap, cu un aer meditativ.

— E decizia standard, comentă el. Nu eram pe de-a-ntregul sigur c-o să fie și a ta.

Hanson se ridică și se holbă cu îndoială la bandajul cu care-și încinsese șeful.

— Asta-i tot ce pot face pentru tine, Phil, spuse. Cere-i lui milord Hurwood să se-asigure că se-oprește sângerarea și că nu se cangrenează.

Chandagnac se uită la Hanson cu surprindere. *Vorbești despre Leo Friend, fără-ndoială,* se gândi. *Filozofia nu bandajează răni.*

Auzindu-și numele, Hurwood ieși din reverie, clipi și se uită în jur.

— Unde e Thatch? întrebă, cu voce prea sonoră. Ar fi trebuit să fie aici.

— Anul ăsta e în întârziere, răspunse Davies, fără să se ostenească nici măcar să-și întoarcă fața spre

Hurwood. În momentul de față e în Charles Town, face rost de proviziile pe care le-ai cerut. O să ne-ntâlnim cu el în Florida. Acum vino-ncoace și fă ceva ca să te-asiguri că n-o să mor din cauza găurii ăsteia.

Beth începu să spună ceva, dar Hurwood își flutură mâna spre ea, cerându-i să tacă.

— Te-a lăsat să iei indicatorul? întrebă el, evident câtuși de puțin încântat.

Davies se strâmbă.

— Capul de câine mumificat? Firește. Și e cât se poate de sigur că ieri a-nceput să șuiere și să se rotească în găleata lui cu rom, și s-a oprit pe la amiază, sau cam așa ceva, arătând direct spre sud-est și schimbându-și poziția numai când ne schimbam cursul, prin urmare am mers exact în direcția în care se uita el.

Ridică din umeri, atât cât reuși s-o facă.

— Ne-a condus la voi, e foarte adevărat, dar e cu siguranță e un gunoi urât. Ne-am străduit din greu să-mpiedicăm șobolanii să-l rontăie.

— Să-l ia naiba pe lunatecul ăla de Thatch, răbufni Hurwood, fiindc-a lăsat niște briganzi de duzină să transporte un instrument sofisticat. Dacă s-ar fi *atins* de indicatorul ăla, șobolanii v-ar fi devorat cu totul, Davies, ți-o promit. Idiot neglijent, cât de des crezi că se nasc câini cu două capete? Trimite imediat un om pe corabia ta, după el.

Davies zâmbi și se întinse din nou pe punte.

— Ei bine, nu! făcu el. O să primești înapoi cealaltă jumătate a perechii tale oribile imediat ce pun piciorul pe insula Noua Providență, la fel de sănătos cum eram acum o oră. Dacă nu-mi revin cu totul între timp, flăcăii mei or să ardă blestemăția aia. Am dreptate?

— S-a făcut! strigă unul dintre piraţi, iar ceilalţi încuviinţară dând încântaţi din capete.

Hurwood aruncă o privire aspră în jur, dar traversă puntea către locul unde zăcea Davies și îngenunche alături de el. Se uită la bandaj, apoi îl săltă și examină rana de dedesubt.

— La naiba, spuse, ți-ai putea reveni foarte bine și fără ajutorul meu, dar, de dragul indicatorului, o să m-asigur de asta.

Începu să se caute în buzunarele adânci ale hainei lungi până la genunchi.

Chandagnac se uită în dreapta și în spatele lui. Trupul lui Chaworth, evident fără viață, aluneca liber încoace și încolo sub razele soarelui, după cum se legăna corabia, iar o mână îndepărtată de corp oscila într-o parte și într-alta, cu palma în sus și apoi cu palma în jos, într-un gest bizar de filozofic. Ca și cum ar fi spus că totul vine și pleacă: binele și răul, viața și moartea, bucuria și groaza, și nimic n-ar trebui să fie o surpriză.

Lui Chandagnac i se părea jenant de nepotrivit, de parcă mortul ar fi fost lăsat fără pantaloni, și își dori să fi mutat cineva mâna într-o altă poziție. Își îndepărtă privirea.

Fiindcă nu văzuse niciodată o rană tratată de un medic, ceea ce părea să fie Hurwood, Chandagnac se apropie ca să privească; și, preț de o clipă de uimire, se gândi că bătrânul avea de gând să înceapă prin a pune la punct înfățișarea lui Davies, fiindcă obiectul pe care-l scosese din buzunar semăna cu o măturică din fire de păr.

— Această coadă de bou, spuse Hurwood cu vocea pe care-o folosea probabil ca să se adreseze auditoriului, a fost tratată pentru a concentra atenția făpturii numite de voi Însoțitor Veghetor. Dac-ar fi fost o creatură mai mare, ne-ar fi putut acorda atenție tuturor simultan, dar, așa cum este, nu poate veghea pe de-a-ntregul decât asupra a doi oameni în același timp. În încăierarea abia încheiată, ne-a ținut în viață pe mine și pe domnul Friend și, fiindcă primejdia în care ne aflam noi a trecut, o să te las să-i captezi atenția.

Strânse obiectul zbârlit grămadă, în josul părții din față a cămășii verzi ca lămâia purtate de Davies.

— Să vedem... Se scotoci din nou prin buzunare. Aici, adăugă el, scoțând la lumină o punguță de pânză plină cu ceva, se află un *drogue* care face măruntaiele să se poarte așa cum trebuie. În privința asta, în clipa de față ești din nou într-o primejdie mai mare decât mine – dar o să-l vreau înapoi.

Luă pălăria lui Davies și o lăsă pe punte, îi așeză punguța în creștet, apoi îi puse pălăria la loc.

— Asta e, spuse, ridicându-se. Să nu mai pierdem timpul. Urcați-i în barcă pe cei care pleacă și să mergem.

Noii proprietari ai lui *Carmichael* desprinseră barca din gruie și o coborâră la tribord, împroșcând cu

neglijență apa, apoi întinseră către ea o împletitură de șarturi și de grijele, pe care se putea ajunge jos. La următorul val, barca se lovi de coca vasului și luă o mulțime de apă, dar Davies strigă câteva ordine cu voce obosită și corabia se roti, greoaie, până ce vântul ajunse să sufle asupra tribordului din travers și legănarea se domoli.

Căpitanul se ridică în picioare, crispându-se, iritat.

— Toți cei care vor să plece s-o facă, tună el.

Chandagnac urmări meditativ echipajul inițial al corabiei *Carmichael* târșindu-și picioarele către copastie, o parte dintre marinari susținându-și camarazii răniți. Cu o glugă neagră peste buclele ei arămii, Beth Hurwood începu să înainteze, apoi se întoarse și strigă:

— Tată! Vino cu mine în barcă!

Hurwood își ridică privirea și râsul lui păru un ultim zdrăngănit de mașinărie neunsă.

— N-ar fi încântați de compania mea! Jumătate dintre morți se află în starea asta mulțumită colecției mele de pistoale și a mâinii mele. Nu, draga mea, eu rămân aici, la bord – așa cum o să faci și tu.

Declarația lui o făcu să se clatine, dar îi întoarse spatele și o luă spre balustradă.

— Opriți-o, se răsti nerăbdător bătrânul.

Davies dădu din cap și mai mulți pirați păși rânjind în calea ei.

Hurwood își permise să dea drumul unui alt hohot de râs, care se transformă însă într-o tuse cu icnete de vomă.

— Să mergem, orăcăi.

Chandagnac se uită din întâmplare la Leo Friend și se simți aproape bucuros că fusese silit să rămână la bord, fiindcă doctorul clipea cu mare iuțeală, buzele lui proeminente erau umede și ochii i se lipiseră de Beth Hurwood.

— Întocmai, spuse Davies. Veniți încoace, idioților, și-aruncați leșurile astea peste copastie – aveți grijă să nu le-azvârliți în barcă – și s-o luăm din loc. Se uită în sus. Cum e, Rich?

— Nu putem schimba cursul, se auzi un strigăt de sus, dacă nu mai avem randă. Dar cred că briza asta și marea sunt destul de bune ca s-o-ntoarcă pe direcția vântului, dacă urcăm toți flăcăii pe grandee.

— Bine. Elliot, ia doi oameni și du slupul înapoi, acasă.

— Da, Phil.

Beth Hurwood își mută privirea de la tatăl ei la Leo Friend, care zâmbi și făcu un pas înainte – Chandagnac observă pentru prima oară că dintre zorzoanele medicului grăsan făcea parte o pereche de pantofi ridicoli, cu tocuri roșii și catarame gen „moară de vânt”. Îi oferi fetei un braț ca o pernă bogat împodobită și prea tare umplută, dar ea traversă puntea către Chandagnac și rămase lângă el, fără să scoată nici un cuvânt. Își ținea buzele strânse cu aceeași fermitate, dar el îi întrezări strălucirea lacrimilor cu o clipă înainte de a-și șterge grăbită ochii cu manșeta.

— Să te conduc sub punte? o întrebă, cu voce scăzută.

Ea clătină din cap.

— N-aș suporta.

Davies le aruncă o privire.

— Încă n-ai primit nici o îndatorire, îi spuse lui Chandagnac. Condu-o undeva unde să nu stea-n drum. Și, dacă tot te ocupi de asta, ai putea să-i aduci niște rom.

— Nu prea cred... începu el, bățos, dar Elizabeth îl întrerupse.

— Ba da, pentru numele lui Dumnezeu.

Davies rânji spre Chandagnac și își flutură mâna, făcându-le semn să se îndepărteze.

Câteva minute mai târziu, erau pe teugă, lângă ancora de la tribord, feriți de vânt de vela mare, bine întinsă, din spatele lor. Chandagnac fusese în cambuză, umpluse două căni de lut cu rom și îi dăduse una lui Beth.

Parâmele începură să huruie iarăși printre scripeți și vergile scârțâiră în timp ce pânzele, din nou puse la punct și complete, erau întoarse pentru a prinde cel mai bine vântul constant din est; corabia descrise un arc larg rotindu-se mai întâi către nord, apoi către nord-est, iar Chandagnac urmări cu privirea barca de salvare aglomerată care se îndepărta, dispărând în cele din urmă dincolo de pupa înaltă. Slupul, aflat

încă alături, la babord, ținea pasul cu *Guralivul Carmichael*. Din locul unde se sprijinea acum de balustradă, sorbind din romul cald, Chandagnac zărea catargul și velele vasului mai mic și, pe măsură ce corabia lor prindea viteză și acesta se îndepărta treptat, făcându-i loc, începea să-i vadă coca lungă și joasă. Clătină ușor din cap, încă nevenindu-i să creadă.

— Ei, amândoi am fi putut avea parte de ceva mai rău, remarcă el, cu voce scăzută, adresându-se lui Beth, dar încercând să se convingă pe sine însuși în aceeași măsură în care încerca s-o convingă pe ea. După câte s-ar părea, eu am fost iertat pentru atacul asupra șefului, iar tu ești protejată împotriva acestor creaturi datorită... poziției pe care-o ocupă tatăl tău printre ele.

Dedesubt și în stânga lui, unul dintre pirați mergea în susul și în josul părții centrale a punții superioare, fluierând și presărând nisipul dintr-o găleată pe numeroasele pete și bălți de sânge de pe punte. Chandagnac se uită în altă parte și continuă:

— Când vom reuși să scăpăm din situația asta, toți marinarii din barcă vor depune mărturie că am rămas aici împotriva voinței noastre.

Era mândru de fermitatea vocii sale și mai luă câteva înghițituri lacome de rom ca să calmeze tremurul post-criză pe care-l simțea luându-i în stăpânire brațele și picioarele.

— Dumnezeule, spuse Beth, năucită, nu pot decât să sper c-o să *moară* aici. Nici măcar nu se poate întoarce. Nu-l vor duce la balamuc – îl vor *spânzura*.

Chandagnac dădu din cap, gândindu-se că până și spânzurătoarea era o pedeapsă prea ușoară pentru ceea ce făcuse tatăl ei.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că-nnebunește, continuă ea. Știam că a devenit... excentric, că aceste cercetări ale lui par o mică nebunie... dar nici măcar n-am visat vreodată c-o s-o ia razna ca un câine turbat, c-o să-nceapă să omoare o*ameni*.

Chandagnac se gândi la marinarul de la tunul pivotant, pe care-l văzuse căzând ucis, și la cel pe care-l împușcase Hurwood în față, o clipă mai târziu.

— Domnișoară Hurwood, n-a fost un soi de... turbare, spuse el, scurt. Era calm, metodic, ca un bucătar care strivește furnici pe masa din bucătărie, ștergându-și apoi mâinile și ocupându-se de următoarea însărcinare. Iar grăsanul era în capătul opus al corabiei, ținând pasul cu el la fiecare împușcătură.

— Friend, da, zise ea. A avut întotdeauna ceva care sugerează ura. Nu mă-ndoiesc că el l-a atras pe bietul meu tată în aranjamentul ăsta, indiferent despre ce-ar fi vorba. Dar tata e *nebun*. Ascultă-mă, acum o lună, chiar înainte de plecarea din Anglia, a stat afară toată noaptea și s-a-ntors dimineața plin de noroi pe de-a-ntregul și fără pălărie, strângând la piept o lădiță de lemn împuțită. N-a spus ce e – când l-am întrebat, s-a uitat la mine de parcă nu m-ar mai fi văzut niciodată – dar de-atunci nu s-a mai despărțit de ea. Acum e în cabina lui, și jur că îi vorbește pe șoptite în fiecare noapte. Dumnezeule, dar i-ai citit cartea! Era de o inteligență atât de sclipitoare! Ce altceva, în afară de nebunie, ar putea explica de ce-a-ngăimat autorul *Reabilitării liberului arbitru* toate aiurelile alea despre cozi de bou și despre câini cu două capete?

Chandagnac remarcă nota de încordare și de îndoială mascată de rostirea ei controlată cu grijă.

— Nu te pot contrazice în privința asta, cedă el cu delicatețe.

Ea își termină romul.

— Poate c-o să mă duc jos. Oh, ăă, John, mă poți ajuta să fac rost de mâncare?

Chandagnac se holbă la ea.

— Acum? Da, cred că da. Ce ai...?

— Nu, nu acum, la orele de masă. Cred că în condițiile astea o să-mi fie și mai greu să evit regimul prescris de Friend și îmi doresc mai mult decât oricând să nu-mi pierd vigilența.

Chandagnac zâmbi, dar se gândi din nou la consecințele aruncării resturilor pentru câinii vagabonzi.

— O să fac tot ce pot. Dar numai Dumnezeu știe ce mănâncă demonii ăștia. S-ar putea să prefere ierburile lui Friend.

— Tu nu le-ai gustat. Beth o porni către scară, dar se opri ca să se uite înapoi. Ai dat dovadă de foarte mare curaj, John, provocându-l pe pirat așa cum ai făcut-o.

— N-a fost o provocare, a fost doar... un soi de reflex.

Descoperi că devenea irascibil.

— Bătrânul Chaworth ajunsese să-mi placă. Îmi aducea aminte de... un alt bătrân. Nici unul dintre ei n-

avea nici un strop de rațiune. Și presupun că n-am nici eu, fiindcă altminteri aș fi fost acum în barcă. Dădu peste cap restul de rom. Ei, ne vedem mai târziu.

Se uită înainte, pe lângă bompres, către orizontul albastru, și, când își întoarse privirea înapoi, ea plecase. Ceva mai relaxat, urmări noul echipaj la lucru. Se cățărau pe greement, agili ca niște păianjeni, și se-njurau din când în când unii pe alții în engleză, franceză, italiană și în vreo alte două limbi pe care Chandagnac nu le mai auzise niciodată și, cu toate că gramatica piraților era mizerabilă, trebuia să admită că, în ceea ce privea obscenitățile, blasfemiile și insultele alambicate, luaseră tot ce era cu putință din toate limbile înțelese de el.

Zâmbi și avu timp să se-ntrebe de ce nu-și dăduse până atunci seama că zeflemelele acelea poliglote înfricoșătoare îndrugate cu bonomie erau identice cu ceea ce auzea în tavernele din Amsterdam, Marsilia, Brighton și Veneția; în amintire i se amestecau toate, contopindu-se într-o singură tavernă arhetipală dintr-un port, în care tatăl lui stătea mereu la o masă de lângă foc, bând specialitatea casei și făcând schimb de noutăți cu ceilalți călători. Tânărului Chandagnac i se părea uneori că marionetele erau un grup de aristocrați din lemn ce călătoreau însoțiți de doi servitori plămădiți din carne și sânge, iar acum, la șapte ani după ce părăsise viața aceea, se gândi că păpușile nu fuseseră niște stăpâni răi. Plățile se făcuseră la intervale inegale, pentru că zilele de glorie ale teatrelor de păpuși din Europa se încheiaseră în 1690, anul nașterii lui Chandagnac, când Germania ridicase interdicția clericală de zece ani în privința spectacolelor interpretate de ființe omenești, însă uneori fuseseră totuși generoase; mâncărurile fierbinți de la cină și paturile călduroase din acele perioade deveniseră și mai plăcute în comparație cu încăperile înghețate și cu mesele de care nu avuseseră parte în lunile precedente.

Piratul cu găleata cu nisip părea să-și fi terminat treaba, dar, în timp ce se îndrepta spre pupă călcând apăsat, călcâiul îi alunecă prin dreptul catargului principal. Aruncă o privire aspră în jur, de parcă ar fi îndrăznit cineva să râdă, apoi aruncă tot nisipul rămas pe traseul său alunecos și se îndepărtă cu pași mari.

Chandagnac se întrebă dacă sângele pe care alunecase fusese al lui Chaworth. Își aduse aminte de o noapte din Nantes, când tatăl său scosese cuțitul împotriva unei bande de indivizi grosolani care îi așteptaseră pe cei doi Chandagnac, *pere et fils,* la ieșirea dintr-un magazin de vinuri și îi încolțiseră, cerându-le banii. În seara aceea, bătrânul Francois Chandagnac avea o sumă mare asupra lui, șaizeci și cinci de ani și dubii în privința viitorului, așa că, în loc să le întindă banii gheață, cum făcuse mai înainte, în alte două rânduri când i se întâmplase să fie jefuit, își scosese din buzunar cuțitul cu care sculpta fețele și membrele marionetelor și îl agitase amenințător către hoți.

Chandagnac se sprijini de unul dintre tunurile pivotante de la tribord, unul cu care nu se trăsese, și savură căldura soarelui care-i cuprindea spatele, beția ușoară care-l cuprindea și faptul că nu simțea nici o durere.

Cuțitul fusese aruncat din mâna tatălui său cu o primă lovitură disprețuitoare de picior, după care în beznă rămăseseră pur și simplu numai pumni, dinți, genunchi și cizme, iar când se îndepărtaseră, râzând și bucurându-se în vreme ce numărau banii din punga neașteptat de grasă, tâlharii își închipuiseră cu siguranță că lăsară pe alee, în urma lor, două cadavre.

În anii scurși de atunci, Chandagnac își dorise uneori ca presupunerea aceea să fi coincis cu realitatea, fiindcă nici el, nici tatăl lui nu-și mai reveniseră niciodată cu adevărat.

Reușiseră în cele din urmă să se întoarcă în camera lor. Tatăl lui își pierduse dinții din față și sfârșise prin a-și pierde și ochiul stâng, se alese cu mai multe coaste rupte și, probabil, și cu o fractură de craniu. Tânărul John Chandagnac nu mai putuse să-și folosească mâna dreaptă, din cauza tocului greu al unei cizme, mersese vreme de o lună în baston și abia după un an îi dispăruseră cu desăvârșire urmele de sânge din urină. Mâna rănită, asupra căreia își recăpătase în final aproape tot controlul, se dovedise o scuză foarte bună pentru abandonarea acelei cariere nomade și, ca urmare a unui insistențe insuficient mascate, reușise să-și facă rost de bani de drum și să se mute la o rudă din Anglia; înainte de a-și sărbători a douăzeci și doua aniversare ajunsese contabil la o firmă engleză producătoare de îmbrăcăminte.

Cu o sănătate care se înrăutățea fără încetare, tatăl lui continuase de unul singur să se ocupe de spectacolul de marionete vreme de încă doi ani, înainte de a muri, la Bruxelles, în iarna anului 1714. Nu aflase niciodată de banii care deveniseră ai lui, bani care i-ar fi putut prelungi și însenina atât de spectaculos viața... și care îi fuseseră furați cu abilitate de propriul frate mai mic, Sebastian. Chandagnac

se uită peste umărul drept, privind orizontul estic cu ochi îngustați, până când reuși să deslușească o linie ușor mai întunecată, care ar fi putut fi Hispaniola. *Ar fi trebuit s-ajung acolo peste vreo săptămână,* se gândi, cu furie, *după ce-mi deschideam un credit la banca din Jamaica. Cât o să dureze acum? Nu muri, unchiule Sebastian. Să nu mori înainte de-a ajunge eu acolo.*

Va urma....

Ce mai citim?

Ildefonso Falcones de Sierra

Catedrala Mării

În secolul al XIV-lea, pe când Barcelona este un oraş aflat în plină ascensiune, cei care trăiesc în Ribera, o mahala simplă de pescari, hotărăsc să ridice templul cel mai măreț închinat vreodată Fecioarei Maria, Santa Maria del Mar, Sfânta Maria a Mării. În paralel se desfăşoară povestea vieții tânărului Arnau, un şerb care fuge de pe pământurile lordului său şi se refugiază în Barcelona, devenind un om liber şi bogat. Dar, atrăgând invidia unui grup de aristocrați, va ajunge în cele din urmă în mâinile Inchiziției. Din această lume marcată de intoleranță religioasă, ambiții materiale şi diferențe sociale se urzeşte o intrigă plină de suspans, violență şi pasiune care recreează clarobscurul perioadei feudale.

►Continuare

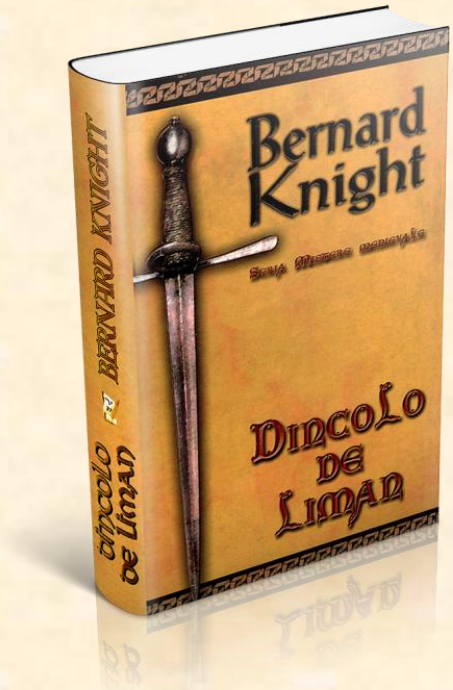

Bernard Knight

Dincolo de Liman

Noiembrie 1194 AD. Numit de regele Richard Inima de Leu ca prim medic legist al comitatului Devon, Sir John de Wolfe, recent întors din cruciadă, se îndreaptă spre un sat îndepărtat din Widecombe pentru a efectua o ancheta asupra unei morti misterioase.

Dar, la întoarcerea sa la Exeter, noul legist este surprins să vadă că propriul cumnat, Sherifful Richard de Revelle, încearcă să împiedice anchetarea crimei, în special atunci când se dovedeşte că omul mort este un cruciat, şi membru al uneia dintre familiile cele mai bune şi cele mai onorabile din Devon...

►Continuare

Michael A. Stackpole

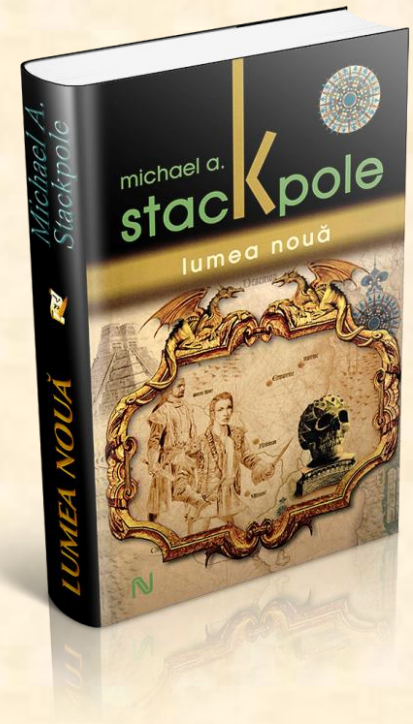

Lumea Nouă

„Acţiune la superlativ pentru cititorii îndrăgostiţi de romanele fantasy cu poveşti sângeroase şi parcă nesfârşite.“
Publishers Weekly

Keles Anturasi va străbate lumea în lung şi în lat, dorind să obţină controlul asupra unor puteri pe care nici nu prea le înţelege. Jorim, fratele lui, a ajuns în lumea zeilor, unde se va trezi în luptă cu divinitatea care a creat pe vremuri întregul Pantheon, însă pe care acum vrea să-l distrugă. Nirati, sora lor, porneşte într-o cruciadă înşelătoare cu un erou răposat, spre a-i declara război iadului!

Se apropie bătălia decisivă şi apărătorii trecutului străvechi strâng rândurile. Vor reuşi aceşti eroi, mistici şi magicieni să învingă răul ce ameninţă să prefacă realitatea în coşmar şi pustie?

►Continuare

Robert Holdstock

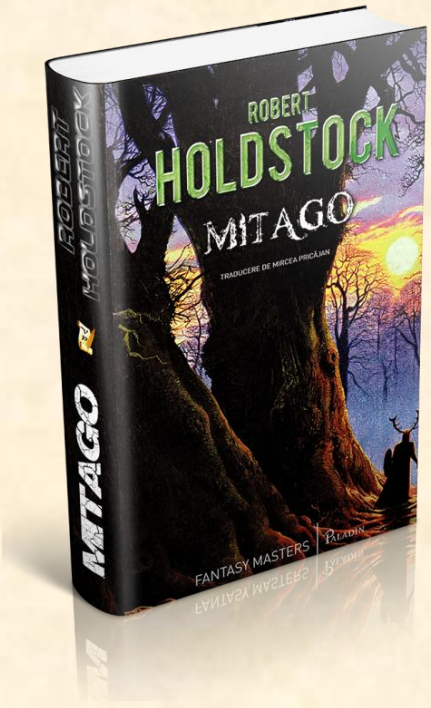

Mitago

Familia Huxley trăieşte într-o casă aflată în apropierea pădurii Ryhope. Când George Huxley, tatăl, moare, fiii săi încearcă să-i continue munca de-o viaţă.

Această muncă este legată, în amintirea fiilor, de pădure, de lungi dispariţii ale tatălui, de jurnalul tatălui şi de fiinţele pe care şi aceştia le întâlnesc odată intraţi în pădure.

Misterele pădurii Ryhope se transmit de la tată la fiu şi de la un fiu la altul. Iar Robert Holdstock este un maestru al fantazării, dăruindu-ne una dintre seriile nemuritoare ale literaturii fantasy.

Mitago este primul volum din cele şapte ale seriei.

►Continuare

Joe Abercrombie

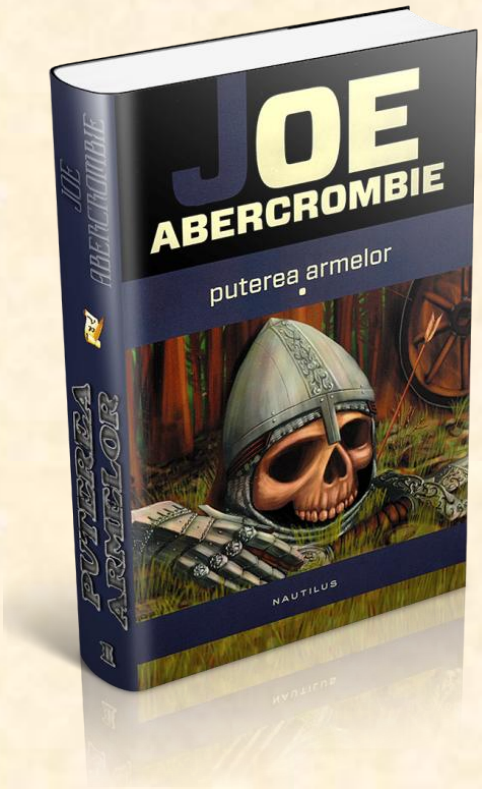

Puterea armelor

Glokta are prea mulți stăpâni şi prea puțin timp. Iată-l într-o luptă secretă, în care nimeni nu poate fi sigur de nimic. I-au mai rămas câteva arme ucigătoare: şantajul, amenințarea şi tortura. Înțelegând prețul celebrității, Jezal alege o viață simplă, alături de femeia iubită. Dar faima vine pe o cale sinistră atunci când nu te aştepți.

Regele se află pe patul de moarte, țăranii se răzvrătesc, iar nobilii complotează să pună mâna pe coroană. Nimeni nu crede că războiul este o amenințare ce va da totul peste cap. Numai primul dintre magi poate salva lumea, dar acțiunea e riscantă. Şi nimic nu e mai riscant decât să încalci Prima Lege…

►Continuare

Brian Aldiss

Greybeard

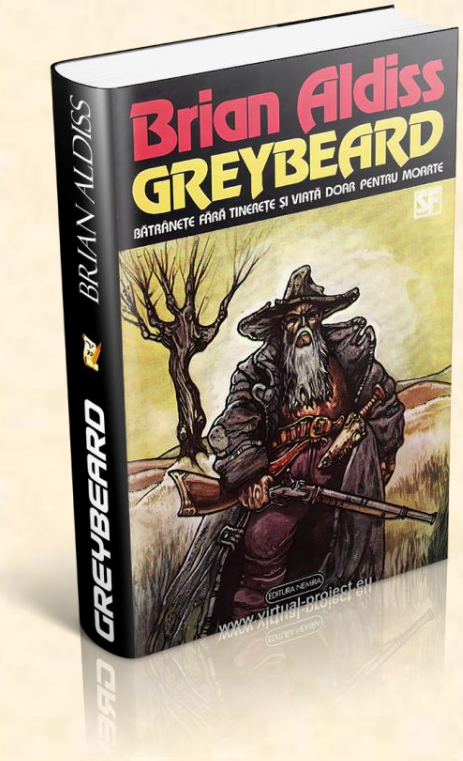

Greybeard (1964) este un roman science-fiction scris de Brian Aldiss. Acțiunea se petrece într-un viitor apropiat, la 40 de ani după ce explozia reactorului unei centrale nucleare a sterilizat toți oamenii şi animalele.

Greybeard este unul dintre cei mai tineri oameni rămaşi în viață, având doar 50 de ani. Împreună cu soția sa, Martha, el încearcă să plece către gura de vărsare a Tamisei în mare. Deşi ar trebui să fie un drum banal, o asemenea întreprindere este riscantă în acele vremuri, locul de destinație fiind considerat îndepărtat şi periculos.

Scopul acestei expediții este de a găsi obiectul magic aflat în stăpânirea tribului semisălbatic Cobold, care ar putea ajuta oamenii să redevină fertili.

Cartea descrie întreaga expediție, punând accentul pe locurile post-apocaliptice şi pe personajele care le populează: şarlatani, vrăjitoare, doctori care fac minuni cu medicamente scăpate ca prin minune de la distrugere, nebuni. Ceea ce încearcă Aldiss să surprindă este modul în care omenirea, îmbătrânită, înfruntă perspectiva stingerii speciei.

►Continuare

Simon Toyne

Cheia

În străvechiul oraş turcesc Ruina, ziarista americană Liv Adamsen zace într-o rezervă izolată, uitându-se la pereţii goi ca memoria ei. Ştie că a intrat în monumentala Citadelă din inima Ruinei, dar nu-şi mai aminteşte decât de întuneric. Ceva straniu o tulbură, o voce interioară care îi şopteşte că ea este „cheia“. Dar cheia de la ce? Pentru un mercenar care operează în deşertul sirian, Liv ar putea descifra unul dintre cele mai mari secrete ale omenirii.

Membrilor frăţiei din Citadelă, întoarcerea ei le-ar asigura supravieţuirea. Iar pentru o puternică facţiune din Roma, Liv este o ameninţare la adresa Bisericii Catolice. Urmărită pe mai multe continente şi prinsă în vâltoarea unor evenimente ieşite din comun, Liv apelează la singura persoană în care are încredere – un asistent social pe nume Gabriel Mann. Ceea ce vor descoperi împreună îi va şoca şi va schimba lumea pentru totdeauna...

►Continuare

Deborah Harkness

Cartea pierdută a vrăjitoarelor

În inima Bibliotecii Bodleiene din Oxford, profesorul universitar Diana Bishop descoperă în cursul cercetărilor ei un manuscris alchimic – Ashmole 782 – aflat sub o vrajă. Deşi se trage dintr-un neam vechi şi celebru de vrăjitoare, Diana a renunţat de mult la moştenirea familiei sale în favoarea cercetării universitare şi a unei vieţi obişnuite, aşa că, după o analiză sumară, returnează manuscrisul. Dar descoperirea ei pune în mişcare o întreagă lume fantastică, atrăgând pe urmele sale deopotrivă demoni, vrăjitoare şi vampiri. Printre ei se află şi Matthew Clairmont, un vampir genetician pasionat de teoriile lui Darwin, pe cât de periculos, pe atât de enigmatic. Relaţia care se înfiripă între cei doi ameninţă să spulbere pacea fragilă care domneşte de secole în lumea lor.

►Continuare

Ce mai citim?

ILDEFONSO FALCONES de Sierra, căsătorit şi tată a patru copii, este avocat şi îşi exercită profesia în Barcelona. Primul său roman, ***CATEDRALA MĂRII***, a devenit un succes editorial internațional fără precedent, apreciat atât de către cititori, cât şi de critică, fiind publicat în peste patruzeci de țări. A fost recompensat cu mai multe premii, printre care *Euskadi de Plata* 2006 pentru cel mai bun roman în castiliană, premiul *Qué Leer* pentru cea mai bună carte în limba spaniolă din anul 2006, premiul *Fundación José Manuel Lara* pentru cel mai vândut roman în 2006 şi prestigiosul premiu italian *Giovanni Boccaccio* 2007 pentru cel mai bun autor străin. Cu peste patru milioane de exemplare vândute în toată lumea, a fost consacrat drept cel mai popular autor de romane istorice din Spania.

Catedrala Mării

La catedral del mar

-Fragment-

Micuțul necunoscut a luat-o la goană cu o sprinteneală neobişnuită pentru cât era de scund. Arnau l-a urmat, încercând să nu-l piardă din ochi, fapt uşor, de altfel, fiindcă au traversat mahalaua deschisă şi întinsă a olarilor, care se încâlcea pe măsură ce pătrundeau în inima Barcelonei; ulicioarele înguste din cetate, pline ochi de oameni şi tarabe ale meşteşugarilor, erau ca nişte capcane, prin care era cu neputință de trecut.

Arnau nu ştia unde era, dar nici că-şi făcea vreo grijă. Singurul lui țel era să nu-şi piardă din ochi noul prieten, sprinten şi ager, care alerga printre oameni şi mesele meşteşugarilor spre indignarea multora. Arnau, mai greoi la ocolitul trecătorilor, îndura urmările, căci aceia țipau la el şi-l mustrau. Unul l-a pocnit în scăfârlie, altul a dat să-l țină, luându-l de cămaşă, dar Arnau a scăpat de amândoi, deşi, de atâta împiedicat, a pierdut urma prietenului, şi deodată se pomeni stingher, la intrarea într-o piață mare şi plină ochi cu oameni.

Cunoştea piața. Fusese cândva acolo cu tatăl lui. „Asta-i piața Blat, îi spusese, miezul Barcelonei. Vezi piatra din inima ei?" Arnau se uitase unde îi arăta tatăl. „Ei bine, piatra arată că de acolo cetatea se împarte în patru sferturi: al Mării, al lui Framenors, al lui Pi şi al Saladei ori Tatălui Sfânt." Arnau ajunsese în piață urmând ulița mătăsarilor şi, oprit sub arcada castelului unde lucra domnul *veguer*, a încercat să-l zărească pe băiatul murdar, dar norodul strâns acolo l-a împiedicat. Lângă el, într-o parte a arcadei, era cea mai mare parlagerie a cetății, iar în cealaltă niscaiva mese unde se vindea pâine coaptă. Arnau s-a străduit să-l găsească pe micuț printre băncile de piatră aşezate de-o parte şi de alta a pieței, prin fața cărora trecea lumea. „Asta-i piața de grâne, îl lămurise Bernat. Într-o parte, pe băncile acelea, vând grâu mijlocitorii şi tarabagiii din cetate, iar pe cealaltă, pe celelalte bănci, îşi vând recolta țăranii din afara cetății." Arnau nu dădea de puştiul murdar care îl adusese aici nici într-un loc, nici într-altul, nici printre oamenii care se târguiau la prețuri ori cumpărau grâu.

Pe când încerca să-l găsească, stând în picioare sub arcada cea mare, pe Arnau l-au împins oamenii care încercau să intre în piață. A încercat să-i ocolească, apropiindu-se de mesele pitarilor, dar de cum a atins cu spatele o masă, a şi primit o palmă fioroasă peste grumaz.

— Cară-te de aici, mucosule! i-a strigat pitarul.

Arnau a nimerit iar în gloata, hărmălaia şi țipetele pieței nemaiştiind unde să se ducă, împins când într-o parte, când într-alta de bărbați mai înalți ca el şi care, cărându-şi sacii cu grâne, nu-i dădeau nici o atenție.

Începea să-l ia cu amețeli când în cale i s-a ivit din senin feţişoara şmecheră şi murdară pe care o urmărise prin toată Barcelona.

— Ce stai? l-a întrebat băiețelul, ridicând glasul, ca să se facă auzit.

Arnau nu i-a răspuns. A ales să se țină zdravăn de cămaşa băiatului şi a traversat piața, tras de el, până în ulița Boria. Pe acolo au ajuns în mahalaua căldărarilor, pe ale cărei ulicioare sunau ciocane care izbeau în aramă şi fier. Pe acolo n-au mai fugit. Sfârşit şi încă ținându-se strâns de mâneca băieţaşului, Arnau şi-a silit călăuza neatentă şi nerăbdătoare să rărească pasul.

— Asta-i casa mea, i-a dezvăluit în cele din urmă puştiul, arătându-i o căscioară cu un singur cat. În fața porții era o masă plină cu cazane din aramă de toate soiurile, unde lucra un bărbat zdravăn, care nici măcar nu s-a uitat la ei. Acela-i tata, a adăugat după ce s-au depărtat de fațada căscioarei.

— De ce nu…? a dat să-l întrebe Arnau, întorcând ochii spre casă.

— Aşteaptă, l-a oprit băiețelul murdar.

Au mers pe ulicioară în sus, au dat ocol altor căscioare şi au ieşit îndărătul lor, unde începeau pometurile lor. Când au ajuns la căsuța unde locuia copilul, Arnau l-a văzut cățărându-se pe ostrețele dindărătul pometului şi invitându-l să facă la fel.

— De ce…?

— Urcă! i-a poruncit băiețelul, călare pe uluci.

Au sărit împreună în acel pomet mititel, dar băieţaşul a stat pe loc, țintuind cu privirea o ghimirlie de lângă căsuță, o chilie care avea în peretele ce dădea în pomet, destul de sus, o bortă mică în formă de ferestruică. După câteva clipe, copilul tot n-a mişcat.

— Şi acum? a întrebat Arnau în cele din urmă.

Băiețelul s-a întors la el.

— Ce…?

Dar ştrengarul nici nu i-a dat atenție. Arnau a stat liniştit, iar tovarăşul lui a luat un scrin de lemn şi l-a pus sub ferestruică; apoi s-a cocoțat pe el, privind drept prin bortă.

— Mamă, a şoptit băiețelul.

Brațul palid al unei femei s-a ivit cu mare greutate pe marginea ferestruicii; cotul a rămas pe glaf, iar mâna, nemaipipăind, a început să mângâie părul micuțului.

— Joanet, a auzit Arnau un glas blând, azi ai venit mai devreme; soarele n-a suit încă la amiază.

Joanet s-a mulțumit să încuviințeze, dând din cap.

— S-a întâmplat ceva? a stăruit vocea.

Joanet şi-a luat un răgaz de câteva clipe înainte de a răspunde. A tras aer în piept şi a mărturisit:

— Am venit cu un prieten.

— Mă bucur că ai prieteni. Cum îl cheamă?

— Arnau.

„De unde ştie cum mă…? Fireşte! Mă iscodea”, şi-a zis Arnau.

— E aici?

— Da, mamă.

— Bună ziua, Arnau.

Arnau s-a uitat la ferestruică. Joanet s-a întors la el.

— Bună ziua, doamnă, a şoptit, neştiind prea bine ce trebuia să spună unei voci care ieşea pe o ferestruică.

— Câți ani ai? l-a întrebat femeia.

— Opt ani, doamnă.

— Eşti cu doi ani mai mare decât Joanet al meu, dar sper să vă aveți bine şi să rămâneți prieteni. Nimic nu-i mai bun pe lumea asta decât un bun prieten; să țineți seamă de asta mereu.

Vocea n-a mai iscodit nimic. Mâna mamei lui Joanet îi tot mângâia părul, iar Arnau a văzut cum băiețelul sprijinit de perete, căruia îi atârnau picioarele de pe scrinul din lemn, stătea neclintit sub mângâieri.

— Duceți-vă la joacă, le-a poruncit deodată femeia, trăgându-şi mâna. Mergi sănătos, Arnau! Ai mare grijă de fiul meu, doar eşti mai mare decât el. Arnau a îngăimat un salut, abia auzit. La revedere, fiule, a adăugat vocea. Ai să mai vii să mă vezi?

— Fireşte, mamă.

— Hai, duceți-vă.

Cei doi băieţaşi s-au întors în hărmălaia ulițelor barceloneze, hoinărind la voia întâmplării. Arnau a aşteptat ca Joanet să-i dea vreo lămurire, dar cum n-a făcut-o, până la urmă a îndrăznit să-l întrebe:

— De ce nu iese mama ta în pomet?

— E încuiată, i-a răspuns Joanet.

— De ce?

— Nu ştiu. Ştiu numai că stă acolo.

— Şi de ce nu intri tu prin bortă?

— M-a oprit Ponç.

— Cine-i Ponç?

— Ponç e tatăl meu.

— Şi de ce te-a oprit?

— Nu ştiu de ce.

— Şi de ce-i spui Ponç şi nu tată?

— Fiindcă şi asta m-a oprit.

Arnau s-a oprit brusc în loc şi l-a tras spre el pe Joanet, până au ajuns față în față.

— Şi nici asta nu ştiu de ce, i-a luat-o înainte băiețelul.

S-au plimbat mai departe; Arnau încerca să înțeleagă întreaga aiureală, iar Joanet aştepta următoarea întrebare a noului său prieten.

— Cum e mama ta? s-a hotărât Arnau în cele din urmă.

— Întotdeauna a stat încuiată acolo, a răspuns Joanet, străduindu-se să zâmbească. Odată, când Ponç nu era în cetate, am încercat să mă strecor pe ferestruică, dar nu m-a lăsat ea. A zis că nu voia s-o văd.

— De ce zâmbeşti?

Joanet a mai făcut câțiva paşi, înainte de a-i răspunde:

— Ea îmi spune mereu că trebuie să zâmbesc.

Tot restul dimineții, Arnau a umblat cu capul plecat pe ulițele din Barcelona după copilul murdar care nu văzuse nicicând chipul mamei lui.

— Mama lui îl mângâie pe cap prin ferestruica odăii, i-a şoptit Arnau tatălui său chiar în acea seară, pe când stăteau întinşi pe saltea. N-a văzut-o nicicând. Nici tatăl, nici mama lui nu-l lasă.

Bernat îşi mângâia fiul pe creştet, cum îi povestise Arnau că făcea mama noului prieten. Sforăitul robilor şi ucenicilor care locuiau laolaltă cu ei le-a spart tăcerea. Bernat s-a întrebat ce vină avea femeia ca să merite asemenea pedeapsă.

Ponç căldărarul n-ar fi stat în cumpănă să-i răspundă: „Preacurvie!”. Povestise totul de zeci de ori oricui dorise să afle.

— Am surprins-o preacurvind cu ibovnicul, tinerel ca şi ea; foloseau ceasurile când eu trudeam în fierărie. M-am dus la jude, desigur, ca să cer dreptatea pe care o cer legiuirile noastre. Apoi, namila de căldărar se distra pomenind de legiuirea ce-i îngăduise să-şi facă dreptate. Principii noştri sunt bărbați înțelepți şi cunosc răutatea muierii. Numai nobilele

pot să scape de osânda de preacurvie prin legământ; celelalte, ca şi Joana mea, trebuie să lupte şi să se supună judecății lui Dumnezeu.

Cei care asistaseră la înfruntare îşi aminteau că Ponç îl făcuse mici fărâme pe tânărul ibovnic al Joanei; iar Dumnezeu nu prea avusese ce să facă între căldărarul călit în truda de la forjă şi tinerelul blând, dăruit iubirii.

Hotărârea regală a fost dată după *usatges*:

„De va câştiga femeia, soțul o va păstra în mare cinste şi va plăti toate cheltuielile făcute de ea şi prietenii ei în judecată şi înfruntare, ca şi în dauna adversarului. Dar dacă va pierde, ea va trece în mâinile soțului cu tot ce are".

Ponç nu ştia să citească, dar recita pe de rost hotărârea de câte ori arăta înscrisul oricui voia să-l vadă:

Hotărâm ca numitul Ponç, de vrea să-i fie încredințată Joana, să dea bună şi dreaptă chezăşie, ca şi încredințări că vrea s-o țină la el acasă într-un loc de douăsprezece palme lungime, şase lățime şi doi stânjeni înălțime. Trebuie să-i dea un sac de paie pe care să doarmă şi o pătură cu care să se acopere, să sape în acel loc o gaură, unde ea să-şi facă nevoile, şi să lase o bortă prin care aceleiaşi Joana să i se împingă de-ale gurii: numitul Ponç trebuie să-i dea zilnic optsprezece uncii de pâine bine coaptă şi oricâtă apă voieşte ea, şi să nu-i dea, nici să nu facă nimic ce i-ar atrage ori grăbi în vreun fel, moartea numitei Joana. Despre toate acelea să dea bună şi dreaptă seamă, ca şi chezăşii înainte de a-i fi încredințată numita Joana.

Ponç a înfățişat chezăşia cerută de jude, care i-a încredințat-o pe Joana. A ridicat la el în pomet o ghimirlie de doi metri şi jumătate pe un metru şi douăzeci, a făcut o gaură pentru ca femeia să-şi poată face nevoile, a scobit ferestruica prin care Joanet, venit pe lume la nouă luni după judecată, şi niciodată recunoscut de Ponç, îşi lăsa mângâiat părul, şi şi-a zidit pe viață tânăra soție.

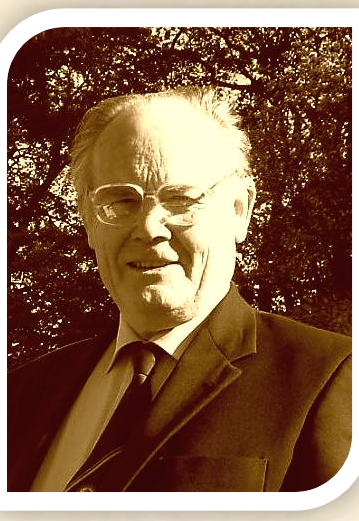

BERNARD KNIGHT , (născut în 1931) este doctor patolog, profesor şi scriitor britanic. Knight a fost numit profesor de Medicină Legală la Colegiul de Medicina, Universitatea din Wales, în 1980. El a fost distins cu CBE în 1993 pentru servicii de medicină legală.

În anii 1950, el a servit ca ofiţer medical al Armatei în Malaya, într-un spital militar pe care el îl compară cu „MASH”.

Primul său roman cu subiect criminalistic a fost publicat în 1963. De atunci, el a scris vreo treizeci de cărţi, inclusiv ficţiune.

Fostul medic patolog şi profesor universitar de medicină legală Bernard Knight şi-a petrecut întreaga viaţă studiind crimele violente. Acum îşi concentrează toate cunoştinţele pentru a scrie o incredibilă serie de romane care, dacă ar avea ca decor contemporaneitatea, s-ar numi „romane polițiste“. Numai că acțiunea lor este plasată în... Evul mediu.

Dincolo de liman

The Sanctuary Seeker

-Fragment-

Cu toată împotrivirea lui John, ordalia urma să aibă loc şi el, vrând-nevrând, trebuia să fie de față. Nemulțumirea coronerului nu se datora unor convingeri umanitare, nici scepticismului firesc pe care îl avea cu privire la eficacitatea procedeului; îl rodea însă cumplit să vadă cu câtă uşurință reuşise cumnatul lui să se amestece în treburile lui de coroner. Din nefericire, aşa cum îi spusese şi lui Gwyn în timp ce se întorceau de la Dartmoor, judecătorii regelui nu dăduseră încă un verdict ferm în legătură cu modul în care trebuia împărțită autoritatea între coroner şi sheriff.

Deşi în silă, John recunoştea că e de datoria sheriff-ului să-i aresteze pe suspecți, să cerceteze fărădelegile comise de aceştia şi să-i ducă în fața curții de judecată a comitatului sau să-i țină în custodie, până la venirea judecătorilor regelui. Pentru cazurile de furt, atac, trădare şi altele asemenea, lucrurile erau clare – autoritatea îi aparținea exclusiv sheriff-ului; însă dacă la mijloc era un cadavru, coronerul avea însărcinarea de a trece la catastif toate faptele şi dovezile pe care trebuia să le prezinte apoi Curții de Judecată Itinerante, chiar dacă el însuşi nu avea căderea de a da un verdict. De asemenea, coronerul trebuia să facă cercetări în cazurile de siluire şi de atac foarte violent şi să prezinte faptele în scris – dur nu se ştia prea bine dacă aceasta înseamnă şi că sheriff-ul nu mai are dreptul să judece aceste cazuri, aşa cum se întâmplă de sute de ani, de pe vremea regelui saxon Aethelstan, dacă nu cumva chiar şi mai dinainte.

În orice caz, fără a ține seama de toate acestea, de Revelle era hotărât să-l supună pe Alan Fitzhai ordaliei, cât mai repede posibil, adică a doua zi dimineață.

A doua zi dimineață, la un ceas după revărsatul zorilor, s-au adunat în groaznica încăpere aflată sub donjonul castelului Rougemont. Era pe jumătate subterană şi se ajungea acolo pe nişte scări ce plecau din curtea interioară plină de noroi – era un loc sumbru, în care strălucea mohorât lumina roşiatică a torțelor fixate pe pereți, în inele de fier. Dincolo de această încăpere, la acelaşi nivel, se afla temnița. Din încăperea principală

se desprindea un coridor străjuit de o parte şi de alta de uşi grele din stejar; acestea dădeau în celule, în care nu se aflau decât lanţuri şi paie murdare. John de Wolfe a coborât treptele, urmat de Thomas. Gwyn plecase deja spre porturile de la răsărit, ca să-şi ducă la bun sfârşit însărcinarea primită.

În încăperea umedă şi plină de umbre se adunaseră deja sheriff-ul, bailivul acestuia şi conetabilul Ralph Morin, precum şi Thomas de Boterellis, cantorul catedralei, trimis de episcop ca reprezentant al bisericii la ceremonie. De jur-împrejurul odăii stăteau, cu ochii în patru, sergentul şi câţiva ostaşi.

Intrând, John a văzut că toţi cei de faţă stăteau în jurul unei găleţi mari de fier, înaltă de vreo trei picioare, aşezată pe patru pietroaie puse pe podeaua de pământ. Sub găleată ardea, într-o vatră de humă, un foc de cărbuni şi lemne, de care se ocupa Stigand, temnicerul, o fiinţă murdară şi grotesc de obeză, care, ciucit pe podea, punea întruna lemne pe foc, ca apa să nu conteneascâ din fiert.

Richard de Revelle şi-a salutat cumnatul cu prefăcută voioşie, de parcă se întâlniseră să ia micul dejun şi să mai stea la taclale, şi nu să supună un om sănătos unei torturi din care avea să iasă mutilat. Chiar dacă sheriff-ului îi ajunseseră la urechi veştile privind cearta dintre John şi sora lui, s-a ferit să pomenească ceva despre asta, trecând direct la ceea ce aveau de făcut în dimineaţa aceea.

— Eşti de acord că Fitzhai ăsta, aşa normand cum e, ne-a minţit cu nerușinare? a zis Richard.

Mai mult în silă, John a recunoscut totuşi că omul le ascunde ceva, cu siguranţă:

— Dar asta nu înseamnă că el e ucigaşul. Ce legătură are una cu alta?

Richard, elegant ca întotdeauna, îmbrăcat cu tunica lui albastră, a făcut un gest de nepăsare:

— O să vedem noi ce ne spune când i s-o înfinge mintea de la micul nostru ceremonial, ce zici?

Coronerul s-a încruntai furios:

— Atunci mai lasă-i posibilitatea de a mărturisi tot ce are de ascuns înainte de a începe ordalia. Poate că ne va spune tot ce vrem să ştim şi nu va mai trebui să-l mutilăm.

Richard s-a bătut uşor cu degetul pe una din nări; făcea gestul acesta cu o frecvenţă aproape egală celei cu care Thomas de Peyne îşi făcea cruce.

— Da, dar s-ar putea să obţinem şi o mărturisire. Ar însemna să omorâm două vrăbii cu o singură piatră; o piatră tare fierbinte, de altfel!

Începu să ridă de propria glumă, iar cantorul, un preot mai mult decât bine hrănit, cu o faţă rotundă şi albă ca de ceară, s-a lăsat şi el cuprins de veselie.

— În plus, prin ordalie vom afla şi dacă omul e vinovat sau nu – aşa că putem vorbi chiar de trei vrăbii, rânji el.

John nu găsea nimic hazliu în toate astea, dar, înainte să apuce să mai riposteze, s-a auzit scârţâitul porţii cu gratii de fier a temniţei.

Doi oşteni i-au dat brânci în odaie lui Alan Fitzhai, care avea hainele pline de noroi. Mâinile îi erau libere, dar gleznele erau încătuşate cu nişte fâşii ruginite de metal, astfel că nu putea să se deplaseze decât împleticit, târşâindu-şi picioarele, înghiontit cum era de paznici. Arăta mult mai jalnic faţă de ultima dată când îl văzuse John. Purta aceleaşi haine, însă acestea erau acum boţite şi murdare; avea părul şi barba încâlcite, obrajii supţi, şi clipea chiar şi în lumina aceea slabă – care, prin comparaţie cu bezna de infern din celule, era de-a dreptul orbitoare. Dând cu ochii de sheriff, de coroner şi de conetabil, Fitzhai a început să vocifereze, arătându-şi indignarea şi strigând sus şi tare că e nevinovat, până când unul dintre paznici i-a dat un brânci care l-a făcut să se împleticească, mai-mai să cadă, din cauza lanţurilor de la glezne.

De Revelle a făcut un pas înainte şi s-a proţăpit în faţa prizonierului.

— Toate dovezile arată că tu eşti autorul acestui omor mişelesc, a minţit el, dar ai acum ocazia de a-ţi dovedi nevinovăţia, înaintea bisericii şi a oamenilor regelui.

Alan l-a privit uluit:

— Regele Richard! Dacă ar şti prin ce trec acum, şi-ar pune cuvântul pentru mine fără şovăire. Am luptat pentru el la Acre, la Arsuf şi la Jaffa… şi iată care-mi e răsplata!

Sheriff-ul, care fusese cel mai aproape de Pământurile Sfinte atunci când vizitase Aquitania, a făcut un gest de nepăsare:

— Nu despre asta vorbim acum, Fitzhai! Un cruciat ca şi tine zace mort, plus încă un om întors de pe Pământurile Sfinte – şi e foarte probabil ca ucigaşul să fii chiar tu.

Fitzhai, deşi înspăimântat, n-a renunțat la tonul trufaş:

— Alt cruciat mort? Cine e? Despre asta nu ştiu nimic.

John şi-a schimbat locul, privindu-l în ochi pe cel care avea să se transforme în victimă peste scurt timp:

— E limpede că ne-ai ascuns nişte lucruri în ziua când ai fost adus de la Honiton. Dacă ne spui totul şi ne ajuți, s-ar putea să-ți fie şi ție mai uşor.

Mercenarul se uita când la coroner, când la de Revelle:

— Despre Hubert de Bonneville?

— Tot ce ştii… vorbeşte chiar acum! a încuviințat John.

Fitzhai a mai ezitat preț de câteva clipe, apoi a aruncat o privire către temnicerul care ațâța focul sub ceaunul ce clocotea şi s-a hotărât să vorbească:

— Dacă v-aş fi spus asta zilele trecute, ați fi luat-o drept o dovadă în plus că între mine şi de Bonneville era dihonie.

John s-a gândit că nici mărturisirea de acum n-avea cum să îmbunătățească prea mult situația, dar n-a spus nimic, lăsându-l pe Fitzhai să continue:

— Când am debarcat la Marsilia, cum v-am spus deja, s-a format un grup de cruciați englezi şi galezi, printre care şi eu, şi ne-am hotărât să călătorim împreună. Am purces să traversăm Franța, ca să luăm o corabie spre Southampton.

Fitzhai s-a uitat o clipă în jos, apoi şi-a mişcat picioarele; cătuşele de la glezne au zăngănit. Apoi a urmat:

— Ca toți ostaşii, şi noi beam mult şi chefuiam… erau şi femei, bineînțeles. Nu mai văzusem femei de luni de zile – poate chiar ani. Aşa că, în câteva nopți, spiritele şi patimile s-au încins.

De Revelle, cuprins de nerăbdare, îl îmboldi:

— Hai odată, omule, spune unde vrei să ajungi!

— Cu toții tăvăliserăm câte o femeie-două în timpul călătoriei, unii prin hanuri, alții în câte un hambar cu fân. Toți, în afară de înfumuratul ăla de Hubert, bineînțeles! Ăsta ar fi trebuit să se facă popă, adăugă Fitzhai, privindu-l acru pe cantor.

— Şi ce legătură are asta cu cearta dintre voi? zise sheriff-ul, tăios.

— Pe undeva prin Touraine m-am îmbătat şi m-am dus cu o fată la han. Beam cu toții cot la cot pe atunci, inclusiv femeile. După aceea fata a venit la mine cu taică-su şi m-a acuzat că o siluisem.

A urmat cu vocea dintr-o dată ascuțită şi puternică:

— Dar n-a fost deloc aşa! Fata a mers cu mine de bunăvoie, dar după aia i s-a făcut frică să nu rămână grea, aşa că şi-a mințit familia.

John auzise de multe ori astfel de istorii – uneori erau adevărate, alteori nu:

— Fățarnicul de Hubert de Bonneville a luat partea tatălui fetei şi mi-a cerut să-mi recunosc vina şi să-i plătesc cu aur pe fată şi pe tatăl ei. I-am spus atunci să-şi vadă de treaba lui şi ne-am luat la bătaie.

Le-a aruncat o privire obraznică celor doi oameni ai legii, apoi a urmat:

— Am câştigat eu, firește. L-am făcut terci pe nesăbuitul ăla. De aici însă a început o încăierare în toată regula în han, între prietenii lui şi ai mei. În ziua următoare a plecat, blestemându-mă şi jurând că se va răzbuna într-o zi. De atunci nici nu l-am mai văzut, până în ziua aceea, la Honiton. A fost o bătaie ca oricare alta; am uitat cu totul de povestea asta după aceea.

S-a lăsat tăcerea preț de câteva clipe; nu se auzea decât trosnetul lemnelor ce ardeau.

— Ai vrea probabil să te şi credem! a rânjit sheriff-ul. Zi mai bine că el te-a bătut măr şi că de atunci ai aşteptat ocazia să te răzbuni.

— Ai vreun martor care să sprijine această poveste? a întrebat coronerul.

Fitzhai a clătinat din cap:

— Toți cei care au luat parte şi-au pierdut de mult urma în cele patru zări ale regatului. Dar e adevărat, vă spun... Pe Sfânta Fecioară, cât îmi doresc acum să nu-l fi văzut deloc la Honiton!

John era oarecum înclinat să-l creadă: istoria asta, despre o ceartă tipică între oşteni care se întorc acasă, părea veridică. Dar nu existau niciun fel de dovezi şi nici nu-i venea în minte vreo modalitate de a face rost de ele. Întorcându-se spre sheriff, zise:

— Omul ăsta ne-a spus totul. Ce rost are să mergem mai departe sau chiar să-l mai ținem în custodie?

De Revelle şi-a înfipt degetul mare în centura lui cea împodobită.

— Eu zic că minte. Dar ce importanță mai are ce credem noi? Avem mijlocul prin care putem afla adevărul, zise, arătând cu degetul mare al celeilalte mâini spre apa clocotită.

Răcnind, Fitzhai a încercat să se tragă înapoi, însă, îmbrâncit iarăşi de unul din paznici, s-a împiedicat şi a căzut cât era de lung pe podea.

Cantorul, care avea un stihar alb pe sub sutana lungă şi neagră, şi-a trecut pe după gât un patrafir brodat, a scos de undeva o carte de rugăciuni şi a început să intoneze o poliloghie fără de sfârşit în limba latină, pe care n-o înțelegea, dintre cei de față, decât Thomas de Peyne; acesta a început să-şi facă cruci peste cruci, cu frenezie.

John a simțit că-şi pierde răbdarea cu totul:

— Vă pregătiți pentru un ritual fără rost, al cărui singur scop este de a-i arăta episcopului că se face ceva pentru a-i mulțumi pe cei din familia de Bonneville.

De Boterellis şi-a întrerupt brusc monologul în latină şi s-a încruntat cu furie la coroner:

— Ai grijă, de Wolfe! Ce spui tu se apropie periculos de mult de sacrilegiu. Ceremonialul ordaliei e sfințit de orânduiala creştină şi e aprobat de Sfântul Părinte de la Roma. Să spui despre el că e un ritual fără rost, asta s-ar putea numi blasfemie.

Sfârşind de spus acestea, cantorul şi-a reluat lectura întreruptă, iar sheriff-ul s-a îndreptat tacticos către cazanul sprijinit deasupra flăcărilor:

— Piatra e deja înăuntru? l-a întrebat el pe Stigand.

— Da, sir, o piatră de prundiş de vreo două livre , cea pe care o folosim întotdeauna la această încercare.

Ralph de Morin, în calitatea sa de conetabil al castelului, era şi comandantul gărzilor; le-a făcut, aşadar, semn oştenilor din odaie să înceapă ceea ce aveau de făcut.

Alan Fitzhai se zbătea violent, încercând să scape din strânsoarea celor doi paznici, dar aceştia l-au târât spre cazanul cu apă clocotită. Printre aburii groşi care îi înconjurau acum capul, Fitzhai a țipat:

— De ce îmi faceți asta? V-am spus doar tot ce voiați să ştiți!

Richard de Revelle şi cantorul l-au privit impasibili, dar coronerul nu se simțea deloc în largul lui:

— Omul ăsta nu mai are ce să ne spună!

Sheriff-ul s-a întors cu fața spre cumnatul său:

— Orice ai crede tu despre îndatoririle pe care le ai, aici te afli numai în calitate de martor, aşa că fă bine şi ține-ți gura!

Neavând cum să-l contrazică, John a privit în silă cum îl duceau pe Fitzhai din ce în ce mai aproape de cazanul înalt.

Cantorul a mormăit încă un pasaj din cartea lui de rugăciuni, după care a închis-o şi a ridicat mâna dreaptă, cu două degete în sus, iar restul strânse în podul palmei. A început să intoneze un fel de predică de neînțeles, pe un ton ascuțit de falset, pe când sheriff-ul i se adresa lui Fitzhai, care nu contenea cu zbaterile şi blestemele:

— Ai noroc, în parte şi pentru că ştim că eşti normand şi că te-ai făcut cruciat şi ai luptat pe Pământurile Sfinte.

Fitzhai a tras un scuipat de dispreț în direcția cazanului; saliva, atingând metalul încins, s-a vaporizat instantaneu, cu un sfârâit.

— Noroc! Al naibii de ciudat fel mai aveți de a-mi răsplăti meritele!

De Revelle nu l-a luat în seamă.

— Am fi putut să te obligăm să duci fierul încins sau să mergi pe brazdele de plug. Ordalia aceasta, cu apă clocotită, e cea mai blândă dintre toate.

Apoi, arătând spre apa ce fierbea în clocot, urmă:

— Sunt sigur că ştii foarte bine ce ai de făcut. Trebuie să bagi braţul drept în cazan, până la umăr, şi să cauţi piatra care se află la fund. Când o găseşti, o scoţi şi o laşi să cadă pe pământ.

Fitzhai, pe măsură ce vedea că trece timpul şi nimeni nu mai pomenea nimic de graţierea lui, se făcea din ce în ce mai palid. A rămas totuşi destul de curajos până la sfârşit; o singură rugă a avut la călăii lui:

— Vă implor, nu braţul drept! Lăsaţi-mă să folosesc stângul!

Richard de Revelle l-a privit lung, cu surprindere:

— Mai contează ce braţ foloseşti, omule?

Preotul s-a oprit din psalmodiere şi a zis:

— Dreptul trebuie să fie. Întotdeauna e dreptul.

John de Wolfe, el însuşi soldat, ştia foarte bine motivul cererii pe care le-o făcuse victima.

— E războinic de meserie; îşi câştigă pâinea prin luptă. Dacă îi distrugem braţul cu care ţine sabia, n-o să mai aibă din ce trăi.

Fitzhai i-a aruncat o privire de recunoştinţă coronerului; iată că unul dintre călăi părea totuşi ceva mai omenos.

Sheriff-ul nu mai avea răbdare să asculte toate aceste banalităţi:

— N-ai decât să te foloseşti de care braţ pofteşti! Acum, haide, dă-ţi jos mai repede tunica şi cămaşa!

Simţind apropierea agoniei, Fitzhai şi-a pierdut iarăşi cumpătul şi a început să se zbată; gărzile, ţinându-l strâns, i-au scos îmbrăcămintea din partea de sus a corpului, lăsându-i trunchiul gol în lumina pâlpâitoare a torţelor, cu muşchii încolăcindu-i-se ca nişte şerpi. A rămas atunci nemişcat, în aşteptare, tremurând însă din toate încheieturile; preotul s-a oprit iarăşi din citit şi a început să-i vorbească:

— Vei scoate piatra din apă, aşa cum e orânduiala Sfintei Biserici. Vom afla dacă te faci sau nu vinovat de crima pentru care eşti bănuit cercetându-ţi braţul. Dacă eşti nevinovat, Dumnezeu te va apăra; dacă nu, braţul îţi va fi opărit, şi asta se va vedea limpede.

Cu toate că John mai asistase şi la alte ordalii, ritualul i se părea atât de lipsit de sens, încât nu s-a putut abţine:

— Cum ar putea să nu se vadă limpede că s-a opărit, dacă omul trebuie să bâjbâie cu braţul într-o găleată plină cu apă clocotită?

De Boterellis l-a privit cu răceală:

— Pui la îndoială înţelepciunea hotărârii Sfântului Părinte, legată de un obicei creştin mai vechi decât însăşi istoria?

Din fericire, John şi-a dat seama că ar fi bine să nu mai continue cu comentariile – nici măcar coronerul regelui nu era imun în faţa unei învinuiri de blasfemie.

— Gata, am tărăgănat destul lucrurile, zise sheriff-ul, tăios. Daţi-i drumul!

S-a dat la o parte şi cantorul a făcut semnul crucii deasupra cazanului cu apă fiartă; Thomas, care pândea ceva mai în spate, s-a grăbit să-l imite.

Paznicii l-au împins pe Fitzhai până lângă cazan; iarăşi – pentru ultima dată – victima a început să blesteme şi să se zbată, încercând să se îndepărteze de marginea hârdăului. Unul dintre oşteni i-a apucat braţul stâng şi i l-a dus forţat către apă. În cele din urmă, văzând că nu mai are nicio scăpare, cruciatul a zbierat:

— Lăsaţi-mă, o fac singur!

Cu un strigăt sălbatic de sfidare disperată, şi-a vârât braţul în lichidul care bolborosea şi scotea aburi. Urlând de durere printre dinţii încleştaţi, s-a aplecat până când aproape a atins apa cu umărul, bâjbâind disperat la fundul cazanului, ca să găsească piatra.

În fine, scoţând un urlet agonizant de triumf, s-a aruncat într-o parte, iar piatra a zburat din mâna lui, a străbătut toată odaia, a ricoşat într-un perete şi a căzut în cele din urmă, fumegând, pe podeaua murdară.

Fitzhai s-a prăbuşit la pământ, gemând de durere şi încercând să-şi apere braţul opărit cu cel sănătos. Thomas de Peyne vomita în tăcere lângă perete, asta până când John i-a spus cu răceală să-şi vină în fire şi să scrie ce se întâmplase.

Sheriff-ul şi cantorul îşi vorbeau pe un ton scăzut, iar oştenii l-au ridicat de la podea pe Fitzhai, pe cât de blând au putut, fără să atragă atenţia lui Ralph Morin sau a sheriff-ului. Temnicerul a venit grăbit spre el – oştenii îl sprijineau, ca să poată sta în picioare – aducând câteva mâini de fân proaspăt şi nişte cârpe. Familiarizat de mult cu aceste ordalii din care oamenii ieşeau mutilaţi, temnicerul a cercetat braţul ars, manifestând un interes clinic; s-a uitat la pielea roşie ca focul, care începuse deja să se umfle şi să formeze băşici, iar stratul de deasupra se desprindea de carne.

A pus apoi fânul pe braţul lui Fitzhai, ceea ce n-a făcut decât să sporească durerea îngrozitoare şi a legat totul cu cârpele murdare pe care le adusese.

Thomas de Boterellis, terminând de vorbit pe şoptite cu coronerul, i s-a adresat lui Fitzhai, care era deja alb ca varul la faţă şi se sprijinea greoi de unul dintre oşteni:

— La prânz îţi vom cerceta braţul şi soarta îţi va fi hotărâtă. Se va accepta roşeaţa braţului, care este inevitabilă şi nu indică vinovăţia. Dar dacă Atotputernicul face ca pe braţ să apară băşici, pielea să se cojească sau să supureze, atunci vina ţi se va fi dat în vileag.

— Şi vei fi spânzurat, a adăugat sheriff-ul, hotărât.

— După ce va fi judecat de Curtea de Judecată Itinerantă, zise John tăios, pentru că omorul de care îl acuzaţi pe acest om a fost înregistrat în documentele mele, înainte să-l fi luat voi în custodie.

De Revelle a scos un oftat plictisit, aşa cum făcea adesea:

— Va fi dus înapoi în celulă, indiferent ce hotărâre se ia în legătură cu data spânzurării.

— Te cam grăbeşti cu verdictul, nu-i aşa, Richard? tună coronerul. Braţul nu a fost încă examinat. Cine ştie, poate că vom asista la miracolul nevinovăţiei.

În privirea pe care i-a aruncat-o sheriff-ul coronerului drept răspuns, se citea limpede că nici el nu crede în eficienţa ordaliei mai mult decât John şi că de-abia aşteaptă să-l vadă pe Fitzhai atârnând în ştreang.

— O să vedem noi, Crowner, o să vedem! [...]

Michael A. Stackpole s-a născut în 1957, în Wassau, Wisconsin, şi este un celebru autor de romane fantasy şi science fiction. În 1979 a obținut diploma de licență în istorie la Universitatea din Vermont. Începând cu 1977, a lucrat ca designer pentru diferite companii producătoare de jocuri pe calculator, colaborând la multe producții de mare succes. A scris primul său roman fantasy în 1986 (Talion: Revenant), care însă nu a fost publicat decât în 1997, deoarece s-a considerat că un volum de 175 000 de cuvinte este prea mare pentru un autor necunoscut. Începând cu 1987 a semnat trilogia Warrior, ce i-a adus consacrarea şi a stat la baza unui serial de animație televizat. Datorită popularității sale ca autor, a fost selectat să scrie mai multe romane în seria SF Star Wars. A semnat numeroase volume ce s-au bucurat de un real succes atât în rândul publicului, cât şi printre critici, dintre care amintim revoluționara serie fantasy Dragon Crown War. Seria **Marile descoperiri** reprezintă o nouă abordare neconvențională a genului fantasy, creând un univers al magiei şi fantasticului unic în întregul spațiu literar. Cea mai recentă serie a autorului este The Crown Colonies.

Lumea Nouă

The New World
-Fragment-

Lui Ciras îi plăcea la nebunie strânsoarea aprigă a măştii de bătălie pe fața sa. Colții lungi şi albi îi depăşeau colțurile însângerate ale gurii. Cunoştea bine ce efect avea o privelişte atât de fioroasă şi, cu toate acestea, Ciras ar fi vrut să meargă la luptă fără ea.

Masca îl ascundea de duşmani. Voia ca aceştia să ştie cu cine se confruntau. Voia să fie temut nu pentru ceea ce purta, ci pentru măiestria sa în luptă. Era vrednic de groaza lor.

Era călare pe armăsarul său, împreună cu alți Voraxani. Încă nu apăsase comutatorul care întindea armura şi țepuşele. Cu toate că nu se prefăcea a fi călare pe un cal adevărat, nici nu voia să facă parte dintr-o maşinărie de război. Ceilalți luptători ai Împărătesei nu păreau să aibă probleme cu asta, însă lui tot nu i se părea în ordine.

La capătul celălalt al pieței, echipajele acționau balistele. Le trăgeau brațele înapoi şi blocau placa aruncătorului la locul ei. Pe unele le încărcau cu piatră sau bile din fier turnat. Alții strângeau snopi de săgeți, cu vârfuri de fier lungi de-o palmă. La un semnal de pe metereze, se trăgea şnurul de siguranță şi încărcăturile îşi luau zborul în beznă, apoi întregul proces era reluat.

Mânuitorii balistelor luptau cu înverşunare şi din greu, dar nu-i putea socoti drept egalii săi. Împrăştiau moarte, însă o făceau în anonimat. Nu-şi vedeau duşmanii murind. Asta nu-i făcea mai onorabili decât soldații gyanrigot, aliniați în piață. Maşinăriilor nu le păsa. Nu puteau să jelească. Nu puteau fi capabile de milă, nici nu puteau implora milă. Nu cunoşteau frica. Ucideau până când se autodistrugeau, inexorabil, fiind nişte maşinării implacabile de recoltat suflete. Curajul şi disciplina erau vitale. Automații erau sclavii comenzilor primite. Unii considerau asta disciplina perfectă, alții luau lipsa de teamă a acestora drept curaj, dar erau antiteza bravurii. Curajul însemna să te confrunți chiar cu

acele temeri pe care gyanrigoții nici măcar nu le puteau recunoaşte. Curaj era să lupți în pofida dezastrului iminent.

Răsunară trompetele, anunțându-i pe Voraxani să fie atenți. Străjerii staționați în portul de evacuare dinspre vest ieşiră de pe doc pe parâme groase. Drugii zvâcniră în sus. Bărbați năduşiți, cu doar o fâşie de pânză la mijloc, acționară troliurile. Poarta se deschise în afară. Cu Vlay Laedhze în frunte, Voraxanii se avântară pe câmpul de bătălie.

Lucrurile se schimbaseră mult, aşa cum prevăzuse Moraven Tolo. Principala poartă din sud a oraşului era punctul său cel mai vulnerabil, aşa că asaltul se concentrase acolo. Primul val uman fusese spulberat. Câmpul de luptă era presărat cu cei căzuți, fie că erau nemişcați sau încercau să se târască spre liniile lor. Fuseseră folosiți pentru abaterea atenției, în vreme ce jivinele săpătoare încercaseră să facă un tunel pe sub ziduri. Niciunul dintre aceste şiretlicuri n-a funcționat, aşa că Nelesquin a schimbat tactica.

Maşinării de asediu convenționale se deplasau de-a lungul Drumului Imperial. Un berbec masiv, montat pe un car lung, deschidea defilarea. Un acoperiş deasupra şi scuturi în față de-o parte şi de alta protejau oamenii care împingeau înainte maşinăria care scârțâia. Urmau două turnuri de asediu, fiecare la fel de înalt ca zidurile oraşului. Un şir lung de soldați kwajiin le trăgeau de-a lungul drumului. După ce le-au adus pe poziție, le-au ridicat şi s-au grăbit să traverseze podurile pentru a le pune lângă zid. Piei ude acopereau ambele turnuri şi prelatele berbecului, pentru a rezista la foc.

Kwajiinii erau antiteza războinicilor gyanrigot. Flamurile lor, îngrozitoare şi, totuşi, glorioase, fuseseră fixate pe maşinării, proclamând mândria trecutelor izbânzi. Războinicii scandau ritmic, iar maşinăriile se mişcau sincronizate pe muzică. Chiar şi țepii îmbrăcați în oțel ai berbecului se legănau în ritm, părând nerăbdători să izbească porțile oraşului şi să le facă țăndări.

Maşinăriile de luptă erau flancate de formațiuni de soldați, însă marşul lor prin câmpul de bătălie, presărat de cadavre, le-a fost încetinit. Monştrii lui Nelesquin şi recruții i-au împresurat, împiedicând orice dezertare. Xonarchii cu cap de ciocan trăgeau carele de parcă ar fi fost nişte cărucioare de copii, pline-ochi cu bolovani mai mici. Îşi băgau o mână printre ei, o ridicau şi aruncau, împrăştiind proiectilele pe ziduri şi metereze. Oamenii cădeau urlând, iar kwajiinii ovaționau. Bărbații din Moriande răspundeau cu săgeți bine țintite şi o ploaie de bolovani.

Tropăitul potcoavelor armăsarului îl exaspera pe Ciras. Voraxanii se avântau spre monştri. Recruții strigau avertismente şi-şi trăgeau săbiile din teacă. Avertismentele se transformară în țipete când îşi făcură apariția Voraxanii, călare pe armăsarii lor din metal, împodobiți cu țepi şi săbii.

Ciras desfăşură armura şi țepii la nici douăzeci de metri distanță de linia recruților. Strânse genunchii şi se repezi peste primul om. Sabia lui se smuci spre dreapta. Un gheizer de sânge țâşni în noapte, iar el trecu mai departe.

Un xonarch se înălță deasupra lui. Ciras ştia că erau imenşi, însă nu-şi dăduse seama cât de imenşi. Creatura ar fi putut, cu uşurință, să înşface zidul cetății şi să se salte peste el. Ciras se avântă cu curaj, apoi se ridică în scări şi lovi cu sabia cu putere, la nivelul gleznei stângi a creaturii. Blana zbură şi începură să curgă râuri de sânge. Sperase să-i taie tendonul şi să-l ologească, dar i-ar fi fost mai uşor dacă ar fi încercat să reteze un stejar.

Jivina mugi furioasă şi azvârli o mână de bolovani. Aceştia zdrobiră o duzină dintre aliați, împrăştiind pe sol trupurile strivite. Dar Ciras se avântase deja mult prea departe în față şi putea fi văzut de călăreț. Manipulantul smuci o manetă şi creatura încercă o lovitură de labă. Ferindu-se, Ciras îi străpunse laba. Xonarchul mugi din nou şi-şi supse rana. Călărețul acționă câteva manete. Creatura încremeni la mijlocul acțiunii, apoi izbi pământul cu amândoi pumnii. Se pregăti pentru salt.

E prea aproape. Sunt mort.

Furnicăturile jaedunului acompaniară zborul unei săgeți trimise de pe metereze. Coada pătrunse prin nara dreaptă a lighioanei şi străpunse peretele osos, subțire, care separa sinusul de creier. Vârful tăios al săgeții reteză nervii şi arterele, înfigându-se adânc în țesutul cerebral.

Brațul stâng şi piciorul xonarchului se surpară. Miorlăi, lovit de moarte, prăbuşindu-se pe partea stângă. Impactul îi azvârli pe spadasin şi armăsarul său în aer. Brațul drept râcâi, slab, cu ghearele, spre Ciras, însă îl ratã. Apoi, singurul ochi vizibil clipi şi se dădu peste cap în căpățâna latã şi osoasă.

Căzu călare pe armăsarul său, în spațiul dintre brațe şi coapse. Masca de luptă îi ascunse expresia de surprindere de pe față. Îşi conduse armăsarul pe lângă el, gândindu-se să-i dea ocol şi să se ocupe de călăreț, însă nu i se dădu nicio şansă.

Pământul se deschise sub el.

Ciras goni pe coama unei avalanşe de pământ amestecat cu iarbă direct într-un tunel spart. Patru metri mai jos, armăsarul puse picioarele pe teren solid. Lovi oamenii acoperiți cu pământ. Ca răspuns la comenzile lui Ciras, începu să urce înapoi la suprafață. Ciras se ținea lipit de el, însă o piatră îl lovi în piept. Ricoşă din platoşa sa cu destulă forță ca să-l dea pe spate, trimițându-l înapoi în beznă.

Ateriză într-un genunchi, reuşind cumva să-şi păstreze sabia de vanyesh. Se ridică şi se sprijini cu spatele de peretele tunelului. Surprinderea pulsa în el, amplificată de frică. Pe la ambele capete ale tunelului întunecat ieşiră mulți oameni. Cu toții îşi învârteau săbiile, siluetele lor profilându-se mortale şi dorindu-i sfârşitul.

Ciras invocă jaedunul. Ceea ce vedea şi auzea deveni de o importanță secundară. Se concentră asupra a ceea ce simțea. Pară o lovitură. Sabia sa descrise un cerc şi urcă, apoi se înfipse într-un gât. O trase şi lovi la stânga. Sabia de vanyesh zăngăni alunecând pe o mască de luptă, apoi tăie. Sângele se împrăştie negru şi fierbinte. Mişcare spre stânga, parare din şold şi-o răsucire, lăsând o altă lovitură să-i treacă destul de aproape de coaste. Străpungere în sus, printr-o subsuoară. Cade un braț, răsună un țipăt.

Bătălia are un alt curs. Luptele de la mică distanță i-au favorizat, la început, pe adversarii săi. Însă destul de repede, frica a pus stăpânire pe câmpul de bătălie, impunându-le mişcările. Dorința lor de a evita moartea i-a făcut doar mai uşor de ucis. Un bărbat țâşni din beznă. Ciras îl simți doar ca o concentrare de furie în acea mare de spaimă. Pară lovitura, după care ripostă. Sabia lui se ridică şi se răsuci, țintind capul bărbatului. Adversarul său se feri, schimbând mâna. Teaca de lemn a sabiei sale se lovi de genunchiul lui Ciras.

Izbucni durerea şi spadasinul făcu un pas înapoi, evitând încă o lovitură. Ciras lăsă jos, cu grijă, piciorul drept. Şi mai multă durere, însă genunchiul rezista. Apoi, ceva îl înşfăcă de gleznă. Un muribund, orb şi disperat, se încovrigă de piciorul lui Ciras.

Sunt înrădăcinat în acest loc ca un stejar. O nălucire-i trecu prin fața ochilor. Din picioarele sale creşteau rădăcini în pământ. Membrele sale se întăriră precum crengile. Pielea i se prefăcu în scoarță de copac.

Atunci se abătu lovitura de moarte. Trecu pe sub cotul stâng al lui Ciras, țintind şoldul. Alunecând pe sub platoşă, lama străpunse legăturile armurii şi roba.

Mă va despica. Mațele mi se vor scurge într-o grămadă aburindă.

Se pregăti pentru impact, pentru şuvoi şi golire, însă asta nu se mai întâmplă. Lovitura despică din carnea lui şi se înfipse solid în lemnul de dedesubt. Sabia lui Ciras căzu, apăsată de greutatea unei mâini din stejar. Îl împinse pe om în genunchi, zdrobindu-i umărul. Ridică privirea, neîncrederea oglindindu-i-se în ochi. Ciras îl lovi din nou, împrăştiindu-i creierii, apoi lovi şi în jos şi scăpă şi de cel care-i îmbrățişase piciorul.

Trei bufnituri anunțară sosirea întăririlor gyanrigot. Una dintre maşinăriile ucigaşe începu să-şi croiască drum spre sud, în timp ce celelalte două năvăliră în capătul dinspre nord al tunelului. Oamenii urlau, iar maşinăriile zăngăneau. Toate zgomotele se îndepărtau rapid.

Singur, doar el cu morții, Ciras îşi cercetă rana de la şoldul stâng. Mănuşa reveni pătată de ceva închis la culoare, însă nu simți miros de sânge.

Şi petele acelea albe… sunt aşchii. Aşchii de stejar.

Îşi frecă atunci coapsa cu mănuşa, apoi ieşi în goană din tunel. Armăsarul său îl aştepta acolo, stând nemişcat în spatele harnaşamentul de pe trupul xonarchului. Ciras se săltă în şa şi dirijă bidiviul să dea ocol găurii. Nu rămăsese sub pământ prea mult timp, dar deja invadatorii erau în plină retragere. Berbecul ardea la vreo cincizeci de metri

distanță de porți, iar unul dintre turnuri se prăbuşise, şi el victima unui tunel surpat. Cel care rămăsese se înălța abandonat pe drum.

Voraxanii se regrupaseră şi se întorceau. Vlay Laedhze îl salută cu încântare. Brațul drept al omului atârna fără vlagă, străpuns de două săgeți. Majoritatea Voraxanilor reveniseră, câțiva în stare gravă după luptă, dar majoritatea erau plini de sângele altora.

Odată intrat în portul de evacuare şi din nou în siguranță, Ciras îşi examină mănuşa pătată. Ce s-a întâmplat? Înțelegea magia sabiei, o putea invoca la nevoie, însă asta era altceva, ceva ciudat.

Nu-i plăcea.

Dacă vraja mă poate face invulnerabil, atunci cu ce mă deosebesc de maşinăriile de luptă care nu pot fi distruse? [...]

Robert Holdstock (n. 2 august 1948 – 29 noiembrie 2009) este un romancier englez şi autor de science-fiction.
Robert , fiul cel mai mare dintre cei cinci copii, s-a născut în Hythe, Kent. Tatăl său, Robert Frank Holdstock, a fost ofiţer de poliţie iar mama sa, Kathleen Madeline Holdstock, a fost asistentă medicală. La vârsta de şapte ani, Robert a început şcoala la Gillingham Grammar School în Medway Towns. În tinerețe a practicat diferite meserii, inclusiv barcagiu, muncitor în construcţii şi miner. A câştigat, de asemenea, un *Bachelor of Science* de la University College din North Wales , Bangor, în Medicina veterinara (1967-1970). El a continuat studiile, câştigând un *Master of Science in Medicale Zoologie* de la Şcoala de Igienă şi Medicină Tropicală din Londra în 1971. A efectuat cercetari la Consiliul de Cercetare Medicala din Londra, 1971-1974, în care timp scrie part-time. El a devenit un scriitor full-time în perioada 1976 şi a trăit restul vieţii sale în nordul Londrei. A murit în spital, la vârsta de 61 de ani, în urma unei infecţii cu E. coli la 18 noiembrie 2009.

Mitango

-Fragment-

Există o însemnare în caietul tatălui meu care pare să marcheze un moment de cotitură atât în cercetarea, cât şi în viaţa sa. Este mai lungă decât celelalte note din aceeaşi perioadă şi vine după o pauză de şapte luni în jurnal. Deşi însemnările lui sunt deseori detaliate, despre tata nu se poate spune că a fost un diarist devotat, iar stilul pendulează între notaţii lapidare şi descrieri ample. (Am descoperit şi că el însuşi rupsese multe pagini din caietul acela gros, ascunzând astfel cu destulă eficienţă micul meu delict. Christian nu observase niciodată paginile lipsă.) În general, pare să fi folosit caietul şi orele tihnite de scris ca un mod de-a conversa cu sine – un mijloc de clarificare a propriilor sale gânduri.

Însemnarea despre care vorbesc e datată septembrie 1935 şi a fost scrisă la scurtă vreme după întâlnirea noastră cu Twigling. După ce am citit-o prima dată, mi-am reamintit anul acela şi mi-am dat seama că pe atunci nu aveam decât opt ani.

Wynne-Jones sosit după ivirea zorilor. Lucrat împreună de-a lungul drumului sudic, verificând drenurile de flux în căutarea semnelor unor activităţi mitago. Întors la casă imediat după aceea – nimeni în preajmă, exact cum simţeam nevoia. O zi aspră, uscată de toamnă. Ca anul trecut, Urscumug se vede mai clar atunci când se schimbă anotimpul. Poate că simte toamna, moartea verdelui. Iese în faţă şi pădurea de stejar îi şopteşte. Trebuie că e aproape de geneză. Wynne-Jones crede că mai e nevoie de-un răstimp de izolare şi va fi gata. Jennifer e deja îngrijorată şi tulburată de absenţele mele. Mă simt neputincios – nu pot discuta cu ea. Trebuie să fac ceea ce se cere.

Ieri băieţii l-au zărit pe Twigling. Credeam că s-a resorbit – în mod evident, rezonanţa e mai puternică decât am crezut. Pare să frecventeze liziera pădurii, lucru de aşteptat. Eu l-am văzut de-a lungul drumului de mai multe ori, dar nu de un an încoace, sau aşa ceva. Persistenţa e îngrijorătoare. Amândoi băieţii sunt evident deranjaţi de ce au văzut; Christian mai puţin emoţional. Presupun că nu a însemnat mare lucru pentru el, un

braconier poate, sau un localnic luând-o pe scurtătură spre Grimley. Wynne-Jones propune să ne întoarcem în pădure şi să-l ademenim pe Twigling în adânc, poate în poiana de pe coama dealului, unde ar putea rămâne în puternicul vortex de stejar şi-n cele din urmă să pălească. Dar ştiu că a pătrunde în adâncul pădurii înseamnă o absenţă de mai bine de o săptămână şi biata Jennifer e deja profund mâhnită de comportamentul meu. Nu i-l pot explica, deşi îmi doresc din suflet. Nu vreau să fie implicaţi copiii în asta şi mă îngrijorează că au văzut deja de două ori un mitago. Am inventat creaturi magice ale pădurii – basme pentru ei. Sper că vor asocia ceea ce văd cu plăsmuirile propriei lor imaginaţii. Trebuie totuşi să am grijă.

Până se rezolvă, până când mitagoul Urscumug se întrupează din pădure, nu trebuie să îngădui nimănui în afară de Wynne-Jones să afle ce am descoperit. Desăvârşirea resurecţiei. Urscumug este cel mai puternic, întrucât el este principalul. Ştiu sigur că pădurea de stejar îl va ţine înăuntru, dar alţii ar putea fi speriaţi de puterea pe care cu siguranţă o vor putea simţi şi vor aduce sfârşitul pentru toţi. Mă înfiorează gândul la ce s-ar întâmpla dacă aceste păduri ar fi distruse, şi totuşi nu pot supravieţui la nesfârşit.

Joi: Antrenamentul de azi cu Wynne-Jones: tipar de test 26: iii, hipnoză superficială, mediu cu lumină verde. Când puntea frontală a atins şaizeci de volţi, în ciuda durerii, fluxul prin craniul meu a fost cel mai puternic din câte am suportat vreodată. Sunt acum convins pe deplin că fiecare jumătate de creier funcţionează într-un fel puţin diferit şi că în partea dreaptă e localizată conştiinţa ascunsă. A fost pierdută atât de mult timp! Puntea Wynne-Jones permite o comuniune superficială între câmpurile din jurul fiecărei emisfere, iar zona pre-mitago este excitată în consecinţă. De-ar exista vreo cale de explorare a creierului viu pentru a afla exact unde e situat locul acestei prezenţe oculte!

Luni: Siluetele mitagourilor încă se grupează în câmpul vederii mele periferice. De ce niciodată în faţă? Aceste imagini ireale sunt simple reflexii, în definitiv. Forma lui Hood era uşor diferită – mai mult maro decât verde, chipul mai puţin prietenos, mai hăituit, mai tras. Asta categoric fiindcă primele imagini (chiar mitagoul Hood care s-a întrupat în pădure acum doi ani) au fost influenţate de imaginile mele confuze din copilărie referitoare la codrul cel verde şi grupul de bandiţi veseli. Dar acum, evocarea pre-mitagourilor este mai puternică, atinge o formă primordială, fără influenţe. Forma Arthur a fost şi ea mai reală şi am zărit diversele forme ale locuitorilor mlaştinii din ultima parte a primului mileniu d. Hr. De asemenea, impresia prezenţei uimitoare a ceea ce cred că este figura unui necromant din Epoca Bronzului. Înfiorător moment. Gardianul Altarului Calului a dispărut, altarul e distrus. Mă întreb de ce? Hăitaşul s-a întors în „Vâlceaua Lupului”; cenuşa din vatra lui era destul de proaspătă. Am găsit totodată dovezi ale şamanului neolitic, vânătorul-artist care lasă desenele roşu-ocru ciudate pe copaci şi pietre. Tare i-ar plăcea lui WynneJones să explorez aceşti eroi din folclor, neînregistraţi şi necunoscuţi, dar eu îmi doresc să aflu imaginea primordială.

Urscumug s-a format în mintea mea în cea mai limpede formă pe care am văzut-o vreodată. Aspect vag asemănător cu Twigling, însă el e mult mai bătrân, mult mai mare. Se împodobeşte cu lemn şi frunze, pe deasupra pieilor de animal. Faţa pare mânjită cu lut alb, formând o mască peste trăsăturile exagerate de sub ea; este totuşi greu să vezi faţa clar. O mască peste o mască? Părul, o masă de ţepi tari şi ascuţiţi; crengi noduroase de păducel sunt înfipte în părul încâlcit, oferind o înfăţişare cât se poate de bizară. Sunt încredinţat că poartă o suliţă cu vârf constând dintr-o piatră lată... o armă ameninţătoare, dar, iarăşi, greu de văzut, mereu abia întrezărită. E aşa veche, această imagine primordială, încât se şterge încet-încet din mintea omului. Este în acelaşi timp atins de confuzie. Suprapunerea recentelor interpretări culturale despre cum s-ar presupune că arăta... un licăr de bronz în special, cel mai mult în jurul braţelor (brăţări). Bănuiesc că legenda Urscumugului era suficient de puternică încât să reziste întregii perioade neolitice şi să ajungă în al doilea mileniu d. Hr, poate şi mai târziu. Wynne-Jones crede că Urscumug ar putea predata chiar şi neoliticul.

Esenţial, acum, să petrec timp în pădure, să permit vortexului să interacţioneze cu mine şi să întrupeze mitagoul. Intenţionez să plec de acasă cândva săptămâna viitoare.

Fără a face vreun comentariu pe marginea pasajelor confuze şi stranii pe care le citisem, am întors paginile jurnalului şi am citit însemnări pe sărite. Îmi aminteam limpede toamna lui 1933, momentul când tata îşi strânsese un rucsac mare şi plecase să hoinărească prin pădure, îndepărtându-se iute de strigătele isterice ale mamei, flancat de mititelul lui prieten cercetător (un om cu faţă acră care nu băga niciodată în seamă pe nimeni în afară de tata şi care părea a nu-şi găsi locul în casa noastră atunci când venea în vizită). Mama nu a mai vorbit tot restul acelei zile şi n-a făcut altceva decât să stea toată ziua în dormitor şi, din când în când, să plângă. Pe mine şi pe Christian ne-a tulburat atât de tare comportamentul ei, încât înspre sfârşitul după-amiezii am pătruns în pădurea de stejar cât de departe am cutezat, strigându-l pe tata şi, într-un final, cotropindu-ne panica din cauza liniştii semiîntunericului şi a sunetelor puternice, neaşteptate care o tulburau. Se întorsese după câteva săptămâni, răvăşit şi puţind ca un vagabond. Notaţia din caietul lui, consemnată la câteva zile distanţă, este povestea scurtă şi dureroasă a eşecului său. Nu se întâmplase nimic. Un singur paragraf dezlânat mi-a atras atenţia.

Procesul mitogenetic este nu doar complex, ci şi rezistent la schimbare. Sunt prea bătrân! Echipamentul ajută, dar o minte mai tânără s-ar putea descurca fără vreun ajutor, sunt sigur. Mă sperie gândul! Totodată, mintea mea nu e la fel de odihnită şi, aşa cum a explicat Wynne-Jones, este probabil ca judecăţile mele omeneşti, grijile mele, să formeze o barieră eficientă între cele două fluxuri de energie mitopoetică din cortexul meu – forma din creierul drept, realitatea din cel stâng. Zona pre-mitago nu este suficient stimulată de propria-mi forţă vitală pentru ca ea să interacţioneze în vortexul de stejar.

Mă tem şi că dispariţia naturală a atâtor forme de viaţă din pădure afectează interfaţa. Mistreţii sunt acolo, sunt sigur. Dar poate numărul de exemplare este critic. Estimez nu mai mult de patruzeci, mişcându-se în limitele vortexului în spirală mărginit de pătrunderea frasinilor în cercul de stejar. Mai sunt câteva căprioare, câţiva lupi, deşi cele mai importante animale, iepurii, frecventează marginea pădurii în număr mare. Dar poate că absenţa atâtor alte vietăţi care au trăit aid odată a dezechilibrat formula. Şi totuşi, în decursul existenţei primare a acestor păduri, viaţa s-a schimbat. În secolul al treisprezecelea exista o bogată viaţă vegetală străină matricei aliniamentelor, în locuri unde mitagourile încă se întrupau. Forma oamenilor-mit se modifică, se adaptează, şi formele cele mai recente sunt cele care se generează cel mai uşor.

Hood s-a întors, ca orice Jack-cel-Verde , e o pacoste, şi de mai multe ori s-a mutat în zona de creastă care mărgineşte poiana de pe coama dealului. A tras spre mine şi ăsta începe să devină un mare motiv de îngrijorare! Dar nu pot îmbogăţi vortexul de stejar suficient cu pre-mitagoul Urscumug. Care este răspunsul? Să încerc să intru mai adânc, să găsesc pădurea sălbatică? Poate că amintirea e prea îndepărtată acum, prea adânc îngropată în zonele tăcute ale creierului pentru a atinge copacii.

Christian a văzut că mă încruntam în timp ce citeam acest amalgam de cuvinte şi imagini. Hood? Robin Hood? Şi cineva – acest Hood – trăgând spre tatăl meu în pădure? M-am uitat în jurul meu prin birou şi am văzut săgeata cu vârf lung în caseta ei lungă şi îngustă de sticlă fixată deasupra panoului cu fluturi de pădure. Christian întorcea paginile caietului, după ce mă privise cum citeam cea mai bună parte din ultima oră. Era cocoţat pe masa de scris; eu şedeam în fotoliul tatei.

— Ce-i tărăşenia asta, Chris? Parcă ar fi încercat să creeze dubluri ale eroilor din cărţile pentru copii.

— Nu dubluri, Steve. Personajele aievea. Poftim. Ultimul fragment pentru moment, apoi îţi voi prezenta totul în termeni profani.

Era o însemnare mai veche, nedatată după an, ci doar după zi şi lună, cu toate că preceda evident notaţia din 1933.

Numesc aceste momente speciale „interfeţe culturale”; ele formează zone, mărginite în spaţiu, desigur, de limitele de pe teren, dar mărginite şi în timp, câţiva ani, un deceniu sau

pe acolo, când două culturi – acelea a invadatului şi a invadatorului – sunt într-o stare de încleştare maximă. Mitagourile se dezvoltă din puterea urii şi a fricii şi se întrupează în ținuturile împădurite natural din care pot fie să iasă – precum forma Arthur, sau Artorius, omul ca un urs cu alură de conducător – sau rămân în mediul natural, ascunşi, speranța fiindu-le țel – forma Robin Hood, poate Hereward , şi desigur forma-erou căreia îi spun Twigling, care îi hărțuieşte pe romani în atâtea părți ale țării, îmi imaginez că apariția mitagoului este stimulată de emoția combinată a celor două rase, dar ia în mod evident partea acelei culturi ale cărei rădăcini sunt înfipte de mai mult timp în ceea ce eu accept că ar putea fi un soi de matrice a aliniamentelor; astfel, Arthur formează şi ajută celții împotriva saxonilor, dar mai târziu Hood este creat pentru a-i ajuta pe saxoni împotriva normanzilor invadatori.

M-am îndepărtat de caiet, clătinând din cap. Expresiile erau confuze, bulversante. Luând caietul şi cântărindu-l în mâini, Christian a rânjit.

— Ani întregi din viața lui, Steve, dar grija pentru a ține notițe detaliate nu e ceea ce ar fi putut să fie. Nu notează nimic cu anii, apoi scrie zilnic pentru o lună. Şi a înlăturat şi a ascuns mai multe pagini.

S-a încruntat uşor atunci când a spus asta.

— Simt nevoie de-o tărie. Şi de câteva definiții.

Am ieşit din birou, Christian ducând cu el caietul. Trecând pe lângă săgeata înrămată, i-am aruncat o privire atentă.

— Vrea să spună că adevăratul Robin Hood a tras cu aia în el? Şi că tot el a ucis-o pe Guiwenneth?

— Depinde, a spus Christian gânditor, de ceea ce numeşti tu adevărat. Hood a venit în acea pădure de stejar şi ar putea să fie acolo şi acum. Eu cred că este. Cum ai observat, în mod evident, a fost acolo acum patru luni când a tras în Guiwenneth. Dar au fost mulți Robin Hood şi toți au fost la fel de reali sau ireali ca oricare dintre ceilalți, creați de țărani saxoni în timpul represiunii normanzilor invadatori.

— Nu înțeleg asta deloc, Chris… Dar ce este o „matrice a naturii”? Ce este un „vortex de stejar”? Au astea vreo semnificație?

Sorbind scotch şi apă în sufragerie, privind cum se apropia amurgul, curtea de dincolo de fereastră întunecându-se şi devenind un loc cu forme neclare, Christian mi-a explicat cum un om pe nume Alfred Watkins îl vizitase pe tata în mai multe rânduri şi îi arătase pe o hartă a ținutului cum linii drepte unesc locuri cu putere spirituală sau ancestrală – tumulii, lespezile şi bisericile a trei culturi diferite. El numea aceste linii aliniamente şi credea că ele există ca o formă de energie telurică al cărei flux curge pe sub pământ, dar care influențează ceea ce se află deasupra lui.

Tata se gândise la aliniamente şi se pare că încercase să măsoare energia din pământul de sub pădure, dar fără izbândă. Şi totuşi măsurase ceva în pădurea de stejar – o energie asociată cu toate formele de viață care existau acolo. Găsise un vortex în spirală în jurul fiecărui copac, un soi de aură, şi acele spirale uneau nu doar arborii, ci pâlcuri întregi de arbori, şi poiene.

De-a lungul anilor întocmise o hartă a pădurii. Christian scoase acea hartă a zonei forestiere şi eu am studiat-o din nou, dar acum dintr-o altă perspectivă, începând să înțeleg semnele făcute pe ea de cel care petrecuse atâta timp înăuntrul teritoriului pe care îl reprezenta. Cercuri în cercuri erau marcate, străbătute şi ocolite de linii drepte, dintre care unele erau asociate cu cele două cărări pe care noi le numeau drumul de sud şi drumul adânc. Literele CD în mijlocul marii întinderi de pădure se refereau în mod clar la poiana de pe „coama dealului” care exista acolo, un luminiş pe care nici eu, nici Christian nu reuşiserăm vreodată să-l găsim. Erau zone marcate cu „spirala de stejar”, „zona de frasini uscați” şi „traversa oscilantă”.

Bătrânul credea că toate formele de viață sunt înconjurate de o aură energetică – la oameni, aceasta se vedea, într-o anumită lumină, ca o strălucire palidă. În acele păduri ancestrale, pădurile primordiale, aura combinată formează ceva mult mai puternic, un fel de câmp creativ care poate interacționa cu subconştientul nostru. Iar noi chiar acolo, în

subconştient, adăpostim ceea ce el numeşte pre-mitago – adică imagoul mitologic, imaginea formei idealizate a unei creaturi mitologice. Imaginea capătă substanță într-un mediu natural, trup solid, sânge, haine şi – cum s-a văzut – arme. Forma mitului idealizat, figura eroului, se modifică odată cu variațiunile culturale, adoptând identitatea şi tehnologia timpului. Atunci când cultura noastră invadează o alta – conform teoriei tatălui nostru – eroii sunt aduşi la viață, şi nu doar într-un singur loc! Istoricii şi căutătorii de legende discută dacă Arthur, regele celților, şi Robin Hood au existat aievea şi au luptat, dar nu înțeleg că ei au existat în multe locuri. Un alt fapt important de ținut minte este acela că atunci când imaginea mentală a mitagoului prinde formă, o face în cazul întregii populații… iar atunci când nu mai e nevoie de ea, rămâne în subconştientul nostru colectiv şi e transmisă de-a lungul generațiilor.

— Şi forma schimbătoare a mitagoului, am spus, ca să văd dacă înțelesesem ceva din lectura pe diagonală a notițelor tatei, se bazează pe un arhetip, o imagine arhaică, primară, pe care tata o numea Urscumug şi din care derivă toate formele ulterioare. Iar el a încercat să trezească Urscumugul din propriu-i subconştient…

— Şi nu a reuşit, a spus Christian, deşi nu fiindcă nu ar fi încercat destul. Efortul l-a ucis. L-a slăbit atât de tare, încât trupul lui n-a mai îndurat ritmul. Pare totuşi că a creat unele dintre cele mai recente adaptări ale Urscumugului.

Erau atâtea întrebări, atâtea lucruri care cereau clarificare! Mai presus de orice:

— Dar acum o mie de ani, dacă înțeleg eu bine însemnările, exista nevoia unei țări întregi de un erou, o figură legendară care să țină partea Binelui. Cum poate un om să captureze o stare aşa pasională? Cum a alimentat el interacțiunea? Cu siguranță nu cu simpla suferință pe care a cauzat-o în sânul familiei noastre şi în mintea sa. Cum spunea, asta i-a tulburat mintea şi n-a mai putut funcționa cum trebuie.

— Dacă există un răspuns, a zis Christian cu calm, acesta se găseşte în zona împădurită, poate în poiana de pe coama dealului. Tata a scris în caietul lui despre nevoia unei perioade de existență solitară, o perioadă de meditație. Deja de un an îi urmez exemplul direct. A inventat un fel de punte electrică ce pare să alipească elemente din fiecare parte a creierului. Am folosit mult acest echipament cu şi fără ajutorul lui. Dar găsesc deja imagini – pre-mitagouri – formându-se în câmpul vederii mele periferice fără programul complicat folosit de el. El a fost pionierul; propria-i interacțiune cu pădurea a uşurat misiunea celor care vin după el. De asemenea, eu sunt mai tânăr. A simțit şi el că asta va conta. A înregistrat o anume izbândă; eu am de gând să-i duc munca la capăt, până la urmă. Îl voi întrupa pe Urscumug, acest erou al primilor oameni.

— Cu ce scop, Chris? am întrebat încet.

Oricând m-aş fi forțat, nu reuşeam să găsesc un motiv pentru zgândărirea forțelor străvechi care locuiesc deopotrivă în pădure şi în mintea oamenilor. Christian era evident obsedat de ideea întrupării acestor forme moarte, de încheierea misiunii pe care o începuse bătrânul nostru tată. Dar, din ceea ce citisem în caietul lui şi din discuția mea cu Christian, nu întâmpinasem un singur cuvânt care să explice de ce o stare a naturii aşa bizară este atât de importantă pentru cei care o studiază.

Christian avea un răspuns. Şi, în timp ce îmi vorbea, vocea lui era spartă, semnul nesiguranței sale, marca lipsei sale de convingere în ceea ce spunea.

— Păi, ca să studiez originile omului, Steve. De la aceste mitagouri putem afla aşa de multe despre cum a fost atunci şi despre ce se spera să fie. Aspirațiile, viziunile, identitatea culturală a unui timp atât de îndepărtat, încât până şi monumentele lui de piatră sunt ininteligibile pentru noi. Ca să aflu. Ca să comunic prin acele imagini persistente ale trecutului nostru care sunt blocate în fiecare dintre noi, până la ultimul.

A tăcut şi-atunci a urmat o foarte scurtă perioadă de tăcere întreruptă doar de ticăitul greoi al orologiului.

— Nu sunt convins, Chris, am spus.

Pentru o clipă am crezut că îşi va striga furia; s-a înroşit la față, s-a încordat din tot corpul, enervat de calmul cu care îi negasem scenariul. Dar văpaia s-a potolit şi el s-a încruntat, uitându-se la mine aproape neputincios.

— Ce înseamnă asta?

— Cuvinte care sună frumos, dar sunt neconvingătoare.

După o secundă, păru să recunoască un oarecare adevăr în ceea ce spusesem.

— Atunci, convingerea mea poate că s-a stins, îngropată sub... sub celălalt lucru. Guiwenneth. Ea a devenit principalul meu motiv de-a mă duce înapoi acum.

Mi-am amintit tristele lui cuvinte de-acum un timp, despre cum ea nu avea viață şi totuşi avea vieți o mie. Am înțeles imediat şi m-am întrebat cum era posibil ca un fapt aşa evident să-mi fi scăpat cu atâta uşurătate.

— Ea însăşi a fost un mitago, am spus. Acum înțeleg.

— A fost mitagoul tatei, o fată din vremea romanilor, o manifestare a Zeiței Pământului, tânăra prințesă războinică, prințesă care, grație propriei suferințe, poate uni triburile.

— Precum regina Boadicea, am spus.

— Boudicca, m-a corectat Christian şi a scuturat din cap. Boudicca a existat în istorie, deşi mare parte din legenda ei a fost inspirată de miturile şi poveştile legate de fata Guiwenneth. Despre Guiwenneth nu s-a păstrat nicio legendă. La vremea şi în cultura ei domina tradiția orală. Nimic nu era scris; dar nici vreun observator roman sau, mai târziu, un cronicar creştin nu face referire la ea, deşi tata credea că primele poveşti despre regina Guenevere se poate să se fi inspirat parțial din legende uitate. S-a pierdut din memoria populară.

— Dar nu şi din memoria ascunsă!

Christian a încuviințat din cap.

— Întocmai. Povestea ei este foarte veche, foarte familiară. Legendele lui Guiwenneth continuă poveşti din culturi anterioare, poate ajungând înapoi până în perioada postglaciară sau în vremea lui Urscumug însuşi!

— Şi fiecare dintre acele forme timpurii ale fetei se află în pădure?

Christian a ridicat din umeri.

— Bătrânul n-a văzut niciuna şi nici eu n-am văzut. Dar trebuie să fie acolo.

— Şi care este povestea ei, Chris?

Mi-a aruncat o privire piezişă.

— E greu de spus. Scumpul nostru tată a rupt paginile despre Guiwenneth din jurnal. Nu am idee de ce sau unde le-a ascuns. Ştiu doar ceea ce mi-a spus el. Din nou, tradiția orală. (A zâmbit.) Pe ea a născut-o cea mai mică dintre două surori şi tată i-a fost un războinic izgonit într-o tabără secretă din pădurea sălbatică. Sora cea mare era soția unuia dintre invadatori, şi era deopotrivă stearpă şi geloasă, aşa că a răpit-o pe copilă. Copila a fost salvată de nouă şoimi, sau aşa ceva, trimişi de tatăl ei. A fost crescută în comunitățile din păduri, sub paza Stăpânului Animalelor. Când a fost destul de mare şi de în putere, s-a întors, a trezit fantoma tatălui ei războinic şi a alungat invadatorii.

— Nu e cine ştie ceva, am spus.

— E doar un fragment, a acceptat Christian. Mai este ceva despre o piatră luminoasă într-o vale care răsuflă. Orice altceva a mai aflat bătrânul despre ea, sau de la ea, a fost distrus.

— De ce, mă întreb?

Christian n-a spus nimic pentru o clipă, apoi a completat:

— În orice caz, legendele lui Guiwenneth au inspirat multe triburi să ia măsuri ofensive împotriva invadatorilor, fie că aceştia erau căpeteniile din Wessex, adică vorbim despre Epoca de Bronz, Stonehenge şi toate alea; celții belgi, adică vorbim despre Epoca de Fier; sau romanii. (Privirea lui a devenit detaşată un moment.) Şi apoi a fost întrupată în această pădure şi eu am găsit-o şi am ajuns să o iubesc. Nu era violentă, poate fiindcă tata însuşi nu putea concepe o femeie violentă. El i-a impus o structură, dezarmând-o, lăsând-o neputincioasă în pădure.

— Cât timp ai cunoscut-o? am întrebat şi el a ridicat din umeri.

— Nu-mi dau seama, Steve. Cât timp am lipsit?

— Vreo douăsprezece zile.

— Aşa puțin? a spus el părând surprins. Credeam că peste trei săptămâni. Poate că nu am cunoscut-o nicio clipă, atunci, dar mi s-au părut luni. Am trăit în pădure cu ea, încercând să îi înțeleg limba, încercând să o învăț limba mea, vorbind prin semne şi, totuşi,

reuşind mereu să purtăm discuții profunde. Dar bătrânul ne-a urmărit până în miezul pădurii, până la capăt. Nu a vrut să abandoneze – ea era fata lui şi fusese şi el înamorat de ea ca mine. L-am găsit într-o zi epuizat şi îngrozit, pe jumătate îngropat în frunze la liziera pădurii. L-am dus acasă şi într-o lună a murit. La asta mă refeream când spuneam că avea motiv să mă atace. I-am luat-o pe Guiwenneth.

— Şi apoi ți-a fost luată şi ție. Ucisă cu o săgeată.

— Câteva luni mai târziu, da. Îmi îngăduisem să fiu puțin prea fericit, puțin prea mulțumit. Ți-am scris pentru că trebuia să spun cuiva despre ea… în mod clar, asta a sfidat prea tare soarta. Două zile mai târziu am găsit-o în poiană, pe moarte. Poate că ar fi trăit dacă i-aş fi găsit ajutor în pădure şi aş fi lăsat-o acolo. Dar am scos-o dintre copaci şi a murit.

Se uită la mine fix şi expresia de tristețe i se transformă într-una hotărâtă.

— Totuşi, când mă întorc în pădure, imaginea ei de mit din propriul meu subconştient are şansa de-a se forma… poate că e niţel mai dură decât versiunea tatei, dar o pot regăsi, Steve, dacă mă uit cu atenție, dacă pot găsi energia aia de care întrebai, dacă pot ajunge în cea mai adâncă parte a pădurii, la acel vortex central…

M-am uitat iarăşi la hartă, la câmpul în spirală din jurul poienii de pe culmea dealului.

— Şi care e problema? Nu îl poți găsi?

— E bine apărat. Mă apropii de el, dar niciodată nu pot trece de câmpul împrejmuitor lat de vreo două sute de metri. Mă trezesc că umblu în cercuri complicate, chit că sunt convins că merg în linie dreaptă. Nu pot pătrunde înăuntru şi orice s-ar afla acolo înăuntru nu poate ieşi. Toate mitagourile sunt legate de zonele lor de geneză, cu toate că Twigling, dar şi Guiwenneth, pot ajunge chiar până la marginea pădurii, la marginea iazului.

Numai că asta nu era adevărat! Şi petrecusem o noapte agitată dovedind-o. Am spus:

— Unul dintre mitagouri a ieşit din pădure… un bărbat înalt cu un câine incredibil de înfricoşător. A venit în curte şi a mâncat un picior de porc.

Christian s-a arătat uluit.

— Un mitago? Eşti sigur?

— Păi, nu. Până acum n-am avut habar ce era. Dar puțea, era mizerabil, trăise evident în pădure cu lunile, vorbea o limbă stranie, purta un arc cu săgeți…

— Şi era însoțit de un câine de vânătoare. Da, sigur că da. E o imagine de la finalul Epocii de Bronz, începutul Epocii de Fier, foarte larg răspândită. Irlandezii şi l-au însuşit cu Cuchulainn, au făcut din el un mare erou, însă este una dintre cele mai puternice imagini mitice, recognoscibile pe tot cuprinsul Europei. (Christian s-a încruntat.) Nu înțeleg… acum un an l-am văzut şi eu şi l-am evitat, dar se stingea cu repeziciune, se descompunea… asta se întâmplă cu ei după o vreme. Ceva trebuie să fi alimentat mitagoul, să-i fi dat putere…

— Cineva, Chris.

— Dar cine?

Şi atunci a înțeles, iar ochii i s-au căscat uşor.

— Dumnezeule. Eu. Din propria-mi minte. Bătrânului i-a luat ani de zile şi am crezut că mie îmi va lua mult mai mult, mai multe luni în pădure, o izolare mai îndelungată. Dar interacțiunea mea cu vortexul a început deja…

Se făcuse alb la față. S-a dus la locul unde toiagul îi era sprijinit de perete, l-a luat şi l-a cântărit în mâini. S-a uitat țintă la el, a atins semnele de pe el.

— Ştii ce însemnă asta, a spus încet şi, înainte să pot răspunde, a continuat: Se va întrupa şi ea. Se va întoarce. Guiwenneth a mea. Poate că deja s-a întors.

— Nu te grăbi să pleci înapoi, Chris. Aşteaptă o vreme. Odihneşte-te.

Îşi aşează toiagul înapoi lângă perete.

— Nu-mi pasă. Dacă s-a întrupat deja, e în pericol. Trebuie să merg înapoi.

S-a uitat la mine şi a surâs subțire, cu părere de rău.

— Scuze, frate. Ți-am cam stricat întoarcerea acasă. […]

Joe Abercrombie s-a născut în 1974 în Lancaster, Marea Britanie, şi a urmat Universitatea din Manchester, unde a studiat psihologia. A activat apoi în domeniul producției TV, înainte de a deveni editor de film liber-profesionist. În 2002 a început să scrie *Tăişul sabiei*. Cartea a fost publicată în 2006 în treisprezece țări şi a fost urmată de alte două volume, *Fără îndurare* şi *Puterea armelor*, care au încheiat trilogia în 2008. A mai publicat volumele *Best Served Cold* (2009), *The Heroes* (2011) şi *Red Country* (2012).

Puterea armelor

Last Argument of Kings
-Fragment-

Logen se ridică în picioare, scuturându-şi roua de pe pantaloni, şi trase adânc în piept aerul rece. Nu mai încăpea nicio îndoială că soarele răsărise. O fi fost el ascuns la est, dincolo de Colina lui Skarling, dar turnurile înalte şi negre de deasupra aveau marginile aurite, norii subțiri din înaltul bolții deveneau trandafirii pe dedesubt, iar cerul rece dintre ei se făcea tot mai albastru.

— Mai bine s-o faci, şopti Logen printre dinți, decât să trăieşti cu teama de ea.

Îşi amintea că aşa-i spusese tatăl lui. I-o spusese în sala afumată, cu lumina focului unduindu-i-se peste chipul ridat, legănându-şi degetul prelung. Logen îşi mai amintea şi că el însuşi i-o spusese fiului său, zâmbind lângă râu, în timp ce-l învăța să pescuiască. Şi tatăl, şi fiul, amândoi morți de-acum, țărână şi scrum. Nimeni n-avea s-o mai învețe de la Logen, după ce el nu mai era. Nimeni n-avea să-i simtă prea mult lipsa. La o adică, însă, cui îi păsa? Nimic nu contează mai puțin decât ce cred oamenii despre tine după ce te-ai întors în țărână.

Strânse degetele pe mânerul sabiei Creatorului, simțind cum crestăturile îi gâdilau palma. O trase din teacă şi o ținu atârnată, în timp ce-şi răsucea umerii şi-şi smucea capul într-o parte şi-n alta. Mai inspiră o dată aerul rece, îl expiră şi porni în sus, prin mulțimea care se adunase în jurul porții, într-un semicerc larg. O echipă mixtă de carli ai Copoiului şi deleni de-ai lui Crummock, plus câțiva soldați ai Uniunii care primiseră învoire ca să se uite cum se omorau unul pe altul nordicii nebuni. Unii îl strigară în timp ce trecea, cu toții ştiind că de lupta aceea depindeau mai multe vieți decât a lui Logen.

— E Nouădegete!

— Sângerosul-Nouă!

— Pune-i capăt!

— Omoară-l pe nemernic!

Cei pe care Logen îi alesese ca să îl susțină îşi luaseră scuturile şi stăteau solemni, grupați strâns lângă zid. West era unul dintre ei, alături de Pike, Tichie Roşie şi Fior. Logen se întrebă dacă nu cumva greşise cu cel din urmă, dar îi salvase viața în munți, ceea ce ar fi trebuit să însemne totuşi ceva. Fie şi doar un fir subțire de care să-ți atârne pielea, dar tot era mai mult decât nimic. Viața lui spânzura de-un fir de când se ştia.

Crummock-i-Phail i se alătură, cu scutul său uriaş părând neînsemnat pe brațul musculos şi cealaltă mână rezemată pe burta cât toate zilele.

— Abia aştepți, vasăzică, Sângerosule-Nouă? Că io, unu', da – pot să-ți zic!

Mâini îl băteau pe umeri, glasuri strigau încurajări, dar Logen nu spunea nimic. Nu se uita nici la stânga, nici la dreapta, în timp ce păşea în cercul cu iarba tunsă. Simți oamenii adunându-se în spatele lui, îi auzi punându-şi scuturile în semicerc la marginea ierbii scurte, cu fața spre porțile Carleonului. Mai în spate se înghesuia mulțimea. Şuşotind. Încercând să vadă cât mai bine. Acum nu mai putea da înapoi, de-atâta lucru era sigur. Dar, în fond, niciodată nu putuse. Toată viața, se îndreptase numai spre acest loc. Logen se opri, în mijlocul cercului, şi ridică privirea spre metereze.

— A răsărit soarele! mugi el. Hai să-ncepem!

Nu-i răspunse decât tăcerea, în timp ce ecourile se stingeau, iar vântul rostogolea pe iarbă câteva frunze uscate. O tăcere destul de lungă pentru ca Logen să înceapă a spera că n-avea să-i răspundă nimeni. Că toți fugiseră cumva în timpul nopții şi nu mai urma niciun duel.

După care, pe ziduri începură să apară capete. Unul ici, altul colo, apoi un şir întreg, întinzându-se deasupra parapetului cât vedeai cu ochii, în ambele direcții. Sute de oameni – luptători, femei, chiar şi copii ținuți pe umeri. Toată lumea din oraş, după câte se părea. Un scrâşnet metalic, un trosnet de lemne, şi porțile înalte se deschiseră încet, lăsând să se reverse printre ele lumina soarelui care răsărea, tot mai orbitoare, pe măsură ce deschizătura se lărgea. Două şiruri de oameni ieşiră în pas alergător. Carli, numai chipuri aspre şi păr încâlcit, cu zalele grele zornăind şi scuturile pictate pe brațe.

Logen îi cunoştea pe câțiva. Unii dintre cei mai apropiați ai lui Bethod, care fuseseră cu el de la început. Cu toții, oameni duri, care ținuseră scuturile şi pentru Logen, nu o dată, pe vremuri. Îşi formară propriul semicerc, închizând tot perimetrul. Un perete de scuturi – fețe de animale, copaci şi turnuri, ape curgând, securi încrucişate, toate zgâriate şi ciuntite într-o sută de bătălii. Şi toate, întoarse spre Logen. O cuşcă de oameni şi lemn, din care singura ieşire posibilă era ucigând. Sau murind, desigur.

În arcada luminoasă se contură o formă neagră. Arăta ca un om, dar era mai înalt, părând să umple toată poarta, până la piatra de boltă. Logen auzi paşi. Paşi grei, bubuind ca barosul pe nicovală. Îl cuprinse o teamă ciudată. Un soi de panică pe negândite, ca şi cum s-ar fi trezit din nou prins sub zăpadă. Se strădui să nu se uite peste umăr, la Crummock, făcu un efort să privească înainte, spre campionul lui Bethod care ieşea în lumina zorilor.

— Pe toți morții nenorociți… şopti Logen.

În primul moment, crezu că arăta atât de mare din cauza vreunui efect al luminii, Tul Duru Capdetunet era un ticălos uriaş, nu încăpea nicio îndoială, destul de mare ca unii să-l numească gigant. Dar tot arăta ca un om. Fenris Temutul fusese clădit pe-o asemenea scară, încât părea să fie altceva. Din alt neam. Un gigant, într-adevăr, ieşit din vechile poveşti şi plămădit din carne şi oase. Multă carne, şi oase cât toate zilele.

În timp ce mergea, îşi clătina capul într-o parte şi-n alta, schimonosit. Pe buze avea un rânjet crud, iar ochii ba-i sticleau, ba i se bulbucau. O jumătate a trupului său era albastră. Altfel nu s-ar fi putut spune. O linie trasă vertical, pe mijloc, îi despărțea pielea albastră de cea palidă. Enormul său braț drept era alb. Stângul devenise albastru, de la umăr până-n vârful degetelor imense. În mâna aceea ținea un sac care se legăna înainte şi-napoi la fiecare pas, umflat de parcă ar fi fost plin cu ciocane.

Vreo doi dintre purtătorii de scuturi ai lui Bethod se feriră din calea lui. Pe lângă el, arătau ca nişte copii şi se strâmbau de parcă moartea însăşi le-ar fi suflat în ceafă. Temutul păşi în cerc, iar Logen văzu semnele albastre scrise pe el, întocmai aşa cum îi spusese spiritul. Simboluri sucite, mâzgălite pe toată partea lui stângă – pe mână, pe braț, pe față, chiar şi pe buze. Cuvintele lui Glustrod, scrise în Vechiul Timp.

Temutul se opri la câțiva paşi distanță, iar din el păru să se reverse o groază bolnăvicioasă peste toată mulțimea amuțită. Logen avu senzația că o mare greutate îl apăsa pe piept, storcându-i curajul din trup. Sarcina însă era destul de simplă, în felul ei. Dacă latura vopsită a Temutului nu putea fi vătămată, lui Logen nu-i rămânea decât să i-o ciopârțească pe cealaltă – şi cât mai adânc. Bătuse nişte oameni destul de duri, în cerc.

Zece dintre cei mai puternici ticăloşi din Nord. Ăsta nu era decât unul în plus. Sau, cel puțin, aşa încerca să-şi spună.

— Unde-i Bethod?

Voise să pună întrebarea răcnind sfidător, dar se auzi ca un cârâit uscat.

— Pot să mă uit cum mori şi de-aici, de sus!

Regele Nordicilor stătea pe creneluri, deasupra porții deschise, fercheş şi încântat, cu Palid-ca-Zăpada şi câțiva paznici alături. Dacă-i fusese greu să doarmă noaptea, Logen n-avea de unde să ştie. Briza dimineții îi flutura părul şi blana deasă de pe umeri, soarele făcea să-i strălucească lanțul de aur şi să scânteieze diamantul de pe frunte.

— Mă bucur că ai venit! Mă temeam să nu fi dat bir cu fugiții!

Scoase un oftat nepăsător, care formă aburi în aerul rece.

— E dimineață, cum spuneai. Hai să începem.

Logen privi în ochii bulbucați, sticloşi, nebuni ai Temutului, şi înghiți în sec.

— Ne-am adunat aici ca să asistăm la o provocare! tună glasul lui Crummock. O provocare pentru a pune capăt războiului ăstuia şi a plăti sângele vărsat între Bethod, care s-a apucat să-şi zică Regele Nordicilor, şi Furiosul, care vorbeşte din partea Uniunii. Dacă Bethod câştigă, asediul încetează şi Uniunea pleacă din Nord. Dacă-nvinge Furiosul, atunci porțile Carleonului se vor deschide, şi Bethod stă la cheremul lui. Adevăr grăit-am?

— Aşa e, răspunse West, cu glasul abia auzit în tot acel spațiu deschis.

— Mda, făcu Bethod un semn plictisit cu mâna, sus pe ziduri. Ai zis-o, grasule.

— Atunci, să v-auzim numele, campionilor! strigă Crummock. Şi strămoşii!

Logen făcu un pas înainte. Era un pas dificil, ca şi cum ar fi trebuit să înfrunte un vânt puternic, dar îl făcu oricum, lăsându-şi capul pe spate şi privindu-l pe Temut drept în fața lui hidoasă.

— Sunt Sângerosul-Nouă, iar oamenii pe care i-am ucis nu au număr.

Cuvintele îi ieşiră pe gură încete, moarte. Nici urmă de mândrie nu se simțea în glasul lui sec, dar nici de teamă. Era un fapt simplu şi rece. Rece ca iarna.

— Zece provocări am înfruntat, şi le-am câştigat pe toate. În acest cerc, i-am bătut pe Shama Inimă-de-Piatră, Rudd Treicopaci, Harding Ursuzul, Tul Duru Capdetunet, Dow cel Negru şi alții pe lângă el. Dacă i-aş înşira pe Oamenii Numiți pe care i-am trimis înapoi în țărână, am sta aici până mâine la răsăritul soarelui. Nu e om, în tot Nordul, care să nu-mi ştie lucrarea.

Pe chipul gigantului nu se zări nicio schimbare. Sau, cel puțin, nimic mai mult decât de obicei.

— Numele meu este Fenris Temutul. Toate izbânzile mele sunt în trecut.

Îşi ridică mâna pictată, strângând degetele uriaşe, iar tendoanele enormului antebraț albastru i se umflară ca nişte rădăcini noduroase de copaci.

— Cu aceste semne, marele Glustrod m-a însemnat dintre aleşii lui. Cu această mână, am dărâmat statuile din Aulcus. Acum ucid oameni mărunți, în războaie mărunte.

Logen îi sesiză o mică ridicare a umerilor masivi.

— Aşa stau lucrurile.

Crummock îl privi pe Logen, înălțând sprâncenele.

— Atunci, e-n regulă. Ce arme ați adus pentru luptă?

Logen ridică sabia grea, făurită de Kanedias pentru războiul său împotriva Magilor, şi o ținu în lumină. O fâşie de metal mat, al cărei tăiş lucea slab în lumina palidă a răsăritului.

— Lama asta.

O înfipse în pământ, între ei, lăsând-o acolo.

Temutul îşi aruncă jos sacul, care se deschise. Înăuntru se găseau plăci negre mari, cu țepi şi ținte, zgâriate şi îndoite.

— Armura asta.

Logen privi maldărul de fiare închise la culoare şi-şi linse dinții. Dacă Temutul câştiga tragerea la sorți, putea să ia sabia şi să-l lase pe Logen cu o grămadă de platoşe mult prea mari pentru el, care nu-i foloseau la nimic. Şi atunci, ce putea să facă? Să se ascundă sub armură? Nu-i mai rămânea decât să spere că norocul mai era de partea lui pentru câteva minute.

— În regulă, frumoşilor, îşi rezemă Crummock scutul de pământ, ținându-l de margine. Pictat sau simplu, Nouădegete?

— Pictat.

Crummock învârti pavăza, care începu să se rotească. Se-nvârtea şi se tot învârtea – pictat, simplu, pictat, simplu… Speranță şi deznădejde, la fiecare întorsătură. Apoi, lemnul începu să încetinească, să se clatine pe muchie… Şi căzu, cu partea simplă în sus şi chingile tresăltând.

Halal noroc.

Crummock se strâmbă. Ridică privirea spre gigant.

— Alege, malacule.

Temutul apucă sabia Creatorului şi o smulse din pământ. În mâna lui monstruoasă, arăta ca o jucărie. Ochii bulbucați i se rostogoliră spre Logen, iar gura mare se strâmbă într-un zâmbet. Aruncă sabia, care căzu la picioarele lui Logen, în noroi.

— Ia-ți cuțitaşul, prichindelule.

Temutul părea să umple tot cercul, cu o parte a trupului dezgolită şi albastră, iar cealaltă împlătoşată în fier negru, ca un monstru scăpat din legende. Logen nu avea unde să se ascundă de pumnii lui enormi, n-avea unde să scape de groaza pe care i-o stârnea. Scuturile se ciocneau cu zgomot, oamenii răcneau şi mugeau, o mare de chipuri tulburi, deformate de furie nebunească.

Logen dădea ocol cercului, peste iarba tunsă, încercând să se mişte cât mai agil. O fi fost el mai scund, dar era mai iute şi mai isteț. Sau, cel puțin, aşa spera. Trebuia să fie, altfel țărâna-l aştepta. Să se mişte încontinuu, să se ferească, să fenteze, să stea la distanță şi să pândească momentul. Şi, mai presus de orice, să nu se lase lovit. Să nu fie lovit, asta era cel mai important.

Gigantul se repezi asupra lui ca de niciunde, cu pumnul tatuat ca o pată albastră cețoasă. Logen se aruncă într-o parte, dar lovitura tot îi şterse obrazul şi-l nimeri în umăr, trimițându-l de-a berbeleacul. Atâta despre a nu se lăsa lovit. Un scut, nu unul de-al oamenilor lui, îl împinse din spate, iar Logen se împletici în partea cealaltă, cu capul smucindu-i-se înainte. Căzu pe burtă, aproape tăindu-se în propria lui sabie, se rostogoli disperat într-o parte şi văzu cizma uriaşă a Temutului căzând ca un baros, împrăştiind pământul din locul unde-i fusese capul cu-o clipă înainte.

Se adună pe picioare tocmai la timp ca să vadă mâna albastră venind iar spre el. Aplecându-se pe sub ea, dădu o lovitură spre pielea tatuată a Temutului, din mişcare. Sabia Creatorului se înfipse adânc în coapsa gigantului, ca o cazma în pământ. Piciorul uriaş se îndoi, iar omul căzu într-un genunchi. Ar fi trebuit să fie o lovitură mortală, retezându-i venele principale, dar abia dacă țâşni atâta sânge cât de la o zgârietură la bărbierit.

Oricum, dacă una nu-ți reuşeşte, încerci alta. Cu un răget, Logen lovi spre capul pleşuv al Temutului. Lama zăngăni pe armura brațului drept, ridicat în ultima clipă. Zgârie metalul negru şi alunecă mai departe, fără niciun efect, muşcând pământul cu o mişcare care trimise vibrații prin mâinile lui Logen.

— Ooof!

Genunchiul Temutului i se înfipse în burtă, îndoindu-l de mijloc. Împleticit, lui Logen îi veni să tuşească, dar nu mai avea aer în piept. Gigantul se săltase deja din nou pe picioare şi-şi lua avânt cu brațul împlătoşat, strângând pumnul ca un bulgăre de fier mare cât un cap omenesc. Logen sări într-o parte, rostogolindu-se pe iarba scurtă, în timp ce simțea pe lângă el curentul de aer stârnit de lovitură. Pumnul de fier lovi scutul în fața căruia stătuse, făcându-l țăndări, iar omul din spatele lui se prăbuşi la pământ, cu un vaiet.

Se părea că spiritul avusese dreptate. Partea cu semne albastre nu putea fi rănită. Logen se chirci, aşteptând ca durerea ce-i sfâşia stomacul să treacă atâta cât să poată respira, în timp ce încerca să se gândească la vreo nouă tactică, fără a-i veni vreo idee. Temutul îşi întoarse spre el chipul hâd. În spatele lui, pe jos, omul căzut scâncea sub resturile scutului. Cam fără tragere de inimă, carlii dintr-o parte şi alta strânseră rândurile, pentru a astupa spărtura.

Uriaşul făcu un pas încet înainte, iar Logen făcu un pas chinuit înapoi.

— Încă viu… şopti el.

Pentru cât timp, însă, ar fi fost greu de spus.

— Aaaa…!

Logen se smulse din calea pumnului împlătoşat, clătinându-se spre dreapta, în timp ce pumnul celălalt, cel albastru, i se repezea drept în față; sări la stânga când mâna de fier veni iar spre el, alunecă şi fu cât pe ce să cadă. Oricare dintre toate acele lovituri fusese destul de puternică pentru a-i zbura capul. Văzu brațul pictat luându-şi avânt şi scrâşni din dinți în timp ce se ferea de alt pumn năprasnic al Temutului, deja balansând sabia şi ridicând-o.

Tăişul reteză dintr-o lovitură antebrațul albastru, chiar sub cot, azvârlindu-l de-a dura prin cerc, urmat de un şuvoi de sânge. Logen trase aer în pieptul care-i ardea şi ridică sabia Creatorului cât mai sus, pregătindu-se pentru un ultim efort. Ochii Temutului se rostogoliră spre lama cenuşie, cu luciu mat. Capul îi zvâcni într-o parte, iar sabia i se înfipse adânc în craniul vopsit, împroşcând cu stropi de sânge şi despicându-i țeasta până la sprânceană.

Cotul în armură al gigantului îl izbi pe Logen în coaste, aproape ridicându-l de la pământ, şi-l aruncă prin cerc cu picioarele zbătându-i-se prin aer. Ricoşă dintr-un scut şi căzu pe burtă. Rămase acolo, scuipând țărâna din gură, în timp ce lumea se învârtea în jurul lui ca prin ceață.

Cu o strâmbătură de durere, se săltă în sus, clipind ca să-şi limpezească ochii plini de lacrimi, şi încremeni.

Cu sabia încă înfiptă adânc în cap, Temutul mergea spre antebrațul smuls. Îl ridică şi şi-l lipi de ciotul care nu mai sângera, îl răsuci la dreapta, la stânga, şi-i dădu drumul. Acum brațul îi era din nou întreg, cu şirul literelor coborând neîntrerupt de la umăr până la încheietura mâinii.

Oamenii din jurul cercului amuțiră. Gigantul îşi mişcă un moment degetele albastre, apoi ridică mâna şi apucă de plăsele sabia Creatorului. O întoarse într-o parte şi-n cealaltă, cu oasele craniului trosnindu-i. Apoi smulse lama şi scutură din cap, ca pentru a se dezmetici. În sfârşit, aruncă sabia prin cerc, până în fața lui Logen, unde căzu clănțănind pentru a doua oară în ziua aceea.

Logen o privi lung, cu pieptul zbuciumându-i-se sufocat. Şi-l simțea tot mai greu, după fiecare schimb de lovituri. Îl dureau rănile din munți, loviturile primite în cerc îi pulsau fierbinte. Ziua era încă friguroasă, dar avea cămaşa năclăită de sudoare.

Temutul nu dădea semne de oboseală, nici chiar cu o jumătate de tonă de fier prins pe trup. Nicio broboană de transpirație nu-i lucea pe chipul schimonosit. Pe scalpul tatuat nu-i mai rămăsese nicio zgârietură.

Din nou, Logen simți cum îl încolțea frica. Acum ştia cum se simte şoarecele, când pisica l-a prins între labe. Ar fi trebuit să fugă. Trebuia să fugă fără să se mai uite în urmă, şi când colo, alesese lupta. Un lucru se putea spune despre Logen Nouădegete – că nenorocitul nu se învăța minte în veci.

Gura gigantului se lăți într-un zâmbet sardonic.

— Mai departe, zise el.

Talpa cizmei metalice a Temutului bufni în pieptul lui Logen, tăindu-i respirația şi strivindu-l la pământ. Sabia îi sări dintre degetele încârligate, iar în gâtlej simți arsura borâturii. Până să se dezmeticească, peste el căzu o umbră imensă. Ceva metalic i se încleştă pe încheietura mâinii, strâns, ca o menghină. O lovitură peste picioare îl întoarse pe burtă, cu brațul răsucit la spate şi gura plină de țărână, ca temă de gândire. Ceva îi apăsă obrazul. Rece la început, apoi dureros. Piciorul enorm al Temutului. Încheietura îi fu smucită, trasă în sus. Avea capul apăsat tot mai adânc în pământul umed, iar firele de iarbă îi înțepau nasul.

Durerea sfâşietoare din umăr era groaznică. Curând, deveni şi mai cumplită. Era ținut strâns, neputincios, întins ca un iepure gata să fie jupuit. Mulțimea tăcea, cu răsuflarea tăiată; nu se mai auzea decât clefăitul cărnii sfârtecate din jurul gurii lui Logen şi şuieratul aerului printr-o nară strivită. Ar fi urlat, dacă nu avea chipul atât de îndesat în pământ încât abia mai putea să respire, şuierător. Un lucru se putea spune despre Logen

Nouădegete – că era terminat. Înapoi în țărână, şi nimeni n-ar fi putut spune că n-o meritase. Un sfârşit potrivit pentru Sângerosul-Nouă, sfâşiat în cerc.

Dar brațele uriaşe se opriră din tras. Cu coada unui ochi tulbure, Logen îl putu desluşi ca prin ceață pe Bethod, rezemat de un crenel. Regele Nordicilor îşi mişca mâna încet, în cerc. Logen îşi aminti ce însemna.

Nu te grăbi. Să dureze cât mai mult. Învață-i pe toți o lecție de s-o țină minte.

Cizma cea mare a Temutului îi alunecă de pe falcă, iar Logen se simți ridicat în aer, cu membrele bălăngănindu-i-se ca ale unei păpuşi cu sforile rupte. Mâna tatuată se profilă pe cer, în dreptul soarelui, şi-l plesni peste față. Cu palma deschisă, aşa cum bate un tată un copil neastâmpărat. Parcă ar fi fost lovit cu o tigaie. O lumină orbitoare îi explodă în țeastă, iar gura i se umplu de sânge. Ochii i se limpeziră tocmai la timp ca să vadă mâna vopsită luându-şi avânt din cealaltă parte. Căzu cumplit de nemilos, trăsnindu-l cu dosul palmei, ca a unui bărbat gelos care-şi cârpeşte nevasta neajutorată.

— Aaaa… îşi auzi el gura bălmăjind, iar în clipa următoare zbura. Cer albastru, soare orbitor, iarbă gălbuie, chipuri holbate, toate numai pete fără sens. Se prăvăli în scuturile de la marginea cercului, pentru a cădea fără vlagă la pământ. Undeva, departe, oamenii strigau, urlau, şuierau, dar nu înțelegea o vorbă şi nici nu-i păsa. Nu se mai putea gândi decât la golul rece din stomac. Ca şi cum măruntaiele i-ar fi fost îndopate cu gheață.

Văzu o mână palidă, mânjită cu sânge trandafiriu peste tendoanele albe care se reliefau prin pielea zgâriată. Mâna lui, desigur. Avea un ciot de deget. Dar, când încercă să şi le desfacă, degetele nu făcură decât să se încleşteze şi mai strâns în pământul maroniu.

— Da, şopti el, iar sângele i se prelinse din gura amorțită, şiroind pe iarbă.

Gheața din stomac i se răspândea prin tot trupul, până în vârfurile degetelor, amorțindu-l în întregime. Cu atât mai bine. Era şi timpul.

— Da, repetă.

Sus, sus într-un genunchi, cu buzele însângerate răsfrângându-se înapoi de pe dinți, cu mâna dreaptă şerpuind prin iarbă, căutând sabia Creatorului, apucând strâns plăselele.

— Da, şuieră gura, iar Logen râse, şi Sângerosul-Nouă râse împreună cu el. […]

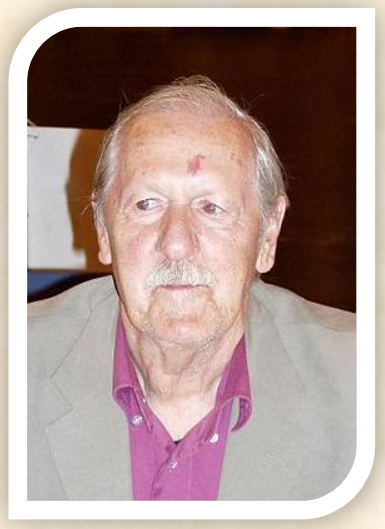

Brian Wilson Aldiss (n. 18 august 1925) este un autor englez de science-fiction. Este vice-preşedinte al societăţii internaţionale H. G. Wells şi co-preşedinte la Birmingham Science-Fiction Group (împreună cu Harry Harrison). Scrierile sale au fost comparate cu cele ale lui Isaac Asimov, Greg Bear şi Arthur C. Clarke. Povestirea lui „Super-Toys Last All Summer Long" a stat la baza filmului realizat de Stanley Kubrick şi Steven Spielberg - A.I. Artificial Intelligence.

Greybeard

-Fragment-

ÎN PRIMELE ZILE de deznădejde de la Sparcot, când otrepele aruncate acolo se constituiau într-o comunitate, iar vara brăzdată de boli lăsa locul unei toamne măturate de ploi, Charley Samuels nu-şi dăduse seama un timp că-l cunoştea pe omul cel voinic cu cap chel şi ţuguiat şi barba lăsată să crească. Erau timpuri când toată lumea era mai atentă la duşmani decât la prieteni.

Charley ajunse la Sparcot cu câteva zile după soții Timberlane, într-o stare de spirit dezastruoasă.

Tatăl său deținuse o mică librărie într-un oraş de pe Coasta Sudică. Ambrose Samuels era un om al tenebrelor şi acceselor de furie. Când se afla în cea mai zâmbitoare dispoziție, le citea cu voce tare doamnei Samuels, micului Charley şi celor două surori ale acestuia, Ruth şi Rachel. Le citea din miile de cărți teologice desuete ce umpleau etajul întâi al librăriei, sau din operele poeților mohorâți şi depăşiți ce nu se vindeau cu nimic mai bine decât teologia.

O mare parte din stocul acesta mort trecu astfel inevitabil în mintea lui Charley. Putea cita din el oricând după aceea fără a şti autorul sau data, amintindu-şi doar că provenea din ceea ce tatăl său desemnase drept „un treizeci-şi-doi-de-timpi cu caractere aurite" sau „o octavă legată-n piele".

Toți cred muritoare lumea-ntreagă, numai pe ei înşişi nu;
Ei înşişi, când vreun zguduitor şoc al sorții
Le străpunge rănitele inimii cu neaşteptata groază.
Dar inimile lor frânte, precum văzduhul sfâşiat de-ar fi,
Curând se-nchid; trecut-a lancea, nici urmă nu se află.
Cum în urma aripii mici cerul nu păstrează cicatrice,
Nici unda despărțită, brazdă după chilă;
Astfel moare în omeneştile inimi gândul morții.
Chiar cu blânda lacrimă ce Natura varsă
Peste cei dragi nouă, în mormântu-le-o zvârlim.

Era o minciună. Când Charley avea unsprezece ani, un şoc zguduitor al sorții îi înrădăcinase pe veci în inimă gândul morții. În cel de-al unsprezecelea an al său de viață apăruse boala radioactivă – rezultatul acelui fapt intenționat pe care oamenii îl numeau Accidentul. Tatăl său murise de cancer un an mai târziu.

Magazinul fu vândut. Doamna Samuels îşi luă copiii cu ea în oraşul ei natal, unde obținu un post de secretară. Charley începu să muncească de la vârsta de cincisprezece ani. După trei ani îi muri şi mama.

Făcu o serie de munci necalificate, în timp ce încerca să joace rolul de tată pe lângă surorile lui. Aceasta se întâmpla la sfârşitul anilor optzeci şi începutul nouăzecilor. Comparativ cu ceea ce avea să urmeze, era – din punct de vedere moral şi economic – o perioadă destul de stabilă. Dar devenea din ce în ce mai greu să găsească de lucru. Îşi văzu surorile instalate în posturi bune câtă vreme el tot neangajat era.

Izbucnirea războiului îi conturase definitiv personalitatea. Avea douăzeci şi nouă de ani. Această nebunie adăugată nebuniei, în timp ce națiunile îşi vărsau sângele luptând pentru puținii copii supraviețuitori, îl aduse la concluzia că trebuia să existe ceva mai înalt decât omul, dacă nu voia ca întreaga creațiune să fie o batjocură. Numai în religie, i se părea lui, exista un antidot contra disperării. Se botezase în biserica metodistă – un pas care l-ar fi făcut pe tatăl său să turbeze.

Pentru a evita chemarea în rândul forțelor combatante, Charley se înrolă în Corpul Infantop, o branşă semiinternațională a Childsweep-ului, dedicată salvării vieților, nu distrugerii lor. De îndată, fusese smuls de lângă Rachel şi Ruth şi aruncat în grosul luptei globale. Atunci îl cunoscuse pe Algy Timberlane.

O dată cu revoluția şi retragerea Marii Britanii din război, în 2005, Charley reveni din nou să se îngrijească de surorile lui. Spre groaza sa, descoperi că Ruth şi Rachel se apucaseră de prostituție, şi prosperau. Totul se făcea foarte discret, iar după-amiaza încă mai lucrau la un magazin din apropiere. Charley îşi obloni o parte a minții, se instală alături de ele şi le apără unde şi când putea.

Deveni glorificatul haidamac al stabilimentului lor înfloritor. Căci, sub Coaliție şi, mai târziu, Guvernele Unite, sosiră timpuri grele, ca o răzbunare. Lumea se năruia în senescență şi haos. Ceea ce ofereau surorile, însă, rămânea o necesitate. Lucrară cu succes până începu să bântuie holera prin Anglia.

Charley îşi scoase surorile din oraşul infestat şi, împreună, plecară la țară. Rachel şi Ruth nu protestară; din poziția lor favorizată, văzuseră destul ca să se sperie. Moartea pe scări, a unui client, le făcu să se precipite în mica maşină pe care o cumpărase Charley cu economiile sale din război.

Afară din oraş, maşina îşi dădu duhul. Găsiră un ciorap de nylon înfundat în joja de ulei. Porniră pe jos, cărându-şi boccelele în spinare pe un drum ce ducea – deşi n-o ştiau – la Sparcot. Mulți alți refugiați luaseră aceeaşi cale.

Fu un exod groaznic. Printre călătorii autentici umblau bandiți ce-şi atacau semenii, le tăiau beregata şi le luau lucrurile. Un alt tâlhar o luă şi el într-acolo; se furişa prin sânge, pălea fulgerător în frunte nu-l interesa decât să ia vieți. O jefui pe Ruth în prima noapte şi pe Rachel într-a treia, lăsându-le cu fața-n sus în movilițele de humus deasupra cărora Charley înaltă cruci făcute cu bețe rupte din prăfuitele garduri vii.

Când intră şchiopătând în îndoielnicul refugiu al satului Sparcot (ajutând o femeie numită Iris, pe care găsi forța s-o ia de soție optsprezece luni mai târziu), Charley era un om întors spre interiorul său. N-avea nici o dorință de a se mai interesa iarăşi de lume. În inima lui rănită, brusca groază găsise o sinecură permanentă.

Atât el cât şi Timberlane se schimbaseră atât de mult încât nu-i surprinse faptul că recunoaşterea se petrecu doar treptat. În acel prim an de la Sparcot, 2029 nu se mai văzuseră de peste un sfert de secol – din 2001, când războiul încă mai devora lumea şi amândoi făceau parte din Corpul Infantop. Pe vremea aceea operau peste mări şi oceane, trecând prin sită văile spulberate din Assam…

Din patrula lor, nu supraviețuiseră decât doi. Aceştia, în virtutea unui vechi obicei, se deplasau în şir indian. Omul din spate, Caporalul Samuels, purta un natterjack, puşca

nucleară uşoară, felurite pachete pline cu provizii şi o cutie cu apă. Înainta ca un somnambul, poticnindu-se în vreme ce coborau colina împădurită.

În faţa lui se bălăbănea un cap de copil, atârnând cu susul în jos şi privindu-l cu un ochi lipsit de vedere. Braţul stâng al copilului se lovea de coapsa omului ce-l purta în spinarea-i lată. Era un băiat, copil din tribul Naga, delicat clădit, ras în cap şi de vreo nouă ani. Îşi pierduse cunoştinţa; muştele ce bâzâiau necontenit în jurul ochilor şi-al rănii din coapsă nu-l deranjau.

Îl căra un anume Sergent Timberlane, un tânăr bronzat, de douăzeci şi şase de ani. Timberlane purta un revolver, diverse piese de echipament legate de trup şi un băţ lung cu care se ajuta pe când urma cărarea ce cobora în fundul văii.

Peste Assam domnea anotimpul secetos. Copacii, nu mai înalţi de trei metri, stăteau ca morţi, cu frunzele moi. Râul din fundul văii secase, lăsând un şaung nisipos de-a lungul căruia se puteau deplasa vehicule cu roţi şi GEM-uri. Praful stârnit de vehicule se depunea pe copacii din ambele părţi ale şaung-ului, albindu-i până la a prezenta înfăţişarea unui platou interior de televiziune nefolosit. Şaung-ul propriu-zis lucea orbitor în soarele puternic.

Când se terminară copacii, Timberlane se opri, potrivindu-şi mai bine pe umăr copilul rănit. Charley se ciocni de el.

— Ce s-a-ntâmplat, Algy? întrebă, revenindu-şi la o trezie obosită. În timp ce vorbea, se uita la capul copilului. Întrucât fusese ras, părul se vedea doar ca nişte ţepi fini; musculiţe se târau printre ţepi, ca păduchii. Ochii băiatului erau inexpresivi precum gelatina. Întoarsă cu josul în sus, o faţă omenească se goleşte de aproape orice înţeles.

— Avem vizitatori.

Tonul glasului lui Timberlane îl readuse instantaneu pe Charley în alertă; înainte de-a fi trecut muntele, îşi lăsaseră naveta pe perna de aer a secţiei sub o mică râpă, ascunsă la sol sub o plasă de camuflaj. Acum, sub râpă era parcată o ambulanţă şenilată de model american. Lângă ea stăteau două siluete, în vreme ce o a treia investiga vehiculul pe pernă de aer.

Acest tablou miniatural, îmbălsămat în razele soarelui, fu spart de clănţănitul neaşteptat al unei mitraliere. Pe negândite, Timberlane şi Charley se trântiră pe burtă. Băiatul Naga gemu când Timberlane îl rostogoli într-o parte şi-şi ridică binoclul la ochi. Reglă distanţa pe coasta mohorâtă din stânga lor, de unde proveniseră împuşcăturile. Forme chircite săriră la vedere, uniformele kaki profilându-li-se întunecat pe bălăriile albite de praf, cu contururile tot mai clare pe măsură ce Timberlane le prindea în sharff.

— Uite-i! spuse el. Probabil aceiaşi ticăloşi peste care am dat în cealaltă parte a dealului. Ridică natterjack-ul, Charley, şi să-i lichidăm.

Lângă el, Charley asambla deja arma. Jos în şaung, unul din cei trei americani fusese lovit de prima rafală a mitralierei. Zăcea lat pe nisip. Cu mişcări chinuite, se târî până în umbra ambulanţei. Cei doi camarazi ai săi stăteau ascunşi după tufişuri. Dintr-o dată, unul din ei ţâşni din adăpost şi fugi spre ambulanţă. Mitraliera inamică deschise din nou focul. În jurul făpturii ce alerga se ridicară norişori de praf. Se răsuci, căzu de-a berbeleacul şi dispăru din vedere prin frunzişul prăfuit.

— Îi dăm bătaie! murmură Charley. Praful de pe faţă, în cea mai mare parte prefăcut în noroi de către sudoare, se încreţi în clipa când trânti ţeava natterjack-ului la locul ei. Scrâşni din dinţi şi trase levierul. Un proiectil nuclear zbură şuierând peste coasta colinei pitice.

— Şi încă una, repede, murmură Timberlane, îngenunchind peste natterjack şi băgând un încărcător. Charley comută pe automat şi ţinu levierul apăsat, pentru o rafală. Proiectilele chiţăiră ca nişte lilieci în timp ce se îndreptau spre ţintă. Pe coastă, mici siluete cafenii se împrăştiară să-şi afle siguranţa. Timberlane ridică revolverul şi ochi spre ele, dar distanţa era prea mare ca să tragă cu precizie.

Se culcară, privind norul de fum ce se aşeza peste pantă. Cineva, într-acolo, zbiera. Nu păreau să fi scăpat decât doi inamici, bătând în retragere peste creasta dealului.

— Putem risca să coborâm? întrebă Charley.

— Nu cred c-au să ne mai supere. Le-a fost destul.

Demontară arma, luară pe umeri copilul şi-şi continuară obosiți coborâşul. În timp ce se apropiau de vehiculele ce-i aşteptau, le ieşi în întâmpinare membrul supraviețuitor al ambuscadei. Era un bărbat mlădios de cel mult treizeci de ani, cu sprâncene negre aproape îmbinate şi păr blond tuns scurt. Se apropie de ei întinzându-le un pachet de țigări.

— Ați picat la țanc, băieți. Vă sunt îndatorat pentru cât de frumos mi-ați întâmpinat comitetul de primire.

— A fost o plăcere, replică Timberlane, strângându-i omului mâna şi luând o țigară. Prima oară când ne-am acomodat cu plutonul ălora, a fost de cealaltă parte a colinei, la Mokachandpur, unde i-au împuşcat pe restul băieților noştri. Ne sunt duşmani chiar în sens personal. N-am fost decât prea încântați s-avem şansa de-a le mai arunca o oală.

— Sunteți englezi, pare-mi-se. Eu sunt american, Jack Pilbeam pe nume, Detaşamentul Special ataşat Corpului Cinci. Treceam pe-aici când v-am zărit nava şi m-am oprit să văd dacă totul e-n regulă.

Se prezentară pe rând, iar Timberlane îl culcă la umbră pe băiatul leşinat. Pilbeam îşi scutură uniforma de praf şi se duse cu Charley să-şi vadă de camarazii săi.

Un moment, Timberlane stătu pe vine lângă băiat, aşternându-i o frunză peste rana de la coapsă, ştergându-i praful şi lacrimile de pe față şi alungând muştele. Privi la trupul slab şi cafeniu şi-i luă pulsul. Linia gurii i se urâți, şi păru să privească prin piele, prin cuşca toracică tremurândă, prin pământ, până în amara inimă a vieții. Acolo nu găsi nici un adevăr, doar un lucru în care recunoscu o minciună egoistă, născută din propria lui inimă: „Doar eu singur am iubit destul de mult copiii!“

Cu voce tare, spuse – vorbind în primul rând pentru sine:

— Erau trei, pe colină. Celelalte erau două fete, surori. Copii drăgălaşi, sălbatici ca nişte capre de munte, fără nici o anomalie. Fetele au fost ucise când zburau obuzele, sfârtecate-n bucăți drept în fața ochilor noştri.

— Sunt mai mulți ucişi decât salvați, spuse Pilbeam; îngenunchease lângă figura ghemuită la umbra ambulanței. Cei doi amici ai mei au dat amândoi în primire – mă rog, nu erau tocmai amici. Pe şofer abia azi l-am cunoscut, iar Bill doar că era din State, ca mine. Cred că asta nu mă face să mă doară mai puțin. Războiul ăsta ticălos, de ce dracu' ne mai luptăm când deja lumea a ajuns la fundul butoiului de vieți omeneşti? Ajută-mă să-i urc în căruța agoniei, vrei?

— Vom face mai mult decât atât, promise Timberlane. Dacă vă înapoiați la Wokha, cum bănuiesc că trebuie să faceți, ne vom servi unul altuia drept escortă, doar pentru cazul că mai sunt băieți de-ăştia veseli cocoțați pe creste.

— S-a făcut. V-ați găsit companie, şi nu cred că mi-ar prinde nici mie rău. Încă mai tremur ca o frunză. Diseară trebuie să veniți la PX şi vom bea împreună în sănătatea noastră. Îți convine, Sergent?

În timp ce încărcau cele două leşuri, calde încă, în ambulanță, Pilbeam îşi mai aprinse o țigară. Îl privi pe Timberlane în ochi:

— E totuşi o consolare. Ăsta-i chiar un război al tuturor războaielor. N-o să mai rămână nimeni ca să se lupte cu altcineva. […]

Simon Toyne s-a născut în 1969 la Cleethorpes, în Marea Britanie. A studiat literatură engleză şi teatru la Goldsmiths College din Londra, iar timp de douăzeci de ani a lucrat în televiziune, ca scenarist, regizor şi producător. A produs documentarul „100 Greatest Films“, difuzat pe Channel 4, şi i-a intervievat, printre alții, pe Omar Sharif, Michael Caine, Peter Fonda şi Steven Spielberg. Programele de televiziune la care a lucrat au primit numeroase premii – de la BAFTA, la „Best Makeover Show“, acordat de Good Homes. *Sanctus* (2011) este primul lui roman, parte a unei trilogii din care mai fac parte *The Key(2012)* şi *The Tower(2013).*

Cheia

The Key
-Fragment-

Războinicul deşertului se uita pe fereastra care, bătută de nisipul zgrunțuros, devenise din transparentă, opacă; ochelarii de protecție îi ascundeau ochii, iar keffiyeh-ul îi acoperea restul chipului. Afară, soarele arzător albise totul în jur, aşa cum face şi cu oasele ce zac abandonate în deşert: clădirile, molozul, până şi oamenii.

Se uită la bărbatul care mergea încet, târându-şi picioarele, în celălalt capăt al străzii, purtând şi el un keffiyeh înfăşurat în jurul capului, ca să-l apere de praf. Nu erau prea mulți trecători în zona asta a oraşului, nu acum, când soarele se ridicase sus pe cerul albicios, iar temperatura trecuse bine de cincizeci de grade. Chiar şi aşa, trebuia să se grăbească.

De undeva din spatele lui, din fundul clădirii, se auziră o bufnitură şi un geamăt înfundat. Verifică dacă străinul dădea semne că ar fi auzit ceva, dar acesta îşi continua drumul, ținându-se cât mai aproape de fâşia îngustă de umbră pe care i-o oferea zidul ciupit de rafalele de arme automate şi de exploziile grenadelor. Îl urmări cu privirea până când se topi în aerul fierbinte, apoi îşi îndreptă din nou atenția către încăperea în care se afla.

Biroul ținea de un atelier auto aflat la periferia oraşului. Mirosea a motorină, a transpirație şi a țigări ieftine. O fotografie înrămată era agățată pe unul dintre pereți, iar personajul său central părea să supravegheze mândru grămezile de hârtii unsuroase şi piesele de schimb care acopereau fiecare centimetru pătrat din încăpere. Spațiul era suficient de mare cât să găzduiască un birou şi două scaune şi suficient de mic pentru ca aparatul voluminos de aer condiționat să mențină o temperatură rezonabilă. Atunci când funcționa. Acum nu era cazul. Încăperea era aidoma unui cuptor încins.

Oraşul suferea de luni de zile din cauza întreruperilor de curent, unul dintre prețurile, nu puține la număr, pe care populația era nevoită să le plătească în schimbul eliberării. Oamenii începuseră deja să vorbească cu nostalgie despre regimul lui Saddam, ca despre nişte timpuri trecute mai fericite. „Sigur, mai dispărea câte unul din când în când, dar cel puțin aveam lumină.“ Era uimit cât de repede uitau oamenii. El nu uita nimic. Fusese un

proscris pe timpul lui Saddam şi rămăsese la fel pe timpul actualei ocupații. Îi era credincios doar țării.

Un alt geamăt de durere îl readuse în prezent. Începu să golească sertarele, să deschidă dulapurile, sperând că va găsi repede piatra pe care o căuta şi că va putea să se facă nevăzut în deşert înainte ca următoarea patrulă să treacă pe acolo. Dar era limpede că bărbatul care se afla în posesia ei îi cunoştea valoarea. Nici urmă de piatră în încăpere.

Luă fotografia de pe perete. O mustață neagră şi groasă, a la Saddam, se lăbărța pe un chip durduliu, ale cărui trăsături se topiseră sub efectul prosperității; o dishdasha albă îi strângea burta bărbatului, iar acesta îşi ținea brațele în jurul a două fete care zâmbeau timid înspre aparatul de fotografiat şi care îi semănau, din nefericire. Toți trei se sprijineau de maşina albă de teren parcată acum în curtea din față a atelierului. Bărbatul o cercetă, auzi ticăitul motorului care se răcea, zări aerul fierbinte care tremura pe deasupra ei şi un cerc mic, aproape invizibil, aflat în partea de jos, în mijlocul parbrizului întunecat. Zâmbi şi porni într-acolo, ținând încă fotografia în mână.

Atelierul de reparații ocupa mare parte din latura din spate a clădirii. Era mai întunecat decât biroul şi la fel de încins. Câteva neoane atârnau fără folos din tavan, iar într-un colț se găsea un ventilator, nemişcat şi tăcut. O rază strălucitoare de soare îşi croise drum prin ferestrele înguste aflate undeva sus, pe peretele din spate, şi cădea peste un motor agățat de nişte lanțuri ce păreau mult prea subțiri ca să-i susțină greutatea. Sub motor, înlănțuit cu sârmă ghimpată de masa de lucru, bărbatul gras din fotografie se chinuia să tragă aer în piept. Era gol de la brâu în sus, iar burta imensă şi păroasă se ridica şi cobora în ritmul respirației dificile. Avea nasul spart şi însângerat, iar un ochi i se umflase, de aceea îl ținea închis. Firişoare stacojii de sânge se scurgeau din locurile în care sârma ghimpată îi atingea pielea lucind de sudoare.

Un bărbat îmbrăcat într-o salopetă prăfuită stătea aplecat deasupra lui, cu fața ascunsă de aceiaşi ochelari de protecție şi de acelaşi keffiyeh.

— Unde e? întrebă, ridicând încet un levier plin de sânge.

Grăsanul nu răspunse; dădu doar din cap, iar respirația i se acceleră, pregătindu-se pentru un nou val de durere. Sângele şi secrețiile nazale se amestecaseră într-o spumă care-i acoperea mustața. Îşi miji ochiul pe care îl ținea deschis. Levierul se ridică şi mai sus.

În acel moment, războinicul deşertului păşi în încăpere.

Chipul grăsanului rămăsese încremenit în aşteptarea următoarei lovituri. Când aceasta nu veni, deschise ochiul sănătos şi descoperi a doua siluetă care se apleca deasupra lui.

— Fiicele tale?

Nou-venitul ridică fotografia.

— Drăguțe. Poate c-o să ne spună ele unde ascunde babba lucrurile de obicei.

Sunetul vocii lui te ducea cu gândul la o bucată de şmirghel frecată de o piatră.

Grăsanul o recunoscu şi frica îi sticli în ochiul deschis, în vreme ce războinicul deşertului îşi desfăcu încet keffiyeh-ul, îşi dădu jos ochelarii şi se aplecă în raza de lumină care-l făcu să-şi mijească ochii. Pupilele i se micşorară până deveniră două puncte negre în mijlocul unor ochi atât de palizi, că păreau aproape cenuşii. Grăsanul le observă culoarea aparte şi îşi mută privirea asupra cicatricei neregulate care îi înconjura gâtlejul.

— Ştii cine sunt?

Bărbatul încuviință.

— Spune-o!

— Eşti Ash'abah. Eşti… Fantoma.

— Deci ştii de ce mă aflu aici?

Grăsanul dădu din nou din cap.

— Atunci spune-mi unde e. Sau ai prefera să-ți zdrobesc țeasta cu motorul ăsta şi să le târăsc pe fetele tale până aici, pentru o nouă poză de familie?

Auzindu-şi pomenită familia, bărbatul deveni sfidător.

— Dacă mă ucizi, n-o să găseşti nimic, zise. Nici obiectul pe care-l cauți, nici pe fiicele mele. Prefer să mor decât să le pun în primejdie.

Fantoma puse fotografia pe masă şi scoase din buzunar GPS-ul pe care îl luase de pe parbrizul jeepului. Apăsă pe un buton şi ridică aparatul, ca să-l vadă şi celălalt. Pe ecran apăru lista destinațiilor recente. A treia în ordine descrescătoare era salvată drept „Acasă“ în arabă. Fantoma apăsă uşurel cu degetul pe ea şi pe ecran se ivi harta unei zone rezidențiale din celălalt capăt al oraşului.

Într-o clipită, orice urmă de combativitate dispăru de pe fața grăsanului. Trase adânc aer în piept şi, străduindu-se să-şi controleze tremurul glasului, îi spuse Fantomei ce voia să audă.

Jeepul sălta pe terenul accidentat de-a lungul unuia dintre numeroasele canale ce brăzdau împrejurimile de la est de Al-Hillah. Pământul de aici era un amestec surprinzător de deşert sterp şi petice de verdeață luxuriantă, tropicală. Era cunoscut drept Cornul Abundenței, parte din vechea Mesopotamie – pământul dintre două fluvii. În fața lor, o fâşie de iarbă luxuriantă umbrită de curmali se întindea de-a lungul malului unuia dintre fluvii, Tigrul, în vreme ce Eufratul se afla undeva în spatele lor. Între aceste hotare antice, omenirea inventase cuvântul scris, algebra şi roata, iar mulți credeau că aici se aflase Grădina Raiului, chiar dacă nimeni n-o găsise. Avram, părintele celor trei mari religii, islamul, iudaismul şi creştinismul, se născuse aici. Tot aici luase ființă şi Fantoma, zămislit de țara pe care o servea acum ca un fiu credincios.

Maşina trecu pe lângă o livadă de palmieri şi pătrunse hurducându-se în deşertul acoperit de nisipul alb ca praful de cretă, ars de soarele nemilos, care-l uscase, dându-i o consistență de beton. Grăsanul mormăi când durerea provocată de zdruncinătură îi străpunse carnea acoperită de vânătăi. Fantoma nu-l băgă în seamă, ațintindu-şi privirea asupra unei grămezi de moloz ce începea să prindă contur prin parbriz. Era prea devreme ca să-şi dea seama ce e, sau cât de aproape se află de ea. Căldura extremă din deşert le juca tuturor feste, iar distanțele şi timpul nu erau niciodată ceea ce păreau. Privind orizontul albit de arşiță, ar fi putut la fel de bine să contemple o scenă din Biblie: acelaşi pământ crăpat şi acelaşi cer sfărâmicios ca pergamentul, mânjit de aceeaşi lună care se topea pe el.

Mirajul începu să capete o formă materială pe măsură ce se apropiau. Era cu mult mai mare decât i se păruse inițial: o structură pătrată, „făcută de mâna omului“, pe două niveluri, probabil un caravanserai abandonat, unde se opreau caravanele de cămile ce străbătuseră odinioară aceste pământuri străvechi. Cărămizile plate din lut, pe care acelaşi soare le întărise cu o mie de ani în urmă, se sfărâmau acum, redevenind țărână.

„Țărână eşti“, se gândi Fantoma în vreme ce contempla scena, „şi în țărână te vei întoarce.“

Pe măsură ce se apropiau, devenea evident că zidurile sunt presărate cu urme de explozii. Stricăciunile erau recente: dovada că aici se duseseră lupte cu insurgenții, sau poate doar antrenamente ale trupelor britanice sau americane. Fantoma îşi simți maxilarul încleştându-i-se de furie şi se întrebă ce părere ar avea invadatorii dacă irakieni înarmați ar arunca în aer bucăți din Stonehenge sau din Muntele Rushmore.

— Aici. Opreşte aici!

Grăsanul arătă spre o grămadă de pietre, aflată la câteva sute de metri în fața clădirii principale.

Şoferul o coti în direcția indicată şi frână brusc, cu un scrâşnet de roți. Fantoma se uită în zare, văzu aerul fierbinte ce tremura deasupra pământului încins, ramurile palmierilor mişcându-se uşor şi, în depărtare, un nor de praf, posibil o coloană militară care se deplasa, dar la o distanță prea mare ca să îl îngrijoreze pe moment. Deschise portiera maşinii, lăsând arşița ca de furnal să pătrundă înăuntru, şi se întoarse către ostatic.

— Arată-mi! spuse şuierând.

Grăsanul înaintă poticnindu-se pe pământul încins, iar Fantoma şi şoferul îi călcară pe urme, la propriu, pentru a evita orice mine antipersonal spre care ar fi putut încerca să-i îndrepte. Când mai avea doar trei metri până la grămada de pietre, bărbatul se opri şi arătă în jos. Fantoma urmări linia brațului său întins şi zări o uşoară adâncitură în pământ.

— Mine?

Grăsanul îl privi țintă, de parcă i-ar fi înjurat familia.

— Bineînțeles, zise, întinzând mâna după cheile jeepului.

Le luă şi îndreptă telecomanda spre pământ. De undeva de sub picioarele lor se auzi zgomotul înfundat al unei încuietori care se deschidea. Apoi, bărbatul se lăsă pe vine şi îndepărtă straturile de nisip, scoțând la iveală o trapă închisă într-o parte cu un lacăt înfăşurat într-o pungă de plastic. Alese o cheiță şi descuie uşa pătrată, apoi o trase în sus.

Lumina soarelui pătrunse în buncăr. Grăsanul coborî pe o scară abruptă, la al cărei capăt nu se zărea altceva decât beznă. Fantoma îl urmări pe deasupra țevii pistolului până ajunse jos şi îşi ridică privirea, mijindu-şi ochiul sănătos ca să-l protejeze de lumina soarelui.

— Mă duc să aduc o lanternă, zise, bâjbâind pe întuneric.

Fantoma nu-i răspunse, doar îşi încordă degetul pe trăgaci, în caz că bărbatul avea să apară cu altceva în mână. Un con de lumină se aprinse în întuneric şi fața umflată a proprietarului atelierului auto îşi făcu apariția.

Şoferul coborî şi el, în vreme ce Fantoma se mai uită o dată împrejur. Norul de praf se îndepărtase, continuându-şi deplasarea spre nord, în direcția Bagdadului. Nu existau alte semne de viață. Încredințat că erau singuri, se făcu nevăzut în întunericul de sub pământ.

Peştera fusese săpată în stâncă în vremuri străvechi şi se întindea pe câțiva metri în față şi în spate. De-a lungul pereților fuseseră montate rafturi în stil militar, acoperite cu folii groase de plastic care să le protejeze conținutul de praf. Fantoma întinse mâna şi dădu una dintre folii la o parte. Raftul era plin de arme, în special puşti de asalt AK-47 aşezate ordonat şi purtând urmele luptelor în care fuseseră folosite. Sub ele se găseau rânduri întregi de cutii de cartuşe, stanțate cu litere în chineză, rusă şi arabă, conținând fiecare muniție de 7,62 mm.

Fantoma înaintă de-a lungul rafturilor, dând la o parte fiecare folie şi scoțând la iveală mai multe arme, cartuşe de artilerie grea, teancuri de dolari de dimensiunile unor cărămizi, pungi cu frunze uscate şi praf alb, iar, în cele din urmă, aproape în fundul peşterii, pe un raft care îi era dedicat, obiectul pe care îl căuta.

Trase bucata de pânză înspre el, simțind greutatea obiectului dinăuntru, după care o dezveli respectuos, la fel de grijuliu precum ar fi desprins un bandaj de pe o bucată de carne arsă. Înăuntru se găsea o tăbliță netedă din piatră. O înclină spre lumină, scoțând la iveală nişte semne de-abia vizibile pe suprafața sa. Le urmări conturul cu degetul: litera „T“ întoarsă cu capul în jos.

Şoferul îşi răsuci capul, ținând pistolul îndreptat în continuare spre ostatic, dar cu privirea atrasă de obiectul sacru.

— Ce scrie?

Fantoma acoperi la loc tăblița cu bucata de pânză.

— E scrisă în limba pierdută a zeilor, zise, ridicând pachetul şi ținându-l la piept ca pe un nou-născut. Rolul nostru nu e s-o citim şi s-o înțelegem, ci doar s-o protejăm.

Se îndreptă către grăsan şi îi privi chipul stâlcit, ochii săi palizi părând nefiresc de strălucitori în lumina slabă.

— Tăblița asta e a țării întregi. N-ar trebui să stea aruncată pe un raft, lângă lucrurile astea. De unde o ai?

— Am făcut schimb cu un păstor, i-am dat pe ea două puşti şi nişte muniție.

— Spune-mi cum îl cheamă şi unde-l găsesc.

— Era un beduin. Nu ştiu cum îl cheamă. Am avut nişte treburi în Ramadi, iar el o avea de vânzare, cu alte vechituri. Zicea că a găsit-o în deşert. Poate că aşa e, poate că a furat-o. Oricum, i-am dat un preț bun pe ea.

Îl privi cu ochiul deschis.

— Iar acum o să mi-o furi tu.

Fantoma căzu pe gânduri. Ramadi era la o jumătate de zi de mers cu maşina, spre nord. Fiind unul dintre principalele centre de rezistență în timpul invaziei şi al ocupației, fusese bombardat şi transformat într-o grămadă de moloz, iar acum părea să fie blestemat. Acolo se afla şi unul dintre palatele lui Saddam, pe care jefuitorii îl goliseră de toate

bogățiile. Relicva putea foarte bine să provină de acolo. Fostul preşedinte fusese un hoț împătimit, care prădase cu nesaț comorile propriei țări.

— Acum cât timp ai cumpărat-o?

— Acum vreo zece zile, la târgul care se ține în fiecare lună.

Beduinul putea să fi ajuns oriunde până acum, străbătând cu oile sale sute de kilometri de-a lungul şi de-a latul deşertului. Fantoma ridică pachetul, arătându-i-l grăsanului.

— Dacă mai dai peste ceva de genul ăsta, pune-l deoparte şi anunță-mă! Aşa o să devii prietenul meu, ai înțeles? Ştii că pot fi un prieten util şi nu cred că ți-ar plăcea să mă ai drept duşman.

Bărbatul încuviință.

Fantoma îl privi o clipă drept în ochi, după care îşi puse ochelarii de protecție.

— Şi cu restul lucrurilor ce facem? întrebă şoferul.

— Lasă-le aici! Nu-i nevoie să-i luăm omului ăstuia pâinea de la gură.

Se întoarse spre scară şi începu să urce către lumină.

— Aşteaptă!

Grăsanul îl privea derutat, uimit de gestul surprinzător de bunăvoință.

— Beduinul poartă o şapcă roşie, a unui club de fotbal. M-am oferit să i-o cumpăr, în glumă, şi s-a simțit jignit. Mi-a spus că e lucrul cel mai de preț pe care-l are.

— De la ce echipă?

— Manchester United – Diavolii Roşii.[…]

Deborah Harkness. Născută în 1965, Harkness a crescut aproape de Philadelphia , Pennsylvania , fiica unui american şi a unei britanice. Este absolventă a *Mount Holyoke College* (BA, 1986), Universitatea Northwestern (MA, 1990), şi Universitatea din California (Ph.D., 1994). Harkness, de asemenea, a studiat în străinătate, la Universitatea din Oxford . Pe lângă istorie a studiat magie şi ocultism.

Deborah Harkness este profesor de istorie la Universitatea din California de Sud. A publicat două lucrări de istorie non-ficțiune , *John Dee's Conversations with Angels: Cabala, Alchemy and the End of Nature* (1999) şi The Jewel House: Elizabethan London and the Scientific Revolution (2007).

În 2011, Harkness a publicat prima ei lucrare de ficțiune, *A Discovery of Witches*.

Cartea pierdută a vrăjitoarelor

A Discovery of Witches
-Fragmente-

Volumul legat în piele nu avea nimic remarcabil. În ochii unui istoric obişnuit nu ar fi părut deloc diferit de sute de alte manuscrise din Biblioteca Bodleiană de la Oxford, vechi şi uzate. Dar eu am ştiut că are ceva ciudat din clipa în care l-am luat în mână.

Sala de lectură Duke Humfrey era pustie în acea după-amiază de sfârşit de septembrie, iar solicitările pentru materialele din bibliotecă erau rezolvate repede, acum că se terminase cu îmbulzeala profesorilor veniți aici în vizită peste vară, iar nebunia semestrului de toamnă încă nu începuse. Chiar şi aşa, am fost surprinsă când Sean m-a oprit la recepție.

— Doamnă profesoară Bishop, v-au sosit manuscrisele, îmi spuse el în şoaptă, pe un ton uşor poznaş.

Partea din față a puloverului de culoarea argilei îi era pătată de urmele ruginii ale copertelor vechi din piele, pe care el încercă să le îndepărteze stângaci cu mâna. O şuviță de păr nisipiu îi căzu pe frunte.

— Mulțumesc, i-am răspuns, aruncându-i un zâmbet recunoscător.

Încălcăm în mod flagrant regulile cu privire la numărul de cărți pe care le putea solicita un profesor într-o singură zi. Sean, cu care băusem multe pahare în pubul zugrăvit în roz de peste drum în studenție, îmi satisfăcea cererile de mai bine de o săptămână fără să se plângă.

— Şi nu-mi mai spune „doamnă profesoară“. Am întotdeauna impresia că vorbeşti cu altcineva.

Sean îmi întoarse zâmbetul şi împinse manuscrisele – toate cu frumoase exemple de ilustrații alchimice din colecțiile bodleiene – peste biroul său uzat din lemn de stejar. Fiecare era adăpostit într-o cutie de carton cenuşiu.

— A, şi mai este unul.

Sean dispăru o clipă în cabină şi se întoarse cu un manuscris gros, format in quarto, legat simplu în piele marmorată de vițel.

Îl puse peste celelalte şi se aplecă să-l inspecteze. Marginile aurite ale ochelarilor săi scânteiară în lumina difuză a vechii lămpi de lectură din bronz, care era prinsă de un raft.

— Asta n-a mai fost cerut de ceva vreme. Am să scriu un bilet să fie pus într-o cutie după ce îl returnezi.

— Vrei să-ți aduc eu aminte?

— Nu. Mi-am notat deja aici.

Îşi ciocăni capul cu vârfurile degetelor.

— Cred că mintea ta este mai organizată decât a mea.

Zâmbetul meu deveni mai larg.

Sean mă privi timid şi trase de fişa de împrumut, dar aceasta rămase la locul ei, prinsă între copertă şi primele pagini.

— Se pare că nu vrea să iasă, comentă el.

Voci înăbuşite îmi răsunară în ureche ca un ciripit, tulburând liniştea familiară a sălii.

— Ai auzit?

Am privit de jur-împrejur, derutată de sunetele stranii.

— Ce? replică Sean, ridicând privirea de pe manuscris.

Privirea mi-a fost atrasă de scânteierile aurii de pe muchiile cărții. Dar tuşele acelea de aur aproape şterse nu puteau explica licărirea slabă, iridescentă, care părea să se prelingă dintre pagini. Am clipit.

— Nimic.

Am tras grăbită manuscrisul spre mine, simțind furnicături prin piele când l-am atins. Degetele lui Sean țineau încă de fişa de împrumut, care alunecă acum uşor din strânsoarea copertei. Am luat volumele în braţe şi le-am sprijinit cu bărbia, asaltată de un iz ciudat, care acoperi mirosul familiar al bibliotecii, de aşchii de creioane şi ceară de parchet.

— Eşti bine, Diana? mă întrebă Sean, încruntându-se cu îngrijorare.

— Da. Doar un pic obosită, am răspuns eu, lăsând cărțile în jos, cât mai departe de nas.

Am străbătut repede partea veche, din secolul al cincisprezecelea, a bibliotecii, trecând pe lângă rândurile de mese de lectură elisabetane, fiecare cu cele trei rafturi pentru cărți şi cu tăblia zgâriată. Între ele, ferestrele gotice îndreptau privirea cititorilor în sus, spre tavanul casetat, unde apărea emblema universității, pictată în culori vii şi aurită – trei coroane şi o carte deschisă –, şi unde mottoul său, „Dumnezeu este cel care mă luminează“, era proclamat în mod repetat de la înălțime.

O altă profesoară universitară din America, Gillian Chamberlain, era singurul meu tovarăş din bibliotecă în această seară de vineri. Clasicistă la Bryn Mawr, Gillian îşi petrecea timpul studiind cu atenție bucăți de papirus protejate între geamuri de sticlă. Am trecut în grabă pe lângă ea, încercând să evit contactul vizual, dar scârțâitul podelei vechi mă dădu de gol.

Am simțit pe piele furnicăturile pe care le încercam mereu când mă privea o altă vrăjitoare.

— Diana? mă strigă ea din penumbră.

Mi-am înăbuşit un oftat şi m-am oprit.

— Bună, Gillian.

Simțindu-mă inexplicabil de posesivă cu teancul meu de manuscrise, am rămas cât mai departe de ea şi mi-am încovoiat trupul astfel încât să nu le vadă.

— Ce faci de Mabon?

Gillian se oprea întotdeauna lângă biroul meu ca să-mi ceară să petrec timp cu „surorile“ mele câtă vreme locuiam la Oxford. Acum, pentru că mai erau doar câteva zile până la sărbătorile wiccane ale echinocțiului de toamnă, îşi reînnoi eforturile de a mă aduce la sabatul local al vrăjitoarelor.

— Lucrez, am spus eu repede.

— Să ştii că sunt câteva vrăjitoare foarte drăguțe pe aici, zise Gillian cu dezaprobare afectată. Zău, ar trebui să vii luni.

— Mulțumesc. O să mă gândesc, am spus eu, pornind deja spre Selden End, adăugirea luminoasă şi spațioasă construită în secolul al şaptesprezecelea, perpendiculară pe axa principală a sălii de lectură Duke Humfrey.

— Pregătesc însă o lucrare pentru o conferință, aşa că nu contați pe mine.

Mătuşa Sarah mă avertizase mereu că e imposibil ca vrăjitoarele să se mintă una pe alta, dar asta nu mă oprise să încerc.

Gillian scoase un sunet aprobator, dar ochii ei continuară să mă urmărească.

Revenind la locul meu obişnuit, care dădea spre ferestrele arcuite, ferecate în plumb, am rezistat tentației de a trânti manuscrisele pe masă şi de a-mi şterge palmele. Din contră, ținând cont de vârsta lor, am aşezat teancul cu atenție.

Manuscrisul care păruse să nu vrea să dea drumul fişei de împrumut se afla deasupra celorlalte. Pe cotor avea imprimat cu aur blazonul lui Elias Ashmole, un colecționar de cărți şi alchimist din secolul al şaptesprezecelea, ale cărui cărți şi lucrări ajunseseră la Biblioteca Bodleiană din Muzeul Ashmole în secolul al nouăsprezecelea, cu tot cu numărul 782. Am întins mâna şi am atins pielea cafenie.

Ceva ca un şoc electric mă făcu să-mi retrag degetele repede, dar nu suficient de rapid. Furnicăturile mi-o luară în sus pe brațe, făcându-mi pielea ca de găină, apoi se răspândiră pe umeri şi, drept răspuns, muşchii spatelui şi ai cefei mi se încordară. Aceste senzații dispărură repede, dar lăsară locul unui sentiment deşert de dorință nesatisfăcută. Copleşită de propria-mi reacție, am făcut câțiva paşi înapoi, îndepărtându-mă de masa de lectură.

Chiar şi de la o distanță sigură, acest manuscris mă provoca, amenințând zidul pe care îl înălțasem pentru a-mi separa cariera academică de descendența mea ca cel mai recent vlăstar al vrăjitoarelor Bishop . Odată cu obținerea prin muncă susținută a doctoratului, a titularizării ca profesor şi a promovărilor, cu o carieră promițătoare în față, renunțasem la moştenirea familiei mele şi îmi făurisem o viață care depindea de rațiune şi de abilitățile mele de om de ştiință, nu de intuiții şi de vrăji. Eram la Oxford pentru un proiect de cercetare. La final, descoperirile mele aveau să fie publicate, dotate cu analize ample şi note de subsol, şi apoi aveau să le fie prezentate colegilor mei oameni, eliminând orice urmă de mister din ceea ce ar putea fi cunoscut numai prin cel de-al şaselea simț al unei vrăjitoare.

Acum însă – deşi involuntar –, scosesem la iveală un manuscris alchimic de care aveam nevoie pentru cercetarea mea şi care părea să posede o putere supraomenească imposibil de ignorat. Mă mâncau degetele să-l deschid şi să aflu mai multe. Dar o dilemă şi mai puternică mă reținea: curiozitatea mea era una intelectuală, legată de activitatea de cercetare? Sau avea de-a face cu raporturile familiei mele cu vrăjitoria?

Am tras în piept aerul familiar al bibliotecii şi am închis ochii, sperând că acest lucru îmi va limpezi gândurile. Biblioteca Bodleiană fusese întotdeauna un sanctuar pentru mine, un loc neasociat cu neamul Bishop. Încrucişându-mi brațele ca să le împiedic să mai tremure, am rămas cu ochii țintă la Ashmole 782, în lumina tot mai strălucitoare a apusului, întrebându-mă ce să fac.

Mama ar fi ştiut instinctiv răspunsul, dacă ar fi fost în locul meu. Majoritatea membrilor familiei Bishop erau vrăjitori şi vrăjitoare talentate, dar mama mea, Rebecca, fusese specială. Toată lumea spunea asta. Abilitățile ei supranaturale se manifestaseră devreme şi, elevă la şcoala primară fiind, le întrecea deja pe majoritatea vrăjitoarelor mature din sabatul local grație unei înțelegeri intuitive a vrăjilor, grație prevestirilor ei surprinzătoare şi darului neobişnuit de a vedea dincolo de aparențe în privința oamenilor şi a evenimentelor. Sora mai mică a mamei, mătuşa Sarah, era şi ea o vrăjitoare înzestrată, dar talentele ei erau mai convenționale: avea mână bună la poțiuni şi stăpânea la perfecție folclorul tradițional al vrăjilor şi al farmecelor.[...]

M-am scuturat şi m-am concentrat din nou asupra dilemei cu care mă confruntam. Manuscrisul se afla pe masa din bibliotecă, în cercul de lumină al lămpii. Magia lui stârnea ceva întunecat, înnodat înăuntrul meu. Mi-am pus din nou degetele pe pielea netedă. De data asta, senzația de furnicături mi s-a părut familiară. Mi-am amintit în mod nelămurit

că mai simțisem o dată, demult, ceva asemănător, în timp ce căutam printre hârtiile de pe biroul tatălui meu.

Hotărâtă să nu mai dau atenție volumului legat în piele, mi-am găsit o ocupație mai rațională: căutarea listei de texte alchimice pe care o făcusem înainte de a pleca din New Haven. Era pe birou, ascunsă printre foi de hârtie, fişe de împrumut de cărți, facturi, creioane, pixuri şi hărți ale bibliotecii. Textele erau aranjate ordonat pe colecții şi apoi după numerele alocate fiecăruia de către bibliotecari, atunci când fuseseră primite la Biblioteca Bodleiană. De când venisem, în urmă cu câteva săptămâni, înaintasem prin ea metodic. Descrierea copiată din catalog pentru Ashmole 782 era următoarea: Antropologia, sau un tratat conținând o scurtă descriere a Omului în două părți: prima Anatomică, a doua Psihologică. Ca în cazul majorității lucrărilor pe care le studiam, titlul acesta nu spunea nimic despre conținut.

Degetele mele ar fi putut să-mi furnizeze câteva informații despre carte fără să fie nevoie să-i deschid copertele. Mătuşa Sarah îşi folosea mereu degetele ca să-şi dea seama ce era în corespondență înainte de a o deschide, în caz că plicul conținea o factură pe care nu voia să o plătească. În felul ăsta, putea să-şi susțină nevinovăția atunci când s-ar fi dovedit că datora bani companiei de electricitate.

Cifrele aurite de pe cotor clipiră.

M-am aşezat şi mi-am analizat opțiunile.

Să ignor magia, să deschid manuscrisul şi să încerc să-l citesc ca un simplu cercetător?

Să dau deoparte volumul vrăjit şi să plec?

Sarah ar fi râs pe înfundate dacă ar fi ştiut în ce situație eram. Ea a susținut întotdeauna că eforturile mele de a ține magia la distanță erau inutile. [...]

Acum, după o scurtă scăpare, mi-am ținut răsuflarea, am apucat manuscrisul cu amândouă mâinile şi l-am pus pe unul dintre suporturile speciale, în formă de V, furnizate de bibliotecă pentru a proteja cărțile rare. Decizia mea era luată: să mă comport ca un om de ştiință adevărat şi să tratez Ashmole 782 ca pe un manuscris obişnuit. Aveam de gând să ignor senzația de arsură din vârful degetelor, mirosul ciudat al cărții, şi să-i descriu pur şi simplu conținutul. Apoi urma să hotărăsc – cu detaşare profesională – dacă era suficient de promițător pentru o analiză mai minuțioasă. Cu toate astea, degetele îmi tremurau când am desfăcut închizătorile mici de bronz.

Manuscrisul scoase un oftat uşor.

Am aruncat o privire peste umăr, ca să mă asigur că încăperea era în continuare pustie. Singurul sunet care se mai auzea era ticăitul puternic al ceasului din sala de lectură.

M-am hotărât să nu consemnez cum „cartea a oftat“, m-am întors spre laptop şi am deschis un document nou. Acest gest familiar – pe care îl mai făcusem de sute, dacă nu de mii de ori înainte – era la fel de liniştitor precum bifele ordonate de pe lista mea. Am scris numele şi numărul manuscrisului şi am copiat titlul din descrierea de catalog. M-am uitat la dimensiunile lui şi la felul cum era legat şi le-am descris pe amândouă în detaliu.

Singurul lucru care mai rămânea de făcut era să-l deschid.

În pofida faptului că închizătorile erau desfăcute, coperta se dovedi greu de ridicat, ca şi cum ar fi fost lipită de paginile de dedesubt. Am înjurat cu voce scăzută şi mi-am pus palma pe piele pentru o clipă, sperând că Ashmole 782 avea nevoie doar de ocazia de a mă cunoaşte. Nu era tocmai magie să pui mâna peste o carte. Am simțit furnicături în palmă, la fel cum simțeam şi pe piele când mă privea o vrăjitoare. Manuscrisul se detensionă. După asta, mi-a fost uşor să ridic coperta.

Prima filă era dintr-o hârtie zgrunțuroasă. Pe a doua foaie, care era de pergament, se vedeau cuvintele „Antropologia, sau un tratat conținând o scurtă descriere a Omului“, în caligrafia lui Ashmole. Curbele ordonate, rotunjite îmi erau aproape la fel de familiare ca propriul meu scris. A doua parte a titlului – „în două părți: prima Anatomică, a doua Psihologică“ – fusese scrisă mai târziu, cu creionul. Şi acest scris îmi era cunoscut, dar nu-mi dădeam seama de unde. Dacă l-aş fi atins, aş fi putut căpăta un indiciu, dar era împotriva regulilor bibliotecii şi mi-ar fi fost imposibil să documentez informația pe care ar

fi obținut-o degetele mele. Am făcut în schimb mențiuni în fişierul de pe computer despre întrebuințarea cernelii şi a creionului, despre cele două grafii diferite şi despre posibilele date ale inscripțiilor.

Când am dat prima pagină, pergamentul a părut anormal de greu şi s-a dovedit a fi sursa mirosului ciudat al manuscrisului. Nu era doar vechi. Era mai mult – o combinație nenumită de mucegai şi mosc. Şi am observat imediat că trei file fuseseră tăiate cu grijă de la cotor.

Iată, în sfârşit, ceva uşor de descris. Degetele îmi zburară peste taste: „Cel puțin trei foi îndepărtate, cu rigla sau cu lama“. Am examinat adâncitura din cotorul manuscrisului, dar nu mi-am dat seama dacă lipseau şi alte pagini. Cu cât țineam manuscrisul mai aproape de nas, cu atât puterea şi mirosul lui ciudat îmi distrăgeau mai tare atenția.

Mi-am îndreptat privirea spre ilustrația de pe pagina de dinaintea foilor lipsă. Înfățişa o fetiță – un bebeluş – care plutea într-un vas din sticlă transparentă. Într-o mână ținea un trandafir de argint, în cealaltă, unul de aur. La picioare avea aripioare minuscule, iar pe părul lung şi negru îi curgeau picături de lichid roşu. Sub imagine se afla o casetă scrisă cu o cerneală neagră, groasă, ce arăta că era vorba despre o descriere a copilului filosofal – reprezentarea alegorică a unui pas crucial în obținerea pietrei filosofale, substanța alchimică ce promitea să-şi facă stăpânul sănătos, bogat şi înțelept.

Culorile erau luminoase şi uimitor de bine păstrate. Artiştii amestecau odinioară în vopsele piatră şi geme pisate, pentru a produce asemenea culori strălucitoare. Iar imaginea în sine fusese desenată de cineva cu autentic talent artistic. A trebuit să-mi țin mâinile sub mine ca să nu fie tentate să afle mai multe atingând pagina ici-colo.

Dar desenatorul, în pofida talentului său evident, încurcase detaliile. Vasul de sticlă ar fi trebuit să fie îndreptat în sus, nu în jos. Bebeluşul trebuia să fie jumătate negru, jumătate alb, pentru a arăta că era vorba despre un hermafrodit. Ar fi trebuit să aibă organe genitale masculine şi sâni de femeie – sau măcar două capete.

Imaginile alchimice erau alegorice şi vestite pentru caracterul lor înşelător. De aceea le studiam, căutând gesturi recurente care ar fi revelat o abordare sistematică, logică, a transformărilor chimice din zilele dinaintea tabelului periodic al elementelor. De exemplu, luna era aproape întotdeauna o reprezentare a argintului, pe când soarele trimitea la aur. Când cele două se combinau chimic, procesul era reprezentat ca o nuntă. Cu timpul, desenele fuseseră înlocuite de cuvinte. Aceste cuvinte, la rândul lor, deveniseră gramatica chimiei.

Dar acest manuscris îmi punea la încercare credința în logica alchimiştilor. Fiecare ilustrație avea cel puțin un neajuns fundamental şi nu exista niciun text însoțitor care să mă ajute să le înțeleg.

Am căutat ceva – orice – care să fie în acord cu ceea ce ştiam despre alchimie. În lumina tot mai stinsă, urme slabe ale unui scris de mână apărură pe una dintre pagini. Am înclinat lampa de birou, pentru ca strălucirea becului să cadă chiar deasupra textului.

Nu se vedea nimic.

Am dat pagina încet, ca şi cum ar fi fost o frunză fragilă.

Pe suprafața ei licăreau şi se mişcau sute de cuvinte vizibile doar atunci când unghiul sub care cădea lumina şi perspectiva privitorului erau exact cele potrivite.

Mi-am înăbuşit un strigăt de surpriză.

Ashmole 782 era un palimpsest – un manuscris în manuscris. Uneori, când pergamentul era insuficient, scribii spălau cu grijă cerneala de pe cărțile vechi şi apoi scriau textul cel nou pe foile goale. În timp, scrisul dinainte reapărea adesea dedesubt ca o fantomă, vizibil cu ajutorul luminii ultraviolete, care trecea dincolo de petele de cerneală şi readucea la viață textele decolorate.

Nu exista însă nicio lumină ultravioletă suficient de puternică pentru a dezvălui asemenea urme. Nu aveam de-a face cu un palimpsest obişnuit. Scrisul nu fusese îndepărtat, ci ascuns cu ajutorul unei vrăji. Dar de ce s-ar fi obosit cineva să vrăjească textul dintr-o carte de alchimie? Până şi experții aveau probleme să desluşească limbajul obscur şi imaginile fanteziste întrebuințate de autori.

Smulgându-mi cu greu atenția de la literele şterse, care se mişcau prea repede ca să le pot citi, m-am concentrat asupra unui rezumat privind conținutul manuscrisului. „Enigmatic, am scris. Legende din secolele cincisprezece-şaptesprezece, imagini în principal din secolul cincisprezece. Sursele imaginilor posibil chiar mai vechi? Amestec de hârtie şi pergament. Cerneluri colorate şi negre, primele de o calitate neobişnuit de bună. Ilustrațiile sunt bine executate, dar detaliile sunt incorecte sau lipsesc. Înfățişează crearea pietrei filosofale, naşterea/creația, moartea, învierea şi transformarea alchimică. O copie dezordonată a unui manuscris mai vechi? O carte ciudată, plină de anomalii."

Degetele îmi ezitară deasupra tastaturii.

Oamenii de ştiință fac două lucruri atunci când descoperă informații care nu se potrivesc cu ceea ce ştiu ei deja. Fie le dau deoparte, ca să nu fie siliți să-şi pună sub semnul întrebării teoriile lor dragi, fie se concentrează asupra lor cu intensitatea unei raze laser şi încearcă să lămurească misterul. Dacă această carte n-ar fi fost pusă sub o vrajă, aş fi fost probabil tentată să adopt şi eu acest din urmă comportament. Dar, pentru că era fermecată, înclinam puternic spre prima variantă.

Iar când au îndoieli, oamenii de ştiință amână de obicei luarea unei decizii.

Am scris un ultim rând ambivalent: „Necesită mai mult timp? Eventual împrumutată din nou?"

Ținându-mi răsuflarea, am închis cartea cu o uşoară smucitură. Curenți de magie traversau încă manuscrisul, deosebit de violenți în jurul încuietorilor.

Uşurată, am rămas câteva clipe cu privirea pironită asupra manuscrisului. Simțeam cum degetele mele vor să se întoarcă şi să atingă pielea cafenie. Dar de data asta am rezistat, aşa cum rezistasem şi tentației de a atinge inscripțiile şi ilustrațiile pentru a afla mai multe decât putea avea pretenția să cunoască un istoric obişnuit.

Mătuşa Sarah îmi spusese întotdeauna că magia era un dar. Dacă aşa stăteau lucrurile, eram legată prin fire nevăzute de toate vrăjitoarele Bishop care trăiseră înaintea mea. Exista un preț de plătit pentru folosirea acestei puteri magice moştenite şi pentru capacitatea de a face vrăjile şi farmecele care alcătuiau meşteşugul păzit cu grijă al vrăjitoarelor. Deschizând Ashmole 782, străpunsesem zidul care despărțea magia de activitatea mea ştiințifică. Dar, odată aflată din nou de partea corectă, eram mai hotărâtă ca niciodată să rămân aici.

Mi-am strâns computerul şi notele şi am luat teancul de manuscrise, punând cu grijă Ashmole 782 dedesubt. Din fericire, Gillian nu era la masa ei, deşi hârtiile îi zăceau încă împrăştiate pe acolo. Probabil avea de gând să lucreze până târziu şi ieşise la o ceaşcă de cafea.

— Gata? mă întrebă Sean când am ajuns la recepție.

— Nu chiar. Aş vrea să le rezerv pe cele trei de deasupra pentru luni.

— Şi al patrulea?

— Cu el am terminat, am rostit pe nerăsuflate, împingând manuscrisele spre el. Îl poți trimite înapoi la depozit.

Sean îl puse deasupra mormanului de lucrări returnate care se strânsese deja. Merse cu mine până la scări, îşi luă la revedere şi dispăru înapoia unei uşi batante. Banda rulantă care avea să ducă rapid înapoi în pântecele bibliotecii manuscrisul Ashmole 782 se puse în mişcare cu zgomot.

A fost cât pe ce să mă întorc şi să-l opresc pe Sean, dar am renunțat.

Ridicasem mâna să deschid uşa de la parter când aerul din jurul meu se comprimă, ca şi cum biblioteca m-ar fi strâns cu putere. Licări o fracțiune de secundă, aşa cum sclipiseră paginile manuscrisului pe biroul lui Sean, dându-mi fiori fără să vreau şi făcându-mi pielea ca de găină.

Tocmai se întâmplase ceva. Ceva magic.

Am întors capul spre Duke Humfrey, şi picioarele amenințară să o ia în aceeaşi direcție.

„Nu s-a întâmplat nimic", mi-am spus, ieşind cu pas hotărât din bibliotecă.

„Eşti sigură?" îmi şopti o voce de mult ignorată.[...]

Foileton TRACIA MAGAZIN

Continuă în noua formulă

VP MAGAZIN

printr-un număr Special de Crăciun

Sărbători fericite!

Echipa Virtual Project

Special - VP Magazin